

HILARY WILDE

*Amantii
furtunii*

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

În clipa în care Laura Maxwell se aplecă pentru a-și aduna corespondența, soneria telefonului din apropiere o făcu să tresară. Când recunoscă vocea de la celălalt capăt al firului, enervarea îi ajunsese la culme.

— Tu ești, Laura?

— Bineînțeles, mamă, cine vrei să fie?

— Îți amintești oare că mi-ai promis să vii să-ți probezi rochia, joi?

Dacă Laura avusese intenția să uite, oricum s-ar fi însărcinat mama sa să-i amintească. Dar ce corvoadă! Încă o zi irosită! Tânăra femeie se supusese deja la două probe și totuși, căsătoria nu avea loc decât peste două luni. În plus, găsea complet ridicolă această rochie albă, pentru că era a doua căsătorie, iar copilul care-i va ține trenea nu va fi altul decât fiul său de patru ani. Nu prea știa de ce cedase insistențelor mamei, poate pentru a nu o priva de prima nuntă adevărată a fiicei sale.

– Știu, mamă. Ascultă, sunt puțin grăbită, aștept pe cineva dintr-o clipă în alta.

– Dar mai vroiam să-ți vorbesc despre....

– Îmi pare rău, mamă, pe joi.

Laura închise cu brutalitate, împărțită între rușine și ușurare că scăpase astfel de o discuție interminabilă. Dar nu avea nici un minut de pierdut. În mai puțin de o oră, avea întâlnire cu un nou client despre care nu știa mare lucru. Brian Huxley îi spusese doar că unul din prietenii săi, pe nume Mike Brady, voia să facă apel la ea pentru decorarea proprietăților pe care tocmai le achiziționase. Brian adăugase că acest domn dispunea de mijloace nelimitate.

Așa că, pentru prima lor întrevedere, Laura voia să facă o impresie bună. Făcu rapid un duș și se îmbrăcă atent. Când se privi în oglindă pentru a se machia, își găsi pleoapele umflate, iar părul lipsit de strălucire. Cineva mai puțin pătînitor ar fi remarcat mai degrabă ochii frumoși căprui, părul sclipitor cu reflexe roșcate, un ten mat ireproșabil și buzele senzuale, bine conturate.

– Dumnezeu! Am o mină înspăimîntătoare!

În ultimul timp, risipise foarte multă energie pentru a face față pregătirilor de nuntă și mai ales dezvoltării agenției sale de decorațiuni interioare. În cazul în care clienții continuau să se îmbulzească în asemenea mod, va fi obligată să-și găsească în curând un asociat. Din fericire, soneria de la intrare veni la momentul potrivit pentru a o scoate din gânduri. Dar de-abia deschise ușa și fu cuprinsă de o tulburare atât de ciudată, încât avu impresia că timpul se oprise brusc în loc. Acolo, în fața ei, se afla cel mai seducător bărbat pe care-l văzuse vreodată. Era înalt, suplu

și degaja o forță animalică, o vitalitate, o soliditate care o fascinară pe loc. Avea părul castaniu des, care-i cădea pe fruntea înaltă, ochi albaștri ca cerul și niște sprâncene de culoare închisă care îi îmblânzeau puțin fața severă, parcă cioplită în piatră.

– Bună ziua, domnișoară. Sunt Mike Brady.

Laura continua să-l privească, uluită.

– Hm...

– Pot să intru?

– Desigur, iertați-mă.

Laura se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să treacă.

– Pe aici, vă rog.

Treptat, își regăsea reflexele profesionale, dar totuși genunchii îi tremurau ușor când îl conduse în birou.

– Păreți surprinsă, poate nu mă așteptați? spuse bărbatul, așezându-se liniștit pe marginea mesei sale de lucru.

– Ba da, ba da, și sunt foarte nerăbdătoare să aflu planurile dumneavoastră de lucru. După spusele lui Brian, sunt pasionante.

Brian, un bancher, îi încredințase cu câțva timp mai înainte decorarea apartamentului său. Părea că apreciasse foarte mult micile rețușuri rafinate cu care știuse să îndulcească atmosfera predominant foarte masculină pe care o dorise pentru interiorul său de celibatar.

– Și dumneavoastră sunteți celibatar, domnule Brady?

Nu pusese întrebarea decât din pur interes profesional, deoarece era un detaliu care putea modifica tendința în care va lucra, dar văzu imediat din privirea care-i fu aruncată, că întrebarea îi fusese interpretată greșit.

– Da, sunt celibatar, dar nu pentru mult timp.

Se simți roșind ca o puștoaică. Probabil bărbatul credea că încerca pur și simplu să afle dacă era liber. În acest caz, era de preferat să pună imediat lucrurile la punct.

– Ce coincidentă! spuse. Și eu mă căsătoresc peste două luni, de altfel de aceea doresc să încep cât mai repede posibil decorarea interiorului dumneavoastră.

Brady se încruntă înainte de a răspunde.

– Felicitările mele. Sunteți sigură că puteți termina într-un timp atât de scurt?

Laura își reproșă că-i dezvăluise o parte din viața sa particulară. Totul cu singurul scop de a-l pune la locul său! De ce oare îi venea atât de greu să se mențină în domeniul strict profesional cu acest bărbat?

– Evident. Desigur, mă voi consacra în întregime acestei munci, nu vă voi dezamăgi.

– Ar fi greu.

Când Laura înțelese ce voia să spună, se întrebă de ce oare bărbații priveau întotdeauna totul din unghiul seducției. Apoi își aminti că ea însăși se comportase astfel cu câteva clipe mai înainte. Nu-l măsurase oare cu insistență? La urma urmei, nu făcea decât să-i răspundă cu aceeași monedă... Și totuși, avea impresia că aștepta ceva de la ea. Oare ce? Ar fi dat orice să afle.

– Încrederea dumneavoastră mă onorează, domnule Brady. Dar dacă am vorbi despre planurile pe care le aveți? îi sugeră pe un ton rece și impersonal, care de data aceasta nu se preta la confuzii.

– Cu plăcere, asta era și intenția mea.

Pe măsură ce-l asculta expunând situația, Laura își regăsea siguranța. Brady tocmai cumpăraseră o casă la țară și, cum era pe punctul de a se căsători, își dorea ca această proprietate să răspundă nevoilor unei vieți de familie, permițând totuși fiecăruia să se izoleze. La sfârșitul conversației, Laura era încântată, chiar dacă nu putea îndepărta o urmă de gelozie inexplicabilă gândindu-se la femeia care va profita de talentul său. Fără îndoială o blondă frumoasă și insipidă, cu siluetă perfectă.

– Când puteți veni să vedeți casa?

– Trebuie să mă uit în agendă, o clipă vă rog...

Începu să răfoiască paginile cu stângăcie.

– Ei bine, sunt liberă vineri dimineața. Cum îmi voi putea procura cheile?

– Nu vă faceți griji, voi trece să vă iau.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar de obicei prefer să fiu singură.

– Îmi pare rău, dar am câteva pretenții foarte exacte pe care mi-ar plăcea să vi le arăt pe loc, preciză Brady pe un ton fără apel.

Laura se încruntă. De obicei, cea mai mare parte a clienților erau foarte fericiți să-i dea mână liberă. Oare Mike Brady va fi dintre cei care-i vor complica viața?

– Dacă țiनेți! Dar, în continuare, mi-ar plăcea să am libertate totală de acțiune dacă nu vedeți nici un inconvenient în asta.

– Totuși, eu sunt cel care va locui această casă, nu?

– Desigur. Dar în acest caz, de ce nu v-ați dus până la capăt ideile și nu v-ați ocupat singur s-o decorați?

Ca răspuns la insolența sa, avu dreptul la o privire glacială.

– Credeți oare că dacă m-aș simți în stare, aș fi pe cale să-mi pierd timpul cu dumneavoastră? Dar dacă această muncă nu vă interesează...

Laura își mușcă buzele. De ce simțea nevoia să fie atât de agresivă? Desigur, experiența sa nefericită cu Richard o învățase să nu aibă încredere în bărbații foarte seducători și, de obicei, fugea de ei, dar slujba pe care acesta i-o propunea era prea interesantă pentru ca să-și piardă vremea cu asemenea prejudecăți.

– Bun, cum vreți. Veți putea trece să mă luați pe la ora zece?

– Cu plăcere.

Zâmbetul ușor triumfător o exasperă pe Laura. Prima întâlnire mersese în avantajul lui Brady, dar se va vedea cine se va afla deasupra în continuare.

După plecarea sa, Laurei îi fu foarte greu să se concentreze. Doar iminența căsătoriei sale nu putea explica acel fel de indispoziție pe care-l simțea și știa perfect că o tabletă de aspirină nu-i va fi de-ajuns pentru a-i reda forma. Chipul vizitatorului său venea să se interpună neîncetat între stilou și foaia de hârtie pe care încerca să deseneze. Ceea ce o intriga cel mai mult la el era acea voință, după toate aparențele de neclintit, cu care era nerăbdătoare să se măsoare. În dragoste, trebuia să fie... Se tulbură la ideea că trecea s-o ia vineri. Încă nu știa că-l va vedea în acest interval de timp.

Mărți după-amiază, o sună Brian Huxley.

– Laura? Îți amintești oare că mâine seară sărbătoresc intrarea în casă nouă, nu-i așa? Nici nu se pune problema ca invitata mea de onoare să-mi tragă chiulul.

De fapt, Laura uitase complet. Nu-i spunea nimic să se afle în acea seară pe scenă, sub focul reflectoarelor, dar încercă să-și ascundă lipsa de entuziasm.

– Da, da, numai să-mi promiți să nu faci prea multe apropouri la munca mea, știi că am oroare de asemenea onoruri.

– Încetează! Îți cunoști perfect valoarea. De altfel, am invitat câteva persoane care se interesează foarte mult de ceea ce faci și care așteaptă cu nerăbdare să te întâlnească.

– Ești un înger, Brian, mulțumesc că faci toate astea pentru mine.

Nu se gândise nici o clipă că Mike Brady va fi la acea serată... Totuși, fu primul pe care-l remarcă în plină conversație cu gazda, într-un colț al încăperii. Din fericire, Brian veni s-o întâmpine singur, ceea ce îi dădu timp să-și revină înainte de a se afla față în față. Faptul de a da pe neașteptate peste Mike Brady, o făcea nervoasă. Regretă brusc că Hubert refuzase s-o însoțească. Știind că logodnicul său nu se simțea bine la petrecerile unde nu cunoștea pe nimeni, nu insistase. Cu toate acestea, îi promisese să vină s-o ia pe la ora zece.

Jenată să fie salutată în calitate de oaspete de onoare, Laura reuși să se destindă puțin, după terminarea prezentărilor. Mike Brady, care nu schițase încă nici cel mai mic gest de recunoaștere, părea să fie mulțumit în compania unei tinere femei înalte, roșcate, al cărei chip îi amintea vag ceva Laurei. Cu ocazia unei conversații,

află că era vorba de o actriță, Marina Grant, care putea fi văzută acum la televiziune, într-un spot publicitar pentru ciocolată.

– Frumoasă pereche, nu-i așa?

Comentariul venea de la o femeie mai în vârstă care remarcase interesul pe care li-l arăta Laura.

– Într-adevăr, recunosc această. Așadar, ea este cea cu care se va căsători?

– Pe legea mea, nu știu nimic, dar nu m-ar surprinde loc.

"Nici pe mine", concluzionează Laura în sine, cu toate că silueta alungită a tinerei femei fu departe de a corespunde, după părerea ei, dorinței de familie numeroasă pe care și-o manifestase Mike Brady. La urma urmei, era destul de mare pentru a ști ce făcea.

– În tot cazul, Marina are noroc, reluu interlocutoarea sa. Știți, casa le va fi în întregime decorată cu articole de la Design Select. Un vis, nu?

Laura dădu din cap. Într-adevăr, încă de la prima lor întâlnire, Mike îi împărtășise această pretenție: toate materialele, căpușelile pereților și alte materiale de bază de care va avea nevoie, trebuie să fie neapărat alese din gama de la Design Select, un lanț de magazine printre cele mai luxoase și în consecință printre cele mai scumpe care existau. Laura fusese profund impresionată de această cerere.

– Presupun că asta nu-l va ruina, remarcă aceasta.

– Este de sperat. El se află în fruntea acestei companii.

– Vreți să spuneți că Mike Brady deține Design Select?

– Bineînțeles! Credeam că toată lumea știe, adăugă doamna, cu un aer puțin arogant.

"Eu nu, gândi Laura. Ar fi putut totuși să mi-o spună!" De altfel, cu siguranță asta nu va schimba nimic, dar în timp ce noutatea își croia drum în mintea sa, se întrebă de ce Mike Brady, care avea probabil mulți decoratori în serviciul său, o alesese pe ea. Trebuia ca Brian Huxley să se fi arătat extrem de elogios! În cazul în care Mike Brady nu avea vreo datorie față de bancher și să se fi folosit de ea pentru a și-o achita. Dar ce datorie trebuie să fie aia, care putea fi redusă la alegerea unei necunoscute totale! În schimb, nimic uimitor în aceea că avusese impresia că-l mai văzuse deja pe Mike Brady undeva. Probabil dăduse în vreo zi peste fotografia sa într-o revistă de decorațiuni.

Dădu nas în nas cu el, la bufet.

– Bună seara. Vă distrați bine?

– Da, mulțumesc.

Laurei îi fu greu să-l privească în față, deoarece avea sentimentul că-și bătea joc de ea. Degetele îi tremurau. Brady probabil observase, fiindcă înainte chiar ca Laura să aibă reflexul de a ascunde asta, îi luă farfuria din mâini și i-o umplu cu prăjiturele mici pe care le alesese cu grijă.

– Mulțumesc, să știți că nu-mi este prea foame.

Bărbatul îi întinse farfuria și o măsură din cap până în picioare.

– Țineți regim? Este o glumă!

Complimentul o făcu să roșească. Laura bănuia că era maestru în arta de a măguli femeile și că probabil nu numai una apreciasse acest lucru.

– Nu, nu, chiar nu am timp să mă ocup de silueta mea.

– Oricum, ar fi complet inutil!

Laurei i-ar fi plăcut s-o șteargă englezește, dar Brady o luă de cot și o conduse într-un colț al încăperii.

– Sper că...

Ezită.

– Logodnicul dumneavoastră își dă seama de... norocul pe care-l are?

Întrebarea o scoase din sărite pe tânăra femeie.

– Sunt sigură de asta. Nu se poate spune același lucru despre... logodnica dumneavoastră. Priviți-o, din întâmplare, n-ați uitat să-i duceți o farfurie cu prăjituri?

– Oh! Marina! Nu, nu vă temeți. Spre deosebire de dumneavoastră, Marina este permanent în timpul unui regim, ceea ce cu siguranță explică proasta sa dispoziție și atitudinea.... dificilă. Ce bucurie să vezi o femeie mâncând cu plăcere în loc să facă neîncetat mofturi! adăugă, apreciind cu o privire elocventă silueta interlocutoarei.

Laurei, care tocmai mânca pofticioasă micile prăjituri, i se tăie pofta. Voia oare să facă observația că mâncase cu prea multă lăcomie?

– Oh! Trebuie să vă las, cred că Brian vrea să-mi vorbească.

– Cu el este domnul judecător. Cu siguranță, un alt potențial client pentru dumneavoastră, adăugă Brady pe un ton indiferent.

Laura încercă să-i descifreze expresia, dar în zadar.

– De fapt, dumneavoastră de ce m-ați ales, în timp ce în întreprinderea pe care o aveți lucrează zeci de decoratori mult mai talentați?

Curiozitatea sa păru să-l amuze. Schiță un zâmbet ușor.

– Am avut motivele mele. Să spunem că aveam nevoie de o privire nouă.

– Și cum puteți fi sigur că o veți avea cu mine?

– În general, obțin ceea ce vreau... cu timpul.

Ultimele cuvinte o indispuseră pe Laura.

– Păreți foarte sigur de dumneavoastră.

– Știi, în meseria mea este esențial să știi să judeci persoanele pe care le întâlnești. Acest al șaselea simț este cheia a cincizeci la sută din reușita mea..

În timp ce se îndrepta spre Brian, Laura se întrebă de ce oare se simțea tulburată și de ce îi era atât de greu să reziste dorinței de a se întoarce pentru a vedea dacă Mike i se alăturase Marinei.

Seara mai târziu, perechile începură să danseze. Epuizată de conversațiile mondene, Laura nu dorea deloc să-și lase degetele de la picioare strivite de un partener, mai ales necunoscut și, dacă nu i-ar fi cerut lui Hubert să vină s-o ia, ar fi dispărut cu plăcere, în mod discret, în acea clipă. Ora nouă și treizeci de minute, încă o jumătate de oră de așteptare.

– Ei bine, vă plictisiți?

Vocea aceea gravă de la ureche o făcu să tresară și se întoarse pentru a se aflancă o dată în fața lui Mike Brady.

– Este oare un motiv pentru a mă speria?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul și nu numai de teamă.

Bărbatul izbucni în râs.

– Este greu să te faci auzit cu tot acest zgomot. Iertați-mă, nu vă știam atât de nervoasă.

– De obicei nu sunt. Este cu siguranță puțină oboseală.

- Vreți să vă conduc?
- Îmi pare rău, dar vine să mă ia.
- Înțeleg. Logodnicul dumneavoastră, bănuiesc?
- Ce perspicacitate! Evident, nu vi se poate ascunde nimic!
- Ei bine! Mi-e teamă că nu.

Laura își înghiți replica sarcastică pe care se pregătea să i-o arunce, referitoare la oamenii pretențioși. La urma urmei, va deveni clientul său și avea tot interesul să întrețină raporturi politicoase cu el.

Observă brusc că Mike profitase pentru a o îmbrățișa și a o atrage spre el.

- În așteptare, vreți să dansați?
- Aș prefera...

Dar nu putu continua, atât de asurzitor era vacarmul. Fără nici o rezistență se lăsă condusă spre pista de dans. Lumina scăzuse și chipul lui Mike Brady părea și mai misterios. Fără o vorbă, îi luă mâinile și le puse pe umerii săi.

- Haideți, relaxați-vă. S-ar spune că vă sperii.

"Și n-ar fi o greșeală", gândi Laura. Modul în care o ținea strâns, cu blândețe, în brațe și contactul cu trupul său, treziri în tânăra femeie senzații de nemărturisit. Privirea pe care o schimbară în acea clipă îi întări ideea că-l mai văzuse deja undeva. Cum să afle?

- Ne-am mai întâlnit, domnule Brady?

Acesta ridică sprâncenele.

- Nu este foarte ciudat, ca afiliați la aceeași meserie, nu credeți?

– Vă rog, scutiți-mă de cupletul obișnuit! Nu, serios, am realmente impresia că v-am văzut deja undeva.

– Zău? Și nu mai știți unde... Cel puțin a fost plăcut?

Laura scutură din cap. Imposibil să-și amintească un amănunt atât de mic! Ce frustrant era!

– Nu, nu-mi amintesc, dar îmi voi reveni mai devreme sau mai târziu.

Mike își apropie buzele de tâmpla partenerei și îi șopti la ureche:

– Să-mi spuneți când veți afla, s-ar putea să aibă o oarecare importanță pentru mine.

Tânăra femeie încercă să se îndepărteze, deoarece o cuprinsese amețeaua simțindu-l atât de aproape.

– Nu, până la urmă, probabil mă înșel. Dacă v-aș fi întâlnit deja, n-aș fi uitat unde.

– Trebuie să iau asta ca pe un compliment?

– Nu chiar.

Laura regretă că vorbise prea repede.

– De obicei, rețin destul de bine fizionomiile.

Mike izbucni în râs.

– În acest caz, poate nu vreți să vă amintiți...

Asta o făcu bănuitoare. Oare vroia să-i dea un indiciu?

– Îmi pare rău, este prea complicat pentru mine, la ora asta înaintată nu mai sunt în stare să gândesc.

– În acest caz, nu mai gândiți și dansați.

Laura simți că o atrage din nou lângă el și își puse capul pe părul său. Dansa atât de bine, încât nu avea decât să închidă ochii și să se lase condusă în ritmul încântător al pașilor săi. O ușoară bătaie pe umăr o aduse repede la realitate.

– Am venit prea devreme, Laura?

Vraja se rupsese. Era Hubert, evident furios.

Mike nu-i dădu drumul decât împotriva voinței sale.

– Ah! În sfârșit vă veți putea întoarce acasă!

Se aplecă ceremonios spre ea și, sărutându-i mâna, adăugă:

– Vă voi lăsa să plecați, dar să nu uitați că ne revedem vineri.

– Mulțumesc, domnule Brady, nu voi uita.

Se simți vinovată că se lăsase dusă și se întoarce spre Hubert, din ce în ce mai furios.

– Vi-l prezint pe logodnicul meu Hubert Laine. Hubert, domnul Brady este unul dintre clienții mei. Mi-a încredințat decorarea unei locuințe pe care tocmai a cumpărat-o.

– Pasionant! exclamă Hubert strângând mâna lui Mike Brady, înainte de a-i întoarce spatele cu ostentație.

– Dacă înțeleg bine, sosind mai devreme am jucat rolul celui care strică plăcerea altora?

– Nu fi ridicol.

Laura arboră un zâmbet slab în beneficiul oamenilor care-i priveau și se lăsa condusă fără să îndrăznească să se întoarcă spre Mike. Îndată ce fură în mașină, izbucni:

– Oare cum îndrăznești să te porți atât de nepoliticos cu un client important? S-ar fi spus că erai un bătrân remarcabil venit să-și cruțe fiica de rușinea supremă!

Stacojiu cu o clipă mai înainte, Hubert pălise.

– Laura, spune-mi, oare astfel te comporți cu toți clienții?

– Ce vrei să spui prin asta? Nu făceam decât să dansăm, este normal în acest gen de serate, nu?

Era scoasă din sărite, dar nu se putu împiedica să recunoască în sinea sa că era de rea-credință. Era adevărat, farmecul lui Mike Brady n-o lăsase indiferentă, dar nu se punea problema asta. De fapt, ceea ce voia să apere era libertatea sa personală și profesională.

– Nu-ți înțeleg interesul, reluă Hubert. Vei deveni soția mea și consider că ai datoria să te porți cum trebuie în public.

– Oare insinuezi că făceam ceva nepotrivit?

– Există totuși limite ce nu se depășesc, Laura!

– Ia te uită! Ești sigur că limitele tale corespund cu ale mele?

– Nu, recunosc Hubert. Dar mai bine vom mai vorbi despre asta mai târziu.

– Ai dreptate, Hubert, să încetăm să ne certăm...

Era pentru prima dată când aveau o discuție atât de violentă, și toate astea din cauza lui Mike Brady. Încercă să se calmeze. Hubert avea dreptate, era mai bine să se oprească acolo pentru moment. De altfel, câteva clipe mai târziu, Hubert o părăsea brusc în ușă, după ce o sărută distrat pe obraz. Evident, îi purta încă pică.

Laura găsea această atitudine puerilă. Își spuse că, până la urmă, seara fusese instructivă. Mai întâi, Hubert i se arătase într-o lumină nouă, dar, mai ales, descoperise că Mike era departe de a-i dispăcea. Își petrecu noaptea încercând să se convingă că cele două fenomene erau legate prin tensiunea creată de apropierea nunții sale, dar nu reuși deloc.

Capitolul 2

De fapt, Laura își petrecuse cea mai mare parte a nopții încercând să-și amintească împrejurările în care îl putuse întâlni pe Mike Brady. Avea încă această enigmă în minte, atunci când, în picioare pe un taburet, își proba ținuta de nuntă, în camera mamei sale.

Privi în oglindă rochia din satin alb. Era un model foarte ajustat, foarte elegant, dar puțin prea sofisticat după gustul său, cu voal de dantelă care, în ciuda faptului că era foarte ușor, îi accentua paloarea și îi dădea un aer de spectru. Laura se simțea incapabilă să manifeste cel mai mic entuziasm pentru această a nu știu câta sedință de probă. Mama sa, ocupată să facă tivul, îi remarcă oftatul și ridică spre ea o privire întrebătoare.

– Iartă-mă mamă, chiar nu am dispoziția de a proba o rochie de mireasă.

– O rochie de mireasă? Despre rochia ta de mireasă este vorba, Laura. Vreau neapărat să ajungă la perfecțiune.

– Dar mamă, vezi bine că este deja perfectă! De altfel, și croitoreasa s-a săturat probabil de atâtea retușuri. Ajunge, acum!

– Croitoreasa este bine plătită, nu te neliniști de ceea ce gândește. Voi face totul pentru ca să fie o nuntă frumoasă, nu ca data trecută. Măcar dacă nu plecai ca o...

– Știu, mamă. Să nu mai revenim asupra acestui subiect. Recunosc, am greșit căsătorindu-mă cu Richard. Ce vrei? Era frumos, credeam că îl iubesc, și m-am înșelat. Consider că am plătit destul, nu crezi?

Totuși, crezuse în acea dragoste și, fuga sa cu un cascador avea totul pentru a-i împlini cele mai romantice visuri! Dar romantismul făcuse repede loc dezamăgirii când se văzu petrecându-și cea mai mare parte a timpului așteptându-l într-un apartament gol, când era la turnarea filmelor. Moartea sa brutală, în timpul unei cascadorii ratate, o lăsase singură, cu un băiețel de doi ani. În acea clipă, își jurase să nu mai lase sentimentele să-i dicteze comportamentul.

– Ei bine, chiar, reluă mama sa pe un ton posomorât, nu crezi că ai putea să te arăți mai puțin ingrată față de Hubert?

– Ba da, poate.

Desigur, mama avea dreptate. Hubert îi va aduce ceea ce primul soț nu știuse să-i ofere: o prezență liniștitoare și un cămin în care va putea crește fiul său. Oare nu pentru asta, după mai multe refuzuri, acceptase până la urmă să-l ia de soț pe Hubert? Își îndreptă privirea spre propria imagine în oglindă. Dar în locul logodnicului său, cel care-i veni în minte fu Mike Brady, cu chipul său frumos și privirea limpede și seducătoare. Amintirea ultimei lor

întâlniri o duse cu gândul la o alta mai îndepărtată și Laura, ținându-și respirația, aștepta să se precizeze. Dar nu se întâmplă nimic.

– Aș face o pauză, mamă. Dacă am bea un ceai?

– Ceai? Cu rochia ta, dar nu te gândești! Și dacă o pătezi?

– Ei bine, o voi scoate. Și vom merge să bem ceaiul.

– Dar n-am terminat, Laura!

– Ascultă, mamă, în ceea ce mă privește, această rochie este terminată și îți jur că este ultima dată când o îmbrac înainte de... înainte de a-mi pune ștreangul de gât!

– Laura! Cum îndrăznești să vorbești în acești termeni despre propria căsătorie?

– Mă enervezi tu cu această rochie! Acum, dacă mai continui, s-ar putea chiar să doresc să anulez totul.

Mama sa o privi consternată.

– Iată o glumă care nu este de cel mai bun gust.

– Cine vorbește de glumă?

Își scoase rochia și juponul și le așeză cu grijă pe un umeras, în timp ce Florence, după toate aparențele în lipsă de argumente, se agita în bucătărie.

După ce se îmbracă din nou, Laura coborî să-l vadă pe Tommy. Cum se întorcea deseori târziu seara, hotărâse să-l încredințeze în timpul săptămânii în grija părinților săi. Îl lua cu ea în weekend deoarece atunci avea mai mult timp să-i consacre. Acest aranjament provizoriu îi dispăcea din ce în ce mai mult, pentru că-și dădea seama de influența catastrofală a Florencei asupra băiețelului. După căsătorie, Laura se va hotărî să-și ia un asociat, ceea ce îi va ușura munca și-i va permite să petreacă mai mult timp cu fiul său.

– Mă duc pe terasă, mamă.

Instalat pe genunchii bunicului, Tommy, cu fața serioasă, asculta povestea pe care acesta i-o spunea. Laura își dădu seama că în această problemă își uitase tatăl. Dacă-l sustrăgea pe Tommy educației sufocante a Florencei, în același timp îl priva de afecțiunea bunicului, singura persoană masculină de care se apropiase realmente până atunci. Desigur, va fi Hubert, dar Laura simțea că acesta nu aprecia deloc niște case pline de copii. Ce diferență față de Mike Brady! Se gândea deja la numeroase roade ale iubirii sale. I-o spusese foarte serios. Avu imaginea fugitivă a unei mirese, chiar ea, mergând la altar la brațul unui bărbat care semăna trăsătură cu trăsătură lui Mike Brady! Dumnezeuule, dar își pierdea capul!

În clipa când se întoarse acasă, suna telefonul.

– Domnișoară Maxwell? Ce ați spune să cinați cu mine diseară? Luată complet pe nepregătite, Laura bâigui:

– Nu cred să pot...

– M-am gândit că faptul de a ne cunoaște mai bine ar putea ușura sarcina pe care v-am încredințat-o.

Așadar, nu-i ajunsese că dansase cu ea! Îi trebuia mai mult! Laura regreta amarnic faptul că nu se știuse stăpâni și să-și ascundă emoțiile în acea seară. Ce greșeală!

– Sunteți foarte amabil, domnule Brady, dar evident, nu am timp de consacrat cinelor în oraș.

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere iritată, dar vocea se auzi din nou, fermecătoare:

– Credeam că vă ajut propunând asta.

"Dar cine are nevoie să fie ajutat în afaceri?" Laura ar fi jurat că nu era bărbatul care să-și pună întrebări asupra lui însuși. Și totuși, oare de ce îi propusese această cină dacă nu pentru a se asigura de propriul farmec? Ciudat joc pentru cineva care se va căsători în curând!

– Îmi pare rău, domnule Brady. După părerea mea, singura problemă pe care s-ar putea s-o întâlnesc în această muncă, este cea a lipsei de timp.

Îl auzi oftând la celălalt capăt al firului.

– Totuși, refuzați din principiu, sau sunt o excepție.

– Este o chestiune de principiu, liniștiți-vă. Pentru mine, cazul dumneavoastră nu este nici o excepție?

Laura se întrebă dacă nu fusese puțin prea brutală. Oricum, tonul i se schimbase când el reluă:

– Văd că nu aplicați maniera blândă. Mă întreb chiar de ce am încercat...

– Trebuie încercat întotdeauna, nu credeți?

– Ei bine, iată cel puțin un punct asupra căruia suntem de acord!

Râsul său fals vesel o jenă pe Laura, care nu se stăpâni să exclame:

– Oh! Poate vom găsi alte căi de înțelegere...

– În acest caz, îmi lăsați o oarecare speranță? o întrebă arogant.

Laura simți că era gata să cadă în cursă și că evident ar fi fost mai bine să tacă.

- Speranța este o vorbă mare. Făceam o simplă remarcă.
- Ah! Totuși, asta cuprinde. Oare trebuie să înțeleg că persistați în a refuza această cină?
- Mi-e teamă că da, domnule Brady. Mulțumesc totuși și poftă bună! adăugă închizând.

De fapt, nu considerase necesar să-i explice lui Mike Brady că joia cina întotdeauna cu logodnicul. Mai bine să-l lase să creadă pretextul pe care-l invocase.

Din nefericire, în acea seară compania lui Hubert fu un eșec total. În timpul mesei, Laura se strădui să susțină o conversație lipsită de interes și, spre marea sa ușurare, își dădu seama că Hubert nu-și dorea mai mult decât ea să reia discuția începută în ajun.

În timpul drumului de întoarcere, acesta nu-i adresă nici măcar un cuvânt și, când veni clipa să se despartă, Laura îi întinse distrată obrazul, ca de obicei, sperând în taină că în acea seară nu va dori s-o sărute. Dar contrar oricărei așteptări, Hubert mai mult îi smulse decât îi dădu un sărut de o asemenea pasiune, de o asemenea înflăcărare, încât Laura rămase stupefiată. Această reacție neobișnuită din partea logodnicului său părea ciudată, dar tânăra femeie fu mai intrigată de lipsa sa proprie de entuziasm, care semăna aproape cu un fel de repulsie. Înainte de a se întoarce la mașină, Hubert îi spuse cu o voce puțin nesigură:

- Când vom fi căsătoriți, sper să-ți alegi mai bine clienții.

Aceste vorbe o lăsară pe Laura împietrită.

A doua zi dimineată dormi până târziu și când găsi în sfârșit puterea să deschidă ochii, fu pentru a constata, îngrozită, că era trecut de ora nouă, ceea ce-i lăsa mai puțin de o oră pentru a face un duș, a se pregăti și a-și lămuri ideile înainte de sosirea lui Mike Brady. Se gândi indispusă la ceea ce simțise în ajun, când o sărutase Hubert. Oare ce-l apucase? El, de obicei mai curând distant și rigid, transformat brusc într-un curtezan pasionat și senzual! Simți o ușoară greață și se întrebă cu îngrijorare ce gen de raporturi vor avea în intimitate, după căsătorie.

Fix la ora zece, se sună la ușă. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Laura se duse să deschidă și apariția lui Mike Brady o făcu aproape să leșine, atâta plăcere îi făcea prezența sa. Trebui să se străduiască pentru a schimba cu el câteva cuvinte politicoase.

– Sunteți foarte punctual, spuse lăsând ochii în jos, de teamă ca Mike să nu-i poată citi emoția.

– Îmi fac o datorie de onoare din a sosi punctual la întâlniri, într-adevăr.

– Sunt aproape gata.

În timp ce Laura își aduna lucrurile, simți privirea lui Mike Brady ațintită asupra sa și, când o ajută să-și îmbrace mantoul, degetele îi atinseră ușor ceafa, făcând-o să se înfioare. Cum se explica oare că trupul îi reacționa atât de spontan la gesturile unui străin, în timp ce creierul încă se încăpățâna să refuze evidența?

Spera ca emoția sa să treacă neobservată și se lăsa condusă spre mașina lui Mike Brady.

Cum, o dată la volan, acesta se concentrează asupra drumului, Laura își permise să-l observe pe îndelete: profil cu nas bine conturat, gură fermă și bărbie voluntară. Nici umerii lați, nici mâinile bine așezate pe volan, nu arătau mai puțin de dorit. Tânăra femeie încercă să-și întoarcă privirea, dar nu putu să se stăpânească să privească din nou, imediat, buzele lui Mike Brady, pentru a-și imagina cum erau sărutările lui. Acesta îi surprinse privirea interesată și îi răspunse printr-un zâmbet în care Laura crezu prudent să nu se încreadă.

– V-a plăcut serata de la Brian? o întreabă neglijent, ca și cum nu remarcase tulburarea în care se adâncise Laura.

– Oh, da, enorm. Ați rămas mult timp după plecarea mea?

– Nu, nu chiar. Am dansat puțin cu Marina, apoi am condus-o acasă.

Laura și-l imagina cu frumoasa roșcată în brațe, ceea ce-i aduse în minte cu durere propria indispoziție din timpul sărutului lui Hubert. Își petrecuse noaptea având coșmaruri în care se vedea luptând corp la corp, fără milă, cu actrița cu părul ca focul, totul sub ochii amuzați ai lui Mike Brady. Era absolut ridicol! Oare cum reușise subconștientul său să construiască o lume de fantasmă plecând de la un bărbat pe care de-abia îl cunoștea? Din fericire, Mike își întoarse atenția asupra drumului. La rândul său, Laura încercă să contemple cu atenție peisajul care-i defila sub ochi.

– De fapt, nu-mi amintesc să vă fi felicitat pentru căsătoria dumneavoastră. Credeți-mă, vă doresc multă fericire.

Laura avu impresia că nici el nu era convins de ceea ce spunea și, după ce mulțumi scurt, alese să schimbe subiectul, punându-i niște întrebări asupra casei. În timp ce rămăsese atent la răspunsurile sale, observă că părăsiseră orașul de un timp și se întrebă dacă Mike avea de gând s-o pună să facă zilnic naveta, deoarece asta ar face-o să piardă o mulțime de timp. Când proprietatea apărui la cotitura unei alei, Laurei i se tăie respirația. De fapt, în fața ei se înălța un conac mic, înconjurat de un parc, desigur părăsit, dar după toate aparențele imens. Totul era mult mai vast decât își imaginase! Niște muncitori deja lucrau la reconstrucția fațadei.

– Dumnezeu! Ce proprietate superbă!

– Nu-i rea, nu-i așa?

– Puțin spus! Splendidă ar fi mai potrivit.

Munca va fi mai lungă și mai profitabilă decât crezuse în primul moment. Cât despre timp, acum înțelegea de ce se neliniștise Brady. Singura soluție consta în a lăsa în așteptare celelalte comenzi și de a nu se mai consacra decât acesteia. Chiar procedând astfel, cu siguranță nu va dispune de timpul necesar pentru a supraveghea personal diferitele etape ale realizării lucrărilor.

– Trebuie să încep să iau măsuri neîntârziat, dacă vreau să termin în seara asta.

– Oricum, nu vă omorâți cu munca! Dacă doriți, puteți reveni mâine.

– Nu, nu, nici vorbă! Nu sunt liberă, nu lucrez niciodată sâmbăta.

– Alte obligații, presupun?

— Exact.

Evident, Mike se gândea la Hubert, iar Laura nu dorea să-i arate că se înșală. În definitiv, nu ținea să-i dea socoteală de faptele și de mișcărilor sale.

Mike parcă mașina în fața scării exterioare, apoi se duse să-i deschidă pasagerei portiera. La cererea acesteia, îi făcu un tur al proprietății, expunându-i în fiecare încăpere dorințele și sugestiile în materie de decorare. Atentă, Laura îl urmă luând notițe. Admiră în trecere vastele încăperi de recepție de la parter, scara lată cu balustradă din stejar și camerele care aveau toate vedere spre parc. Pe măsură ce înaintau, deja îi veneau idei pe care le nota de asemenea în carnetel. Nici o îndoială că avea cu ce să creeze un interior magnific, dar ce muncă în perspectivă!

La întoarcerea în salonul mare, Laura aruncă o privire în jur.

— Bine, spuse, voi începe imediat să lucrez.

— Dar, vă rog. Eu am câteva cuvinte de spus antreprenorului; dacă aveți nevoie de mine, chemați-mă.

— Am înțeles.

Îndată ce Mike îi întoarse spatele, Laura scoase un oftat de ușurare. Dacă rămânea alături de ea, ar fi fost complet incapabilă să lucreze, atât de mult o tulbura prezența sa.

— Oare ce ați spune de o pauză de prânz?

Laura tresări, deoarece se lăsase complet absorbită de munca sa și nu-l auzise intrând în încăpere.

– Nu, mulțumesc. Nu-mi este foarte foame. Dar asta să nu vă împiedice să mâncați de prânz.

– Ei bine, veniți cu mine. Și apoi, nu discutați, astăzi eu hotărâsc!

Îi luă metrul din mâini și o ridică pe Laura de pe scara pliantă pe care era cocoțată. Apoi o puse pe sol cu o blândețe și o delicatețe uimitoare la un bărbat atât de înalt și de puternic. Mâinile îi întârziară pe talia Laurei și își aplecă ochii spre ea. Aceasta fu cuprinsă brusc de o ciudată ameteală, incapabilă să-și întoarcă privirea de la buzele lui. O clipă, crezu că o va săruta. Se văzu pe marginea unei prăpăstii, fascinată și atrasă de abis, și încă o dată, o tresărire de neîncredere o făcu să se dea înapoi și să se îndepărteze de Brady.

– Dacă prezentați astfel lucrurile, presupun că nu pot refuza.

– Iată-ne de acord! În sat, există un mic motel cu o reputație destul de bună.

Se îndreptară spre mașină și bărbatul îi deschise galant portiera.

De fapt, masa se dovedi delicioasă și Laura observă că, în ciuda pretensei lipse de poftă de mâncare, devorase toate mâncărurile.

– Ia te uită, ia te uită și eu care credeam că nu vă era foame! spuse Brady, cu un aer ironic.

Tânăra femeie se simți roșind, ca o fetiță prinsă în greșeală.

– Oh! Ar trebui să-mi fie rușine, dar uitasem că nu am luat micul dejun.

– Nu vă scuzați! Nu puteți să știți cât de plăcut este să vezi pe cineva mâncând cu poftă!

"Vai! Cu siguranță o aluzie perfidă la o oarecare roșcată filiformă pe care o cunoștea, se gândi Laura. Cât de durdulie trebuie să-i par prin comparație, cu rotunjimile mele mai mult sau mai puțin bine plasate!" Dat fiind că era a doua oară când se repezea la mâncare în prezența sa, începu să se întrebe ce anume la el o făcea atât de nervoasă.

– De altfel, aș face bine să mă supraveghez. Am observat că rochia asta a început să mă strângă puțin.

– Vă vine de minune.

– Mulțumesc pentru compliment, dar nu vă obosiți. Ar fi mai bine să ne întoarcem la conac, trebuie să mă dedic muncii înainte de a se înnopta.

Nu-și dădu seama că de un timp bătea nervoasă cu degetele pe fața de masă. Mike observă. Îi luă mâna în a sa și o mângâie ușor.

– Se pare că vă vine destul de greu să acceptați complimentele, domnișoară Maxwell. Aș fi crezut că, dimpotrivă, v-am rănit, atât de mult trebuie să vă fi impresionat.

"Dacă ar ști!" Chiar cu cea mai bună voință din lume, Laura era incapabilă să-și amintească de ultimul compliment ce-i fusese adresat. Trebuia să recunoască faptul că, în acești ultimi ani, se consacrase mai degrabă descurajării celor care ar fi avut veleități în acest sens. Ridică din umeri.

– Complimentele n-au rost pentru cine știe să se judece, spuse pe un ton categoric.

– Desigur, dar care sunt criteriile după care vă judecați? În ochii mei, așa cum arătați, sunteți absolut încântătoare.

Îi sărută pe furiș mâna, lăsând acolo o urmă fierbinte. De data aceasta, Laura nu se putu stăpâni să scoată un strigăt ușor de surpriză. Ce îndrăzneală! Așa că se hotărî să treacă la ofensivă în clipa în care se simți complet frustrată și incapabilă de a reacționa. Era timpul să-l facă să înțeleagă că era mai puțin naivă decât o credea.

– Să lăsăm lingușelile, vreți? Trebuie să-mi văd de treabă.

– Am înțeles, dar avem totuși timp să bem o irish cofee, nu?

În scopul de a evita discuții inutile, Laura acceptă. La urma urmei, el o plătea, și cu atât mai rău dacă pierdea timpul! Irish coffee fu delicioasă. Totuși, nu prea aprecia whiskyul simplu, dar amestecul de alcool, cafea și zahăr era extraordinar. În timpul drumului de întoarcere spre proprietate, se lăsă pe scaunul mașinii și închise ochii. Poate greșise să termine masa astfel...

– Obosită?

"Ce voce minunată are!" Întreruptă din reflecții, Laura deschise ochii și întâlni privirea limpede și veselă a lui Mike Brady. O clipă, crezu că-și amintește... dar nu! Imaginea se încețoșă din nou.

– Da, puțin, n-am dormit foarte mult noaptea asta.

– Ah! Agitația din apropierea zilei celei mari?

– Dimpotrivă. Măcar dacă ar putea fi totul terminat!

– Nu-i prea amabil pentru logodnicul dumneavoastră!

O privi sincer uimit.

– Asta nu are nimic de-a face cu el. Pregătirile sunt cele care mă enervează. Un lucru vine după altul, pierd o mulțime de timp și sunt complet depășită.

Se opri, atât de mult o jena evocarea nunții. Iată că era din nou pe cale să vorbească despre viața sa particulară! Era irish coffee care-și făcea efectul!

– Aș prefera să nu mai vorbim despre toate astea.

"Și nici să nu mă mai gândesc!" își spuse.

Când începu să lucreze din nou, Mike Brady o lăsa singură și câteva ore fu liniștită. La sfârșitul după-amiezii, Mike veni să vadă unde ajunsese.

– Totul se desfășoară bine?

– Da, da, sunt aproape gata.

Laura aruncă o privire spre ceas.

– Oh! Dumnezeu! Este aproape ora cinei și i-am promis fiului meu Tommy să trec să-l iau de la părinții mei. Am oroare să nu-mi țin promisiunile. Și apoi, voiam să-l aduc la mine în seara aceasta, iar mama nu suportă să iasă noaptea.

"Totul va fi mult mai ușor organizat după căsătorie", gândi Laura.

– În acest caz, nu mai este nici un minut de pierdut, spuse Mike Brady întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare scara.

Laura îl opri cu un gest.

– Mulțumesc, dar sunt fată mare! Până acum, m-am descurcat mereu singură pentru a sui sau a coborî o scară.

Mike oftă, se dădu cu un pas înapoi și schiță o reverență.

– Bine, doamnă!

Tonul ironic, adăugat efectelor persistente ale whiskyului, întunecară puțin mintea Laurei și de acum începea să coboare foarte încet. Dar, spre baza scării, își prinse brusc piciorul într-o

bară și își pierdu echilibrul. Blocnotesul și creioanele pe care le ținea în mână îi scăpară, în timp ce încerca să se agațe de orice pentru a nu cădea. Mike Brady se repezi și o prinse din zbor înainte să atingă solul, dar Laura simți totuși o răsucire groaznică la nivelul gleznei. Durerea fulgerătoare care-i trecu în acea clipă prin picior o făcu să strige.

– Încet, încet, liniștiți-vă.

O luă în brațe și Laura înțelese că o ducea afară, spre mașină, unde o instalează cu delicatețe pe bancheta din spate. Își scoase haina și i-o așează sub gleznă.

– Gata, așa va fi bine sprijinită. Vom coborî în sat, există acolo un medic. Nu vă neliniștiți.

Laura, învinsă și descumpănită, nu se simțea foarte bine, dar încercă să protesteze.

– Nu este decât o entorsă ușoară și nimic mai mult. Mi-ar plăcea mai mult să mă întorc imediat acasă.

– Asta este! Și de ce nu pe jos, dacă tot sunteți aici?

Se așează liniștit la volan.

– La drum! În căutarea medicului.

Capitolul 3

– Nimic rupt, spuse medicul, nu aveți decât o entorsă ușoară.

– Oh! Cu atât mai bine! exclamă Laura. Îmi era teamă să nu fie mai grav.

– Este de la sine înțeles, o entorsă poate fi uneori dureroasă, așa că v-aș sfătui să stați în repaus o zi sau două, dacă vă puteți permite, desigur.

– O zi sau două! Dar nu, este imposibil, am foarte mult de lucru și, în plus, este și nunta...

– Ah? Vă veți căsători? Felicitările mele! exclamă medicul, aruncându-i o privire complice lui Mike Brady.

– Mulțumesc, doctore.

Când înțelese că felicitările i se adresau atât lui Mike cât și ei însăși, Laura se întrebă dacă trebuia să clarifice situația, dar nu avea putere. De altfel, Mike Brady, care părea să se amuze foarte mult de această neînțelegere, nu căuta deloc s-o înlăture. Așa că, atunci când medicul îi întinse rețeta, îl asigură că va avea grijă ca Laura să-și ia medicamentele.

– Dați-i un comprimat imediat, apoi un altul înainte de a se culca.

– Am înțeles, spuse Mike.

Înainte de a se culca! Era prea mult! Laura nu îl putea lăsa pe medic să-și imagineze că... O dată ieșită din cabinet și bine instalată în mașină, mânia îi izbucni.

– Cum l-ați putut lăsa să creadă asemenea lucruri?

– Evident, i-a făcut plăcere, așa că de ce să-l dezamăgesc? Această confuzie este inofensivă, nu credeți?

Încă o dată, Laura nu găsea nimic de spus la un argument atât de dezarmant și preferă să renunțe la discuție, cu atât mai mult cu cât durerea anunțată de medic începea să se manifeste.

– Veți avea amabilitatea de a mă duce acasă, am nevoie să mă întind.

– Mai întâi, ne vom opri la farmacia din localitate, apoi vom rezerva o cameră la hotel, cu cele mai bune intenții, liniștiți-vă. Nu mă gândesc decât la sănătatea dumneavoastră, ca lucrurile să fie limpezi!

– Nici nu se pune problema! Trebuie să trec negreșit să-l iau pe Tommy de la mama.

– Îi voi telefona. Cu siguranță, va înțelege.

– M-ar mira! Veți da peste cineva mai încăpățânat decât dumneavoastră. Mama ar face orice să mă protejeze, în plus, nici Hubert nu cred că ar aprecia asta, după ceea ce s-a întâmplat în acea seară.

– În acea seară? Ce s-a întâmplat oare? V-ați certat?

– Da... în sfârșit, nu... Oh! la urma urmei, n-are importanță.

– Să știți că-l înțeleg. Pentru că eu, dacă îmi găseam logodnica în brațele altcuiva...

– Nu eram în brațele dumneavoastră! Știți bine că dansam, atâta tot.

– Ah? Aveam impresia că se petrecea altceva...

Micul zâmbet cu subînțeles cu care crezu de cuviință să-și însoțească remarca, o enervă pe Laura la culme.

– Am început să mă satur de insinuările dumneavoastră. Duceți-mă acasă, vă rog.

– Îmi pare într-adevăr rău. Așadar, fără hotel în seara aceasta?

– Oare credeți că va aprecia logodnica dumneavoastră faptul?

– Cred că va încerca să înțeleagă situația foarte specială în care ne aflăm.

– Înțeleg, sunteți optimist.

– Este principalul meu defect! Și acest optimism al meu, obișnuit cu toate greutățile, mă îndeamnă să interpretez încăpățânarea dumneavoastră de a mă îndepărta ca un semn de interes pentru mine... Este un început bun, nu găsiți?

Un început bun?

Laura se întrebă în ce măsură constituia asta un început bun? Unde îi putea duce asta? Amândoi știau că erau pe punctul de a se căsători, fiecare cu altcineva, așa că ce urmărea Mike? O simplă legătură? Dar în acest caz, ce fel de bărbat era? În ciuda neîncrederii pe care i-o inspira, Laura se simțea străbătută de un fior ciudat din cap până în picioare. La urma urmei, poate era preferabil să se căsătorească repede, pentru a evita orice tentativă. Observă că acest gen de reflecție îi trecea prin minte cam prea frecvent în aceste

ultime zile și, de fiecare dată, se mira totuși și încerca imediat să se gândească la altceva, pentru a nu aprofunda prea mult problema. Încercă să ascundă ceea ce o frământa și adăugă:

– V-am spus deja că trebuie să-l iau pe Tommy de la mama, i-am promis să-l duc mâine la grădina zoologică.

Mike tocmai parcase în fața farmaciei. Dar înainte de a coborî, se întoarse spre ea.

– Plimbarea la grădina zoologică mi se pare ușor compromisă. Mâine nu veți fi în stare să mergeți.

– Asta este problema mea!

Mike oftă, aparent descurajat de încăpățânarea Laurei...

– Va trebui să vă dați seama de evidență. Așteptați-mă. Mă întorc într-un minut.

Puțin mai târziu, revenea cu o pungă din hârtie și o sticlă cu apă minerală în mână.

– Haideți, luați imediat această cașetă și nu mai discutați, cu siguranță, în curând vă va dura.

Efectiv, avea dreptate, deoarece în tot timpul drumului, Laura își mușcase pumnii pentru a nu țipa, atât de vie era durerea.

Ajunseră în sfârșit în fața casei părinților săi. Se întunecase, dar veranda casei, complet luminată, părea intrarea unui serviciu de urgențe! Ce primire! Se întrebă oare ce va crede Mike de toate acestea. După cum bănuise, Florence, mama sa, o aștepta plimbându-se ca un leu în cușcă pe palierul scării de la intrare. La vederea mașinii care parcă de-a lungul trotuarului, coborî în grabă treptele și deschise portiera Laurei.

– Dar unde ai fost? De ore îmi fac sânge rău!

– Am avut un mic accident, mamă.

– Un accident!

Păli, ca și cum tocmai i se anunțase sfârșitul lumii.

– Dumnezeule! Și când te gândești că nunta are loc peste două luni!

– Mulțumesc, mamă, îmi face plăcere să văd care îți sunt prioritățile. De fapt, nu am decât o entorsă ușoară, liniștește-te, nu este nevoie să închiriezi niște cârje pentru a merge la altar! Unde este Tommy?

Laura ieși cu precauție din mașină în clipa în care băiețelul coborî în grabă treptele pentru a veni s-o sărute.

– Totuși! Iată-te! Credeam că nu vei mai veni, îi spuse pe un ton îmbufnat.

Laura recunoscă în reproșul său influența mamei, dar reuși totuși să găsească nădejde față exagerat de tristă a fiului său.

– Știu, Tommy, am întârziat, iartă-mă, îi spuse.

– Spune, n-ai uitat că trebuie să mergem la grădina zoologică mâine?

– Nu, nu, nu te neliniști... Vom vorbi mai târziu.

Tommy nu-și dădu seama de prezența lui Mike decât când acesta se aplecă spre Laura pentru a o lua în brațe cu scopul de a o duce în casă. Îl privi cu un aer ciudat, ca și când îl considera răspunzător de seara aceasta orecum stricată.

– Vezi, deocamdată o vom duce pe mama în pat.

– Lăsați-mă să mă descurc singură, pot să merg totuși și apoi, nu se pune problema să-mi petrec noaptea aici!

Fără să țină cont de ceea ce Laura tocmai îi spusese, Mike se întoarse spre Florence, stupefiată să-și vadă fiica în brațele unui total necunoscut și o întrebă dacă mai avea un pat disponibil.

– Sigur că da, Laura încă are camera ei, răspunse mama sa, puțin înțepată.

– Foarte bine, în acest caz luați-o înainte, doamnă, vă urmez.

În timp ce se lăsa dusă până în camera sa, Laura se miră să constate că, de data aceasta, Florence găsisese cu cine să discute. Totuși, în acea clipă, ar fi vrut ca mama sa să-i țină puțin piept lui Mike Brady în loc să-i cedeze conducerea operațiunilor. Simți că e așezată cu delicatețe pe pat și regretă căldura reconfortantă a brațelor care tocmai o înconjuraseră timp de câteva minute încântătoare. Într-o tresărire de luciditate, își dădu seama că tocmai cedase iar, și că trebuia să reacționeze. Cum Mike întârzia la picioarele patului, avu impresia că așteaptă ceva, dar nu dorea deloc să fie amabilă.

– Presupun că trebuie să vă mulțumesc!

– Nu vă străduiți în mod special.

Desigur, devenea cât se poate de dezagreabilă, dar și din cauză că o înconjurau constrângerile sale cu zâmbete irezistibile și privi elocvente. Nu mai știa unde se afla.

"Nu uita că este un client, își spuse cu fermitate. Fă un efort, sau îl vei pierde!"

– Mulțumesc, domnule Brady și nu vă îngrijorați pentru lucrări. Această mică vătămare nu mă va împiedica să le duc la bun sfârșit.

– Sper! Voi veghea personal la asta.

– Nu va fi necesar!

Mike păru că nu auzise acea ultimă înțepătură și, înainte de a pleca, i se adresa Florencei:

– Vreți să puneți câte o pernă de fiecare parte a piciorului? În felul acesta, pătura nu va sta direct deasupra și o va dura mai puțin.

Mama sa se supuse imediat, fără să facă cel mai mic comentariu. Toate astea nu i se potriveau deloc! Merse până acolo încât îl conduse chiar pe Mike Brady, apoi Laura o auzi pregătind masa în bucătărie.

Medicamentul începuse să-și facă efectul, durerea devenea mai surdă și Laura, instalată foarte confortabil, simți cum o cuprinde treptat somnul.

La ideea că mama sa abdicase atât de ușor în fața lui Mike, nu se putu stăpâni să râdă singură. Nu va rata să-l felicite pentru această performanță și să-i ceară niște informații despre asta, data viitoare când îl va vedea. Sub efectul calmantului și al oboselii, adormi în sfârșit cu zâmbetul pe buze.

A doua zi dimineață, Hubert veni s-o viziteze. Probabil Florence îi telefonase și îi povestise totul, altfel nu s-ar fi deplasat, deoarece era convenit între ei ca weekendul, Laura să-l consacre exclusiv lui Tommy.

Și îngrijorător, Laura simți din modul în care Hubert se aplecase spre ea s-o sărute, că mama sa făcuse probabil adăugiri. Rămase acolo, tăcut, cu un aer în același timp jenat și contrariat, privind cu

atenție părul său zbârlit, ca și când îi reproșa că nu era deja coafată și machiată. Nu se poate, oare la ce se aștepta? Să contemple în fiecare dimineață o creatură de vis, la trezire? Trebuia să fie picat din cer! La drept vorbind, Laura recunoștea cu ușurință că, după o asemenea noapte petrecută luptând cu durerea care o trezise de mai multe ori, trebuia să semene mai mult cu logodnica lui Frankenstein, decât cu femeia seducătoare pe care o cunoscuse întotdeauna.

– Cum te simți? o întreabă prăvălindu-se pe un scaun prea mic pentru el. Mi-a povestit mama ta. Sunt sigur că îmi vei explica totul.

Era mai afectat și mai solemn ca niciodată. Comentariile, cu siguranță foarte personale pe care le făcuse probabil mama sa asupra accidentului și a rolului jucat, în acea clipă, de Mike Brady, nu putea decât să-l oblige să-și pună unele întrebări. Toate astea fără să pună la socoteală părerea preconcepută pe care o avea deja, de la întâlnirea cu Brady.

– Cu siguranță, mama a exagerat, după cum are obiceiul, răspunse Laura. Din fericire, este doar o entorsă ușoară. Într-o zi sau două voi fi pe picioare. Nu este nici un motiv să te neliniștești pentru data nunții.

– Încântat să aud asta.

În ciuda veseliei sale și a preinsei relaxări, Laura îl simțea stingher. Se agita pe scaun în căutarea unei poziții confortabile. În timp ce tânăra femeie îl observa pe furiș, Hubert se îndreptă și se lansă brusc într-o tiradă pe care se părea că o pregătise îndelung și o învățase pe dinafară pentru acea ocazie.

– La drept vorbind, draga mea, m-am gândit foarte mult la noi doi. Cred că după căsătorie, ar fi de dorit să nu mai lucrezi, pentru a te putea consacra exclusiv noului tău cămin și... fiului tău.

Ultimele cuvinte sunară vizibil fals și se silise să le adauge. Laura era convinsă că Hubert nu simțea nici un atașament special pentru Tommy.

– Este foarte amabil că te gândești la viitorul meu, îi spuse tăios, dar sunt destul de mare pentru a lua singură deciziile care mă privesc. Cât despre Tommy, dacă asta te interesează, te pot asigura că mă voi ocupa de el!

Hubert îi luă mâna cu stângăcie.

– Dar, Laura, bineînțeles că mă interesează!

– În acest caz, ai un mod ciudat de a o arăta! Dacă mă cunoșteai într-adevăr, Hubert, ți-ai fi dat deja seama că munca face parte din viața mea și că nimeni nu-mi va putea dicta comportarea în acest domeniu.

– Dar ne vom căsători. Îmi vei permite totuși să am grijă de tine!

– Dacă prin asta vrei să spui că mă privezi de orice autonomie, permite-mi să-ți atrag atenția că îți faci iluzii!

Hubert păru în același timp șocat și uluit. Lăsă mâna Laurei, făcu ochii mari, mirați, și se agită și mai mult pe scaun.

– Dumnezeule! Nu te știam atât de...

– De hotărâtă? Încheie tânăra femeie în locul său. Ei bine, iată, este de preferat să știi imediat în ce măsură pot fi de încăpățanată în anumite circumstanțe. Dacă sperai să găsești o soțioară supusă și foarte ascultătoare, care să-ți aducă papucii în fiecare seară când te întorci, te-ai înșelat asupra persoanei și ar fi mai bine să anulăm totul.

– Aici, exagerezi, Laura! Nu mai știi ce spui! Este evident că ai suferit un șoc. Vom relua această conversație când te vei simți mai bine.

"Dar cum putuse oare să fie atât de oarbă? Entorsa este cea care m-a făcut susceptibilă!" Laura nu-și credea urechilor, nu și-ar fi imaginat niciodată că Hubert se putea înșela atât de mult în legătură cu ea. Cât de puțin se cunoșteau, până la urmă!

– Acum că te-am văzut, sunt liniștit, reluă bărbatul. De fapt, mă vei ierta, dar am alte obligații în acest weekend, trebuie să plec.

Apoi se ridică, după toate aparențele ușurat. În sinea sa, și Laura nu se putu împiedica să mulțumească cerului pentru cele două zile pe care le va folosi pentru a se gândi serios la relațiile sale cu Hubert.

– Ne vedem luni seara, ca de obicei...? Desigur, dacă ești restabilă suficient.

– De acord, răspunse Laura pe un ton liniștit.

Nu protestă nici când Hubert o sărută pe frunte înainte de a-și lua rămas-bun.

După plecarea sa, Laura și-l alungă repede din gânduri și simți brusc dorința de a se întoarce acasă cu Tommy. Îndepărtă încet pătura, se ridică și, într-un picior, reuși să ajungă la scaunul pe care-i așezase mama hainele în ajun. După ce se îmbracă, mai găsi puterea să se așeze la măsuța de toaletă și, cum efortul fusese greu, închise ochii o clipă. Brusc, simți o prezență în spatele său.

– Oh! Oh! Dar văd că v-ați ridicat singură!

Privirea pe care o aruncă în oglindă era inutilă, deoarece știa deja cine era vizitatorul.

– Domnule Brady! Cum ați făcut să intrați?

– Un adevărat joc de copil.

Cum Mike îi atinse ușor părul cu mâna, Laura tresări și se întoarse pentru a-i face față. Oare cu ce drept își permitea să fie atât de familiar cu ea? Zâmbetul pe care i-l adresa în acea clipă Mike îi potoli pe loc mânia și indignarea. Cum reușea s-o facă să-și piardă atât de ușor stăpânirea de sine? Era atât de tulburată, încât trebui să se concentreze pentru a-și aminti despre ce vorbeau.

– Cu siguranță, tata v-a deschis ușa.

– Ați pierdut! Tocmai se joacă în grădină cu Tommy. Presupun cel puțin că este tatăl dumneavoastră, pentru că nu l-am întâlnit niciodată. Ascultați, voi evita să vă pierdeți în sușpoziții, mama dumneavoastră m-a făcut să intru. Am sosit în clipa în care îl conducea pe viitorul soț până la mașină și am profitat pentru a mă strecura în interiorul casei. Hubert a fost foarte mirat să mă vadă, cât despre mama dumneavoastră, n-a avut timp să reacționeze, dar presupun că va urca în curând pentru a mă da afară.

– Nu vă neliniștiți, n-o voi lăsa s-o facă. Am prea multă nevoie de dumneavoastră pentru a mă întoarce acasă.

– Să vă întoarceți acasă? Sunteți sigură?

– Cum nu se poate mai sigură, bineînțeles dacă nu vă supără să vă folosesc în calitate de șofer.

– Nu văd nici un inconvenient, dar cu siguranță mama dumneavoastră nu va fi de aceeași părere.

– Aveți dreptate, dar dacă există un lucru pe care Florence Maxwell a reușit să mi-l transmită, este încăpățânarea ei.

– Am remarcat totuși că vă găsesc puțin mai optimistă în ceea ce privește starea dumneavoastră de sănătate. Veți vedea că, în curând, veți regreta patul.

– Dă-mi brațul, Mike.

Numele îi scăpase. Acesta părea că nu observase nimic și începu s-o conducă. La amintirea tulburării pe care o simțise în ajun, în aceleași împrejurări, o cuprinse panica și încercă să protesteze.

– Nu ți-am cerut să mă iei în brațe! Ajută-mă pur și simplu să merg.

Mike o lăsă jos și o susținu în timp ce făcea câte un pas, cu dureri cumplite, dar cel puțin mergea. Florence tocmai urcase și-și surprinse fiica strâmbându-se de durere, la brațul lui Mike Brady.

– Dar ce faci, Laura, ești nebună!

– Mă întorc acasă, mamă. Anunță-l pe Tommy că sunt gata, te rog.

De fapt, Tommy, care-l văzuse probabil pe Mike Brady trecând, era acolo și stătea la intrarea camerei, cu un aer uluit și ușor neliniștit, urmărind evenimentele.

– Bună ziua, mamă. Mergem la grădina zoologică?

– Nu cred că va fi posibil astăzi, dragul meu, iartă-mă. Vom găsi altceva pentru a ne distra, nu? Haide, vino totuși să-mi dai un pupic.

Băiețelul se bosumflă și ascultă împotriva voinței sale.

– Totul este ridicol, spuse Florence. Tommy n-are decât să rămână aici, se va ocupa bunicul de el. Dacă n-ai fi atât de egoistă și o copilă răsfățată, ți-ai da seama de absurditatea situației.

– Dacă este egoist să-mi doresc să mă ocup de fiul meu timp de două zile, ei bine, de acord, sunt egoistă. Tommy, vrei să-i spui bunicului că plecăm?

– Sunt aici, răspunse Arthur, tatăl Laurei.

Urcase în urma lui Tommy, întrebându-se de ce dispăruse toată lumea.

– Dar ce se întâmplă? Nu te simți bine, Laura? De ce oare nu mi s-a spus nimic? Credeam că-ți petreci pur și simplu noaptea la noi, așa mi-a spus mama ta aseară, așa că n-am vrut să te deranjez. Ce ți s-a întâmplat?

– Fiica dumneavoastră a căzut de pe o scară, explică Mike Brady, am condus-o aseară aici și, dacă dorește, sunt gata s-o conduc acasă la ea. De fapt, mă numesc Mike Brady, foarte încântat să vă cunosc, domnule.

Arthur Maxwell îi strânse mâna.

– Încântat, domnule Brady. Credeți-mă că aș fi dus-o eu însumi cu plăcere, dar artroza asta blestemată mă împiedică de mult timp să conduc.

– Haide, Arthur, nu mai vorbi! Știi bine că dacă ți-aș fi spus, ai fi complicat totul. Așa că, acum, nu îi cânta în strună, doar pentru ca să mă contrariezi. Laura trebuie să rămână aici. De altfel, Hubert nu va fi mulțumit să afle că a plecat cu...

– Ia te uită, chiar, unde este acest tânăr? o întrerupse tatăl Laurei. Dacă era aici, domnul Brady cel puțin nu s-ar deranja.

– Dar nu mă deranjează deloc, vă asigur.

La întoarcerea în apartament, după cum prevăzuse Mike, Laura se simți slăbită și nu avu decât o grabă: să meargă să se culce. Dar vai! trebuia să se ocupe de Tommy care, evident, spera încă să meargă la grădina zoologică. Mina dezamăgită a băiețelului, când îl anunță că trebuie să amâne vizita pentru altă dată, o făcu să se simtă puțin vinovată, dar oare ce putea face? Brusc, își aminti că Mike era încă acolo.

– Oh! Iartă-mă, te uitasem complet.

– Nu este prea amabil...

– Ai făcut foarte mult pentru mine, pentru noi, dar sunt sigură că, acum, ne vom putea descurca singuri, nu-i așa Tommy?

– De data asta ești optimistă.

– Nu te neliniști, am jocuri de societate și avem cu ce ne distra.

– Din întâmplare, nu se pot juca în trei?

– Ba da, dar n-aș vrea să te rețin, cu siguranță ai altceva de făcut.

– Ascultă, mă simt puțin răspunzător pentru ceea ce ți s-a întâmplat, pentru că tocmai lucrai pentru mine când ai căzut!

– Nu te îngrijora, nu te voi da în judecată pentru atât, răspunse Laura zâmbind. Îmi asum complet stângăcia. În afară de asta, mai există oare altceva care te reține aici? adăugă mai tăios. Astăzi nu mă simt foarte în formă pentru a face conversație.

– Înțeleg. Ai nevoie să te odihnești. Și dacă l-aș lua cu mine pe Tommy pentru toată ziua? Asta ți-ar lăsa puțin răgaz.

– Mulțumesc mult, dar mă pot ocupa foarte bine singură de fiul meu!

– Ei bine, vom merge totuși la grădina zoologică? întrebă Tommy, care nu pierdea nici un cuvânt al discuției și părea că-și găsisese puțin din entuziasm.

Mike îi făcu semn că da și Tommy se năpusti pe culoar pentru a-și lua bluzonul, scoțând strigăte de bucurie.

– Tommy, rămâi aici!

– Haide, cedează. Pare atât de mulțumit! Și apoi, trebuie să mă antrenez pentru viitorii mei urmași! În plus, sunt ani de zile de când n-am mai pus piciorul în grădina zoologică, îți jur că asta îmi va face și mie plăcere.

– Îți dai seama că mă pui într-o poziție incomodă, nu-i așa? Tommy trebuie să asculte de mine, nu de dumneata.

– Ce vrei, este în interesul dumitale.

– Interesul meu nu mă privește decât pe mine și pretind să-l lași pe Tommy aici!

– Îl vei decepționa iar! Haide, este imposibil...

– Oh, dumneata ești imposibil!

– Știu, nu mai este nimic de făcut!

Bătu cu palma câteva perne pe canapea, considerând fără îndoială incidentul închis. Laura se simțea obosită, dar de asemenea teribil de frustrată de a trebui să cedeze referitor la Tommy.

– Dacă nu vrei să te duci în pat, întinde-te cel puțin. Unde este camera dumitale?

Cu un gest, Laura arătă spre spatele culoarului și se instalează cu stângăcie pe canapea. O clipă mai târziu, Mike revenea cu o plapumă foarte ușoară din puf, pe care i-o puse încet pe picioare.

– Înainte de a pleca, îți voi face un ceai.

Laura încercă să protesteze slab împotriva a ceea ce simțea ca un abuz de autoritate și găsi destulă energie pentru a-și imagina argumentul decisiv.

– Dar Tommy nici măcar nu te cunoaște, pentru el ești un străin, nu va vrea niciodată să meargă cu dumneata.

– Punem pariu?

I se adresează băiețelului, îmbrăcat deja în bluzon.

– Ei bine, Tommy? Jocurile de societate sau grădina zoologică? Tu decizi.

Tommy, care nu-și mai găsea locul, răspunse fără să ezite:

– Grădina zoologică! Oh, mamă, te rog!

Laura simți că se topește în fața privirii rugătoare pe care i-o aruncă.

– Asta este situația!

– Bun, de acord, pentru că nimeni nu vrea să mă asculte aici! Faceți ceea ce găsiți cu cale...

Laura trebui să cedeze, ceea ce o contrarie, dar își dădu seama și că resemnarea sa avea până la urmă ceva plăcut, voluptuos, inevitabil. Oricum, nu era în măsură să lupte, așa că mai bine să profite la maximum de această odihnă forțată.

Cu toate acestea, nu reușea să înțeleagă de ce făcea Mike toate astea. Oare ce voia? În tot cazul, nu fiind amabil cu Tommy își va atinge scopurile, dacă avea planuri cu ea. În aceeași clipă, o mică voce îi șopti totuși că niciodată Hubert nu-l dusesese pe Tommy la grădina zoologică, nici nu se jucase cu el, în timp ce Mike...

De-abia după câteva minute de la plecarea lor, Laura adormea gândindu-se la el. Se trezi după-amiază târziu și începu să-și ia revanșa pregătind o gustare pentru Tommy cu câțiva biscuiți, fructe și dulceată. Tocmai pusese apa la fiert când auzi trântindu-se ușa de la intrare.

– Ce faci în picioare? întrebă Mike.

Tommy, radios, cu ochii strălucind, ȝopăia de pe un picior pe altul la intrarea în bucătărie, nerăbdător să-i arate mamei sale enorma girafă din pluș pe care o strângea la piept. Prima reacție a Laurei fu să se întrebe unde o va putea aranja, atât de mică era camera lui Tommy. Cu siguranță, acesta nu era genul de întrebare pe care și-l punea Mike Brady, cu casa în care va locui!

– Ei bine, cum a fost? întrebă, prefăcându-se indiferentă.

– Genial! Dar n-am avut timp să vedem tot, pentru că Mike a vrut să ne întoarcem devreme, în cazul în care nu te vei simți bine.

Era ceva indescifrabil în privirea pe care i-o aruncă Mike în acea clipă. Oricum, Laura nu se simțea în stare să-i judece expresiile, în bine sau în rău. Se limita să le constate.

– Este foarte amabil din partea sa, dar mă simt foarte bine.

– Asta i-am spus și eu, am fi putut rămâne ceva mai mult, dar Mike mi-a promis că ne vom întoarce în altă zi.

Laura simți că va trebui să suporte timp de câteva zile observațiile lui Tommy despre ceea ce spusese sau făcuse Mike Brady.

– Ar trebui să-i mulțumești domnului Brady pentru amabilitate, dar nu trebuie să abuzezi de el.

– N-am nevoie de interpret, Laura, mi te poți adresa direct mie, vorbim aceeași limbă. Vrei să plec, așa este?

– Dacă nu te deranjează, da.

– Bine, dar nu înainte de a degusta mâncarea la pachet.

Îi făcu cu ochiul lui Tommy.

– Mi-a spus degetul meu mic că adori bucătăria chinezească, așa că dacă binevoiești să mă lași să folosesc cuptorul, vom pregăti o

adevărată masă de... regină. Știi să spui regină în limba chineză, Tommy? Haide, hop! Pe sofa, maiestate!

Înainte ca Laura să fi avut timp să reacționeze, o ridică de la podea și o așează printre perne pe canapea. O dată în plus, brațele musculoase din jurul trupului său și umerii lați o tulburară profund și nu știi ce să spună.

– Măine vei merge, maiestate, dar acum, ascultă și lasă-te servită.

– De ce nu mă lași în pace? mormăi printre dinți tânăra femeie, astfel încât Tommy să nu poată auzi.

Mike îi întoarse spatele băiețelului și-i șopti la ureche:

– Am înțeles, Laura, dar te rog, nu-i strica seara lui Tommy. Nu te costă nimic să te prefaci că te amuzi puțin, nu?

Împotriva oricărei așteptări, nu trebui să se forțeze, deoarece nu numai mâncărurile erau excelente, dar în plus, masa fu o mică sărbătoare, agrementată cu o serie de scamatorii, executate la perfecție de Mike, care părea că asta făcuse toată viața. Tommy nu se oprea din aplauze și își manifesta bucuria în mii de alte moduri. Spre marea surpriză a Laurei, îl asculta în toate, inclusiv când Mike îi ordonă la ora nouă să se ducă la culcare.

– Mă voi duce să mă culc doar dacă-mi citești o poveste.

– Tommy! Ajunge! Ăsta-i șantaj, domnul Brady nu are timp!

– Ba da, ba da, te asigur!

Dar văzu probabil că răspunsul îi displăcu Laurei, deoarece îl anunță pe Tommy că îi va citi altă dată o poveste, deoarece, în acea seară, mama sa era obosită și era puțin cam târziu.

– Ai nevoie de mine să te speli pe dinți?

– Nu! Știu s-o fac singur.

– Bun, în acest caz, du-te repede să-ți pui pijamaua și la nani!

Mike duse vesela la bucătărie, apoi se duse să-l învelească pe Tommy. În acest timp, Laura, încă întinsă pe sofa, începu să moțăie. El se întoarse încercând să facă zgomot cât mai puțin posibil, dar totuși o trezi.

– Iartă-mă, am adormit, calmantele sunt cele care acționează. Îmi pare într-adevăr rău, dar în această seară n-am fost o gazdă ideală.

Mike își făcu loc la picioarele canapelei și-i luă mâna.

– Nu te sinchisi de asta, am petrecut o seară excelentă.

– Sunt foarte mulțumită că așa a fost cazul măcar pentru unul dintre noi, spuse Laura malițios, retrăgându-și mâna din a sa.

Mike începu să râdă din toată inima, ceea ce o luă complet pe nepregătite, iar el profită de asta pentru a-i aranja o mică șuviță de păr rebelă pe tâmplă. Sub mângâierea degetelor care întârziară ceva mai mult decât era necesar, Laura simți că se zăpăcește; iar când bărbatul se aplecă, tânăra femeie crezu că o va săruta și, panicată, se eliberă brusc.

– Nu te voi conduce. Bună seara, domnule Brady.

Acesta se îndepărtă, surprins de reacția sa, dar nu făcu nici un comentariu. Apoi o privi îndelung înainte de a răspunde:

– Somn ușor, Laura.

S-ar fi spus că pe măsură ce tânăra femeie era mai nesuferită, lui Mike îi făcea plăcere să încerce să o seducă. Înainte de a se ridica, îi mângâie din nou părul, producându-i același fior ca mai înainte și adăugă, sărutându-i mâna:

– Bună seara, iar dacă ai nevoie de ceva, să nu uiți că mă poți suna.

Capitolul 4

Laura se trezi, surprinsă să-și fi petrecut noaptea fără să fie sâcâită prea mult de durere. Evident, glezna îi venea mereu în minte printr-o anumită înțepeneală, dar putea să meargă, cu condiția să nu se sprijine prea mult pe piciorul vătămat.

Îi fusese greu să adoarmă în ajun, deoarece expresia de pe chipul lui Mike, la fel și ultimele lui cuvinte, o intrigaseră puternic. Avea atât de mult farmec... Cum să-l facă să înțeleagă să nu insiste, părea imposibil. În cele din urmă adormise, dar dimineața se simțea puțin nervoasă.

– După micul dejun, vreau să mergem în parc, spuse Tommy.

De obicei, nu-și permitea acest gen de capriciu și se juca liniștit, așteptând ca mama sa să spele vasele sau să facă unele treburi casnice. În schimb, în această dimineață părea agitat și nerăbdător. Laura se întrebă dacă nu reflecta în mod direct imaginea ei însăși. Vârtejul în care Mike Brady îi antrenase pe amândoi în ajun, lăsase urme și simțea că absența eroului său îl tulbura pe Tommy. Era vina

sa, n-ar fi trebuit să lase lucrurile să se petreacă astfel, dar ce mai putea face acum? Se hotărî să amâne treburile casnice pe mai târziu și să-i facă plăcere lui Tommy.

– Bine, șefule, îi spuse trecându-și cu afecțiune mâna prin părul său. La drum spre parc, dar să nu uiți că sunt handicapată, așa că vom merge încet, de acord?

După furtuna care izbucnise în timpul nopții, soarele strălucea. Totul părea curat, nou, splendid. Totul părea posibil, accesibil: după un drum greu, Laura ajunsese în sfârșit la capăt. Era atât de mult timp de când visa la stabilitate, echilibru, siguranță, o altă viață pentru Tommy! Căsătoria cu Hubert îi va oferi toate acestea, și totuși... De ce oare frisona imaginându-se căsătorită cu el și de ce nu și-l putea alunga din gânduri pe Mike Brady, îndată ce era vorba de căsătoria sa? Toată ziua din ajun, simțise o tensiune aproape de nesuportat în prezența sa. Oare de ce? Nu mai înțelegea nimic. Ceea ce știa intuitiv, era că nu trebuie să aibă încredere în el. Dar până la urmă, nu în el trebuia să se încreadă, ci mai degrabă în ea însăși și în emoțiile sale de adolescentă?

Tommy își întâlnise un prieten și se distra legănându-se. Laura se așeză pe o bancă de unde îl putea supraveghea cu ușurință.

– Bună ziua!

Laura întoarse capul, foarte mirată să recunoască frumoasa voce gravă a lui Mike Brady.

– Îmi dai voie?

Se așeză alături, fără să aștepte răspuns. Oricum, Laura ar fi fost incapabilă să-i refuze ceva în acea clipă și s-ar fi spus că Mike era perfect conștient de asta...

– Am avut toate greutatea din lume pentru a găsi un loc de parcare, altfel aș fi ajuns mai devreme.

– Cum ai fost sigur că mă găsești aici?

În ciuda unei urme de contrarieritate pe care o simți cuprinzând-o pentru că-i impunea din nou prezența sa, Laura îl găsi teribil de seducător. Se întrebă cum îi putea plăcea atât de mult în timp ce era îmbrăcat foarte simplu cu un pulover și niște pantaloni de pânză de culoare deschisă. Poate părul în vânt și bronzul discret îi puneau în evidență și mai mult farmecul natural?

– Am sosit în clipa în care plecați, am claxonat, dar erai prea ocupată cu omulețul.

– Pentru că... nu mă așteptam să te revăd atât de repede.

– S-ar spune că asta nu-ți face plăcere.

– La drept vorbind, nu.

Își mușcă buzele, dându-și seama cât de fals suna replica sa, dar se strădui totuși să continue pe un ton pe care-l spera mai convingător.

– De fapt, dacă te simți încă răspunzător de accidentul meu, consider că ai făcut destul ieri, pentru a mă despăgubi însutit. Așa că pe viitor, mi-ar plăcea ca relațiile noastre să fie mai... neutre.

– Înțeleg...

Mike dădu cu gravitate din cap.

– Mi-ar plăcea să înțelegi într-adevăr.

– Ce vrei să spui? o întrebă încruntându-se.

– Vreau să spun că nu-mi pari a fi genul care amestecă munca și viața particulară, așa că nu văd de ce faci o excepție în cazul meu.

– Nu ți-a venit niciodată ideea că îmi fac pur și simplu griji pentru dumneata?

– Greu de crezut. De altfel, astăzi mă simt mai bine.

– Sunt fericit să aflu asta.

– Și nu-ți face griji nici pentru Gladstone House, adăugă Laura puțin crispată.

– Hotărât lucru, ce vești bune!

S-ar fi spus că reușise, încă o dată, să facă abstracție complet de ceea ce tocmai îi spusese, pentru a nu reține decât ceea ce voia. Păru că-i mulțumește cu un zâmbet pe care Laura îl găsi irezistibil și care o făcu să roșească pentru atitudinea sa. Nu va reuși să fie firească în compania lui; trebuia să fie nesuferită, era singurul mijloc – ridicol, de acord – pe care-l găsisese pentru a nu ceda farmecului său.

– Spune-mi, probabil n-ar fi trebuit să te plimbi chiar de dimineată.

Părea că într-adevăr nu remarcase tulburarea pe care o semăna încă în mintea și în inima Laurei.

– Poate, dar cu un puști de patru ani, este greu să rămâi culcat!

– Te cred cu ușurință. Cum astăzi este duminică, m-am gândit că poate am putea merge la Design Select. Locul va fi tot al duminică și, căutând bine, aş putea descoperi chiar un scaun cu roțile la infirmerie și te voi duce să vizitezi locurile. Ce spui de asta?

Laura îl privi cu atenție. Oare când va înțelege în sfârșit că era mai bine pentru ei să nu se mai vadă?

– Am deja perfect în minte toate posibilitățile oferite de Design Select, mulțumesc, nu am nevoie să-ți vizitez întreprinderea pentru a-mi duce munca la bun sfârșit.

– Nu ești foarte curioasă! Ți-aș fi putut arăta ultimele noastre creații, unitatea de fabricație, dar dacă nu te interesează...

– Am văzut toate astea când eram la universitate. În acea perioadă, societatea trimitea un conferențiar pentru a ne vorbi despre produsele voastre și a organiza vizite în mijlocul uzinei. Nu-ți amintești? Poate era înainte de sosirea dumitale?

– Nu, în nici un caz; de fapt, eu sunt la originea acestei inițiative. În schimb, dumneata ești cea care se pare că ai uitat...

Brusc, Laura se luminează și memoria îi reveni instantaneu.

– Așadar, într-adevăr ne-am întâlnit și înseamnă că nu vrei s-o recunoști!

– Voiam doar să aflu cât timp îți va trebui să-ți amintești de întâlnirea noastră... și de asemenea să știu ce părere ți-ai făcut despre mine în acea perioadă. După toate aparențele, nu te-am impresionat din cale afară.

În mintea Laurei totul revenea treptat.

– Într-adevăr, ai venit să ne ții o conferință, spuse încruntându-se și... mi-ai cerut chiar să cinez cu dumneata!

Oare cum putuse șterge complet din memorie acel episod? Bărbatul ăsta ar fi trebuit să-i lase în minte o urmă de neșters!

– Exact, și mi se pare că ai refuzat invitația destul de tăios. Devine un obicei....

– Nu-i de mirare, n-ai făcut decât să insiști la fel de nepoliticos.

– Întotdeauna insist... mai ales când țin la cineva.

Această remarcă trezi curiozitatea Laurei, dar se hotărî să se gândească la ea mai târziu și alese să continue în mod glumeț.

– Probabil a fost extrem de penibil pentru dumneata, trebuie că nu ești deloc obișnuit să suporti refuzuri cu femeile.

– Din fericire, nu. Ți-a făcut plăcere să fii o excepție?

– N-am păstrat nici o amintire specială, spuse Laura, dar îmi închipui că pe moment, da.

– Trebuie să-ți spun că refuzul dumitale n-a surprins. De ce oare o tânără fată atât de frumoasă se simțea obligată să fie atât de crudă? Mister, mister...

Amintirile defilau cu toată viteza prin mintea Laurei, care înțeluse în sfârșit motivele golului său de memorie. Întâlnirea cu Mike Brady avusese loc în perioada în care tocmai își pierduse soțul și, cu el, toate iluziile, deoarece își dăduse seama că nu-l iubise niciodată. Își aminti momentul jenant al înmormântării, la care veniseră să asiste trei femei foarte frumoase, pe care nu le văzuse niciodată mai înainte și care se prezentaseră ca fiind colege de muncă ale soțului său. Evident, erau alte ocupații profesionale care îl ținuseră pe Richard departe de căminul său! Acest episod dureros o făcuse pe Laura să se țină la distanță față de bărbații atrăgători, deoarece nu mai voia să sufere din cauza lor.

– Am fost căsătorită cu o persoană foarte frumoasă și foarte seducătoare, ca dumneata, domnule Brady. Problema este că soțul meu nu concepea căsătoria ca trebuind să-l împiedice să se intereseze de alte femei.

– Bravo pentru sinceritate, domnișoară Maxwell, dar cred că ai greșit ascunzându-te în spatele acestei experiențe nefericite. Până la urmă îmi voi dori ca, din când în când, să fiu aproape urât, pentru că se pare că doar urâții se află în grațiile dumitale!

– Să nu crezi asta! Nu mă interesează mai mult decât ceilalți bărbați.

Mike Brady o prinse brusc de umeri și o obligă să-l privească drept în față.

– Laura, chiar crezi că faci bine căsătorindu-te cu mototolul de Hubert Laine? Indiferent de fizicul lor, bărbații vor fi mereu bărbați și dacă te vei căsători ținând seama de trecutul dumitale, vei face o greșală gravă.

– De fapt, ceea ce te deranjează este că-l prefer pe Hubert dumitale, nu-i așa? Ei da! Farmecul nu este întotdeauna suficient!

– Așadar, mă consideri fermecător?

– Da, ești foarte seducător, dar vezi, asta ar fi mai degrabă inhibitor în ochii mei.

Mike o atrase brusc în brațele sale și luă în stăpânire buzele Laurei într-un sărut impulsiv și atât de pasionat, încât îi tăie respirația. Senzațiile se amestecară în trupul și în mintea sa, mânia de a se fi lăsat surprinsă de acest bărbat, de asemenea plăcerea și în timp ce îmbrățișarea se prelungea, curiozitatea față de ceea ce simtea și care era complet nou pentru ea. Și chiar dacă îi era puțin teamă că-i vedea Tommy, nu se putea împiedica să viseze ca acel sărut să nu înceteze niciodată...

Împărtășită între reținere și dorința de a încerca senzații noi, necunoscute până atunci, Laura îl simți brusc pe Mike Brady îndepărtându-se și chiar respingându-l, ca și când ea era cea care i se impusese.

– Oare ce vrei să dovedești? îl întreabă tăios.

Privirea de un albastru profund se opri în cea a Laurei, ca pentru a o da în vileag.

– Pentru ce oare este necesar să dovedesc ceva? îi replică pe un ton cinic.

– De ce nu mă lași în pace?

Mike își stăpâni cu mare greutate un gest de iritare, dădu ușor din umeri și se ridică zâmbind.

– Cum vrei. Te voi suna în timpul săptămânii pentru a afla vești și a vedea unde ești cu planurile pentru Gladstone House.

Ajungând la mașină, Mike făcu un semn în direcția lui Tommy, pentru a-i spune la revedere. Băiețelul, care tocmai își părăsise leagănul și prietenul de joacă pentru a se grăbi în întâmpinarea sa, fu complet decepționat să-l vadă îndepărtându-se fără să-i fi putut vorbi. Mama sa îl făcu să înțeleagă că Mike era un client, nu un prieten, și că nu se punea problema să i se arunce de gât de fiecare dată când venea să-i vadă. Aerul înciudat al lui Tommy o tulbură pe Laura, care luă hotărârea să nu-l mai lase pe Mike să intervină în viața sa personală.

Câteva zile după aceea, Mike telefonă să întrebe de Laura, ca și de Tommy.

– Tommy se simte bine, dar mi-ar plăcea să nu-l mai vezi.

– Nu mă mai iubește?

– Știi foarte bine că te adoră, dar la vârsta lui, ești puțin fragil și influențabil. Totul va merge mai bine când va avea din nou o prezență masculină alături și nu doresc să creadă că această prezență va fi a ta.

– Iată-ne ajunși aici, îmi imaginez că nici tu nu-mi dorești prezența.

– Mike, știi bine, amândoi suntem pe punctul de a ne căsători, fiecare cu altcineva.

– Asta exclude oare posibilitatea de a fi prieteni?

– Într-un fel, da.

Spre marea sa surprindere, Laura îl auzi adăugând, în șoaptă:

– Păcat, credeam că, de data aceasta, aveam șanse.

Capitolul 5

Într-o noapte în care nu reuși să închidă ochii, Laura avu o inspirație fulgerătoare. De mai multe zile de când căuta să înțeleagă mai bine comportamentul lui Mike față de ea, nu reușise decât să răsucescă pe rând și să alătore amintiri vechi, care îi lăsaseră întotdeauna un gust amar.

Acum totul se lămurea, deoarece dacă ea nu-și amintise de Mike, cu siguranță nu era la fel pentru el! Într-adevăr, cum ar fi putut să uite o tânără fată care refuzase în mod atât de semeț o invitație la cină pentru care altele cu siguranță s-ar fi bătut. Ce palmă uriașă trebuie să fi fost pentru el! Evident, când se revăzuseră, remarcase că n-o lăsa indiferentă. Oare în acea clipă se gândise să se răzbune pentru eșecul din trecut? Oare pentru a-i da o lecție și a o face să sufere se prefăcea că se interesează de ea? Și ce voise să spună rostind într-o zi acea frază ciudată la telefon? "Păcat, credeam că, de data asta, aveam șanse..." Oare despre ce șanse era vorba? Acelea de a-și atinge scopul și de a o face pe Laura să regrete refuzul său?

Se răsuci în pat, incapabilă să adoarmă. Și când te gândești că era aproape gata să-l creadă sincer. Fusese foarte aproape de a se lăsa înșelată. Bine își bătuse joc de ea până la urmă, cu toate asigurările de prietenie și atențiile sale pentru Tommy! Pentru că înțelesese totul, trebuia ca de acum să se ferească și să-l ferească și pe Tommy de orice deziluzie. Pe viitor, va limita ocaziile de a se întâlni cu Mike Brady la minimum necesar și de altfel, când își va termina lucrul, nu va mai fi nici un motiv să se revadă. Se va căsători cu Hubert și-și va pune puțină ordine în viață.

Spre marea sa ușurare, Mike Brady nu încercă să mai ia legătura cu ea. Astfel, Laura avu mintea mai limpede pentru a se consacra proiectului de la Gladstone House. Strânse schițele, realiză anumite desene, le compară, aruncă un număr mare din ele, pe altele le finisă, până când, în sfârșit, proiectul definitiv prinse formă. Cu cât se apropia mai mult ziua în care trebuia să meargă să aleagă eșantioanele la Design Select, cu atât mai mult simțea un nod în stomac la ideea că poate va fi obligată să-l vadă cu această ocazie pe Mike Brady.

Întorcând situația pe toate părțile, asemenea unui strateg înainte de luptă, se hotărî să se ducă acolo în timpul pauzei de prânz, sperând că o binevenită masă de afaceri o va feri să dea peste el. Din nefericire, în clipa în care dădu colțul străzii, o văzu pe Marina Grant la brațul lui Mike, tocmai privind una din propriile vitrine. Ascunsă sub o verandă providențială, Laura îi putu observa în voie.

Marina făcea gesturi largi, indicând diferite articole de mobilier din vitrină și Mike părea s-o asculte cu răbdare, dând din cap din când în când.

"Totuși, nu ea va alege decorarea de la Gladstone House!" își spuse Laura. Evident, va locui acolo, dar în acest caz, de ce plătise o decoratoare pentru a face această muncă, dacă se hotărâse s-o lase pe Marina să aleagă anumite lucruri? Pentru ca un ansamblu decorativ să fie cu adevărat unitar și nu de prost gust, nu trebuia să se amestece toată lumea, ori Mike Brady îi cumpărase deja anumite lucruri... dar nu-i spusese niciodată că va trebui să țină seama de capriciile Marinei! Oricum, nu va avea timp să ia totul de la început, cu atât mai rău pentru el! De aici până la a-și imagina că nu se folosise de Gladstone House decât pentru a intra în legătură cu ea...

Laura încercă să-și potolească mânia surdă din sinea sa. Când văzu perechea îndreptându-se spre ea, aproape că dori să se năpustească spre ei și să pretindă explicații. Nu, nu era o idee bună, se lăsase antrenată de antipatia pentru Marina și de sentimentul că fusese trădată de Mike. Se adânci mai mult sub verandă și n-o văzură când trecură prin dreptul său, foarte absorbiți de planurile lor de viitor. Când dispărură, Laura ieși puțin rușinată din ascunzătoare și intră în magazin. Dacă ar fi fost mai puțin contrariată de ceea ce tocmai văzuse, cu siguranță ar fi apreciat mai mult splendoarea noilor creații și originalitatea materialelor și a placajelor expuse.

A doua zi, Laura se trezi foarte prost dispusă, iar cele două cafele pe care le bău în grabă nu reușiră să o scoată dintr-un fel de

toropeală. Văzu corespondența alunecând pe sub ușa de la intrare și în clipa în care se lăsă în jos pentru a o aduna, se sună. Era fără îndoială poștașul care-i aducea un pachet. Evident, aștepta eșantioanele pe care le comandase în ajun. Cum soneria răsuna pentru a doua oară, Laura nu avu timp decât să arunce în mod reflex o privire în oglindă și observă că avea trăsăturile trase și părul în dezordine. Îl aranjă cum putu în timp ce deschidea ușa, dar gestul de cochetărie îi încremeni când îl descoperi pe Mike Brady. Îi puse foarte solemn un pachet în mâini.

– Iată eșantioanele pe care le-ai cerut. Am crezut potrivit să vin să le livrez personal.

Laura, tentată o clipă să cedeze zâmbetului său fermecător, consideră de preferat să-și revină. "Doar n-am luat toate acele hotărâri bune degeaba! În plus, probabil mă găsești groaznică așa cum arăt astăzi!"

– N-ar fi trebuit să-ți dai această osteneală, dar totuși mulțumesc.

Mike se încruntă în fața lipsei de amabilitate cu care fusese primit.

– Oare gestul meu nu merită o ceașcă mică de cafea?

– Îmi pare rău, dar nu sunt prezentabilă și munca mea...

– Așteaptă, speram de asemenea că îmi vei arăta ce ai făcut.

Se apropie de ea și Laura se simți înfiorându-se ca de fiecare dată. Slăbiciunea sa o irită, deoarece își aminti că toate manevrele de a se apropia ale acestui bărbat nu urmăreau decât să îndeplinească o răzbunare meschină. Continua să-și bată joc de ea! Oare ce importanță avea munca ei, față de dorința Marinei? "Oh!

Și apoi puțin îmi pasă de ceea ce voi face cu casa lor, cu atât mai rău dacă rezultatul este catastrofal, vor avea ceea ce au căutat!"

– Știi, nu sunt încă decât în stadiul de schițe, îi răspunse. Ar fi trebuit să mai aștepti puțin, aproximativ cincisprezece zile. În general, fac modificări radicale în legătură cu ideile inițiale, așa că ceea ce vei vedea acum, nu-ți va da de fapt nici o idee despre cum va fi rezultatul.

– Înțeleg perfect. Crezi evident că voi fi decepționat, ai tot timpul.

– Mulțumesc.

Tânăra femeie puse mâna pe clanța ușii.

– Laura, dar ce ți-am făcut pentru a-ți fi atât de dezagreabil?

Fără să-i aștepte răspunsul, făcu un pas spre ea, îi puse blând mâna pe umăr și acest gest îi dădu Laurei impresia că tocmai fusese însemnată cu fierul roșu.

– Dacă am făcut ceva, indiferent ce, care ți-a dispăcut, să știi că a fost fără să vreau.

Laura făcu o mină care exprima îndoiala și întrebă:

– Ia te uită! Ce te face să crezi că-mi ești dezagreabil?

Mike lăsa să-i scape un gest de nerăbdare.

– Haide, nu se poate spune că ești foarte amabilă cu mine, nu-i așa? Și îmi este imposibil să cred că rezervi sistematic acest gen de tratament tuturor clienților, iar în acest caz, arată-mi repede că mă înșel.

– Într-adevăr, exclamă Laura dându-se înapoi pentru a-i scăpa. Dar ești singurul dintre clienții mei care amestecă afacerile și plăcerea.

Mike o observă cu ironie.

– Plăcerea? Glumești! Găsești tocmai tu că există foarte multă în relația noastră?

Cu o lovitură de călcâi, închise ușa și o atrase pe Laura în brațe, apoi o sărută cu pasiune, luând-o încă o dată pe nepregătite, deoarece tânăra femeie se așteptase la cu totul altă reacție. Capul începu să i se învântească și avu impresia că se adâncea într-un vârtej de senzații încântătoare, care o conduceau într-un univers necunoscut și curenți calzi și reci îi mângâiau pielea. Surpriză... plăcere... încântare... Cu cât simțea că o strângea mai puternic lângă el, cu atât mai mult dorea să-și strige fericirea. Trebui să se forțeze pentru a rămâne cât de cât stăpână pe ea însăși și nu răspunse gesturilor de tandrețe cu toată ardoarea de care se știa în stare.

Mike își dădu seama că se încordase și o lăsă să-și recapete respirația.

– Ia te uită, ia te uită, așadar se întâmplă să ai reacții omenești! În sfârșit, până când alegi să te întorci spre trecut...

Laura îl privi, șocată de veridicitatea vorbelor sale. Doar dintr-un sărut, îi înțelese complet sufletul. Simțise în ce măsură era prizoniera trecutului ei.

– Într-adevăr, dar am impresia că trecutul ne frământă pe amândoi, nu?

– Ai dreptate. Asta ne face să avem încă un punct în comun.

Dădu din cap și privirea sa pătrunzătoare îi îngheță spatele Laurei. S-ar fi spus că putea citi în adâncul ființei sale, că nu-i putea scăpa nici una din frustrările și din ambițiile sale înăbușite. Mike îi

luă fața în mâini și-i mângâie obrazul cu tandrețe.

– Laura, ascultă-mă, nu numai siguranța contează. Uneori, este de preferat să-ți asumi niște riscuri, asta dă savoare vieții.

– Riscuri? repetă Laura cu tristețe. Oh! Știu ce înseamnă. Soțul meu nu trăia decât pentru risc, nu pentru mine, nici pentru copilul său.

Se întrerupse. Încă o dată, fusese pe punctul să-i povestească o parte din viața sa, să i se destăinuie, în timp ce Mike, cu siguranță, nu se gândea decât să se joace cu ea.

– Îți las plăcerea riscului, domnule Brady. Nu poți să știi cât poate costa de scump uneori. Acum, permite-mi să mizez pe cartea siguranței.

Calm, aproape trist, Mike dădu din cap.

– Pentru asta te vei căsători cu cineva pe care nu-l iubești?

Laura tresări, surprinsă.

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus că nu-l iubesc pe Hubert.

– Există lucruri care nu trebuie să fie spuse. Aparențele sunt uneori înșelătoare și poți greși.

Îi aranjă foarte blând o şuviță de păr rebelă și o întrebă:

– Așadar, îl iubești?

Laura se eliberă, ca și cum orice contact fizic cu el o făcea incapabilă să mintă.

– Motivele pentru care mă căsătoresc cu el nu mă privesc decât pe mine. Acum, ți-aș fi recunoscătoare dacă mă lași să lucrez.

– Altfel? Mă vei arunca afară prin forță?

Laura se încordă și încercă să-l măsoare de la înălțimea sa de un metru șaizeci.

- Dacă va deveni necesar, poate voi găsi această forță.
 - În acest caz, prefer să mă retrag.
- Deschise ușa și-i aruncă o ultimă privire.
- Când vei termina, să-mi dai un semn.
 - De acord, dar ți-am spus, nu va fi înainte de vreo cincisprezece zile.
 - Să nu uiți să-l saluți pe Tommy din partea mea.
 - Pe viitor, mi-ar plăcea ca Tommy să rămână în afara conversațiilor noastre. Și așa, prezența ta i-a făcut destul rău.
- În loc să-i lase timp să răspundă, Laura îi trânti ușa în nas, cuprinsă de panică și se rezemă cu spatele de peretele de la intrare pentru a-și reveni puțin în fire. "Oare lui Tommy sau mie îmi face rău?" se întreabă.

Timp de câteva zile Laura își dori aproape ca Mike Brady sau ca secretara sa s-o sune pentru a o anunța că nu mai dorea să continue proiectul de decorare. Dar trecu o săptămână întreagă fără să primească vreun semn de viață din partea lui Mike, așa că începu din nou să lucreze. Indiferent de raționamentul său asupra atitudinii pe care o crezuse bună de adoptat cu el, Mike ținea în mod vizibil ca Laura să termine ceea ce începuse.

Complet absorbită de studiul pentru camerele copiilor, Laura tresări când răsună soneria telefonului. La capătul firului, vocea nervoasă și stridentă a mamei o exasperă, ca de obicei.

– Laura! Trebuie neapărat să vii diseară, am primit modelele pentru marca prăjiturilor și nu reușesc să mă hotărăsc singură.

Laura strânse din dinți și încercă să-și ascundă iritarea.

– Am de lucru, mamă. Ești sigură că nu poți alege singură?

– Dar în sfârșit, Laura...

Părea consternată și ușor neliniștită.

– S-ar spune că realmente propria nuntă nu te interesează. Orice tânără femeie normală ar fi foarte agitată la ideea de a pregăti ziua cea mare!

"Eh! Fără îndoială, eu nu sunt normală, atâta tot", se gândi Laura. Avea aproape impresia că ceremonia ar putea avea loc fără ea.

Până atunci, Florence părea că se obișnuise cu ideea că Laura nu participa la organizarea propriei nunți și, prinsă complet de proiectul de la Gladstone House, aceasta aproape uitase de inevitabilitatea zilei celei mari. Acum înțelegea că totuși nu putea spera să rămână în afara acestei probleme și că trebuia să participe și ea.

– Bun, de acord, voi veni, mamă.

Când ajunse la părinți, Laura găsi că mama sa avea cel mai relaxat aer din acele zile. De asemenea, tatăl părea mai fericit. Poate pentru că ocupațiile Florencei îl lăsau puțin mai liber să se îngrijească singur de nepot. Laura constatase cu uimire că în rarele dăți în care părinții săi se certaseră referitor la Tommy, tatăl,

contrar obiceiului, îi ținuse piept. În clipa în care Laura ieși în grădină, tocmai juca fotbal cu nepotul. Când o văzu, îi făcu semn lui Tommy, spunându-i că trebuie să se odihnească puțin și veni să se așeze cu ea pe bancă.

– Ce face Hubert? o întrebă pe nepusă masă.

– Bine, după câte știu. Sunt câteva zile de când nu l-am văzut, cred că are foarte mult de lucru.

– Mmmm... înțeleg.

Se încruntă și fruntea i se ridică sub părul alb.

– Te vei căsători cu o persoană care este foarte ocupată. Laura, ești sigură că nu faci o prostie?

Aceasta se simți ca o fetiță prinsă cu mâța în sac. De-a lungul anilor, uitase cât era tatăl său de perspicace și că era înzestrat cu o mare sensibilitate.

– Asta nu-mi pune o problemă specială, tată, știi că și eu sunt foarte ocupată. Și de ce aș face o prostie?

– Tu trebuie să-mi dovedești contrariul, fetița mea. De fapt, l-ai mai văzut pe bărbatul acela tânăr care a fost aici, în seara accidentului tău? Oare cum se numea? Brady, Mike Brady, așa este. Tommy pare să-l placă foarte mult.

Laura se simțea din ce în ce mai stingherită. Tommy îi povestise probabil bunicului vizita la grădina zoologică, apoi cina lor; din fericire, avusese prezența de spirit să nu-i sufle nici o vorbă Florencei.

– Știi că-l place mult, dar este doar unul dintre clienți și, după căsătorie, nici Tommy, nici eu nu-l vom mai vedea.

– Ah!

Tatăl său trase pe îndelete din pipă, pierdut în gânduri.

– Păcat, îl găseam mai curând simpatic.

– Ei bine, dar nici măcar nu-l cunoști.

– Acum, vorbești ca mama ta...

– Oh! Tată, este cel mai neplăcut compliment pe care mi-l puteai face.

Începu să râdă pentru a destinde puțin atmosfera, dar nu reuși să-l inducă în eroare. Tatăl său o cunoștea prea bine pentru a fi înșelat. Când Laura se ridică, acesta oftă, o prinse de mână și adăugă, reținând-o:

– Așteaptă, Laura. Fii atentă. Nu te căsători cu cineva care nu te merită. Cred că n-aș putea suporta să te văd nefericită.

Oare de ce se înverșunau toți împotriva ei? Pregătirile de nuntă îi făceau nervi, ceea ce era de înțeles și, evident, tatăl său nu avea nimic ce-l putea distra de la grijile pe care tocmai le mărturisise. Ea se putea totuși înconjura de munca sa și să se gândească la altceva, ceea ce nu era cazul pentru părinții săi. Cu toate acestea, Laura îi reproșă tatălui său că îi stricase una din rarele clipe în care se puteau afla singuri, amândoi.

Hubert, și el supraîncărcat de treburile, decisese ca deocamdată să schimbe obiceiurile pe care și le făcuseră. Așa că, atunci când totul reveni la normal și când trecu, luni seara, s-o ia să meargă la cină la restaurant, Laura uitase complet să se pregătească. O așteptă răbdător, ceea ce o enervă pe tână femeie, deși n-ar fi știut să

spună de ce. Ca o culme a ghinionului, îndată ce Laura puse piciorul în sala restaurantului ales de Hubert, observă că Brian Huxley tocmai cina în compania Marinei Grant. La masa lor mai era și un al treilea scaun și tânăra femeie își spuse că, pentru a încununa totul, îl așteptau probabil pe Mike Brady, ultima persoană din lume pe care și-ar fi dorit s-o întâlnească. Excelentă seară în perspectivă! S-ar fi întors și ar fi plecat cu plăcere, dar ideea de a trebui să găsească o explicație pentru Hubert o convinge să-și mute gândul de la această idee necugetată. Șeful personalului veni să-i întrebe unde voiau să se așeze și Laura profită de asta pentru a-i arăta masa cea mai îndepărtată pe care o putu vedea, în celălalt capăt al sălii.

– Bine, doamnă.

După ce se instalează, Laura nu se putu stăpâni să-și lase privirea să rățăcească spre masa Marinei și a lui Brian. Ce fericire că n-o observaseră, foarte prinși în conversație. Marina era splendidă, ca întotdeauna. Cum să nu fi fost, se va căsători cu Mike Brady, va locui într-o casă de vis, decorată de o persoană talentată! Bine se descurcase! Laura începu să zâmbească înciudată. În acea clipă, îi veniră în minte sărutările lui Mike, buzele fierbinți peste ale sale. Se simți cuprinsă de ameteală și avu impresia că era transportată spre o lume unde totul era mai simplu. Ah! Dacă toate frumoasele demonstrații de îndrăgostit ar fi fost sincere! "Așteaptă puțin, visezi!" își spuse imediat. Nu uita că este vorba despre o relație strict profesională. O dată ce va plăti, se va termina totul, înțelegi, termină". În zadar asculta mica voce care-i vorbea, nu se putea hotărî să vadă lucrurile din acest unghi, să admită că va veni o zi în care nu-l va mai vedea.

Privirea îi căzu asupra lui Hubert. Semănau cu doi roboți obligați să împartă o masă într-o cantină oarecare. Deși el încercă să înceapă câteva subiecte de conversație, Laura nu făcu nici cel mai mic efort pentru a-l ajuta. Din fericire, Hubert nu reacționează și se mulțumește să mănânce în tăcere, pierdut în propriile gânduri. Mike Brady nu veni. Încordată și tulburată, Laura nu mai știa dacă trebuia să râdă, sau să plângă. O privea pe ascuns pe Marina, pândind semnele unei oarecare reacții la lipsa logodnicului său. De fapt, zâmbea și încerca în mod nerușinat să-i placă lui Brian, fără îndoială pentru a-și ascunde nemulțumirea. Ce actriță! Hotărât lucru, i se prevedea o carieră remarcabilă, dacă totuși dorința de urmaș a viitorului soț îi va lăsa timp.

La întoarcerea acasă, Laura nu găsi un motiv pentru a-i închide ușa lui Hubert. Îi făcu o cafea pe care i-o duse în salon. Acesta era încă tăcut și adâncit în gânduri. Laura bănuia că-l preocupa ceva și că ceea ce-i va spune, cu siguranță nu va îmbunătăți legăturile lor. După câteva clipe, Hubert lăsa ceașca fără să fi gustat din ea.

– Iartă-mă dacă te-am neglijat puțin în aceste ultime zile.

– Nu face nimic Hubert, îți jur.

– Ba da, n-ar trebui să suporti așa ceva, insistă acesta. O femeie frumoasă ca tine merită să te ocupe de ea.

Îi luă mâinile într-un mod prea stăruitor după gustul Laurei.

– Vei vedea, după ce ne vom căsători, totul va fi altfel. Îți voi consacra tot timpul meu liber.

– N-are rost, Hubert. Te asigur că nu mă simt deloc neglijată și am nevoie de tot atâta timp ca și tine pentru munca mea.

Hubert o luă de umeri.

– De fapt, va trebui să încercăm să ne cunoaștem mai bine, mai intim... Înțelegeți?

Când înțelese la ce făcea în mod vulgar aluzie, Laura începu să tremure. Știa bine că va trebui să accepte acest gen de relații când va fi încolțită. O întrerupse din gânduri îmbrățișând-o brutal și sărutând-o fără menajamente. Și, ca în altă seară, Laura fu cuprinsă de același fel de dezgust. Scoase un strigăt, se zbătu și încercă să se elibereze.

– Hubert, te rog.

Acesta îi dădu drumul și se prăbuși pe canapea, părând la fel de surprins și dezolat ca ea.

– Eu... Iartă-mă, Laura. N-ar fi trebuit să mă ambalez. Iartă-mă.

Aceasta îi privi fața jalnică, încă foarte roșie și acoperită de transpirație. Nu se putu împiedica să fie șocată de repulsia pe care i-o inspira. Imposibil să-și imagineze cel mai mic contact fizic cu el, fără să se simtă imediat murdărită și cuprinsă de un fel de greață. Și acesta era bărbatul cu care se va căsători. Încercă să judece. "Asta pentru că nu mă așteptam la așa ceva! Nu credeam că putea să simtă acest gen de dorință pentru mine..."

– Este doar vina mea, Laura. O persoană ca tine merită mai mult respect.

Laura era incapabilă să-i reproșeze ceva. Ceea ce stricase totul, era lipsa ei de dorință.

– Să nu ne mai gândim la asta, Hubert, de acord?

În acea seară, când închise ușa, începu să tremure ca o frunză și se prăbuși pe canapea, încercând să-și pună ordine în idei. Căsătoria i se contură brusc neliniștitoare, atât de mult încât dori să-și sune mama imediat, pentru a-i cere să anuleze totul. Dar nu, Florence ar muri, nu-i putea face așa ceva. Trebuia să-și alunge gândurile negre și să înceapă repede să lucreze.

Capitolul 6

– Oh! Nu! Cum mi-am făcut socotelile?

Laura își verifică notițele și constată o dată în plus că luase două serii de măsuri diferite pentru același pervaz de fereastră dintr-o încăpere de la Gladstone House. Așadar, va trebui să-i ceară cheile lui Mike Brady și să se întoarcă acolo să ia măsurile corecte. Și pentru asta, să ia legătura cu el, era ultimul lucru din lume pe care și l-ar fi dorit. Își aminti că aproape îi trântise ușa în nas și ar fi pus pariu că Mike va considera povestea cu măsurătorile ca pe un pretext inventat de Laura pentru a relua legătura cu el.

Stăpânindu-și mândria, luă telefonul. "Afacerile sunt afaceri" își spuse pentru a fi cu cugetul împăcat.

Vocea lui Mike era uimitor de simpatică și de prietenoasă.

– Laura! Ce surpriză plăcută!

Ca de fiecare dată când îl auzea, inima Laurei începu să bată puțin mai repede.

– Mike, îmi pare rău că te deranjez, dar am impresia că am făcut o greșeală în măsurătorile pe care le-am luat în ziua accidentului meu, îți amintești? Ai putea oare să-mi împrumuți cheile pentru a mă repezi la Gladstone House ca să verific?

– Desigur. Vrei să te duc în dimineața asta?

– Nu, nu, cunosc perfect drumul și nu-mi va lua mai mult de un sfert de oră. Mă voi duce singură.

Îl auzi oftând la celălalt capăt al firului.

– Cum vrei. Vrei să-ți las cheile acasă, sau preferi să treci să le iei de la mine?

– N-ai decât să le lași într-un plic portarului, n-are rost să mă aștepți, te voi face să întârzii. Unde locuiești?

În timp ce-și nota adresa lui Mike, Laura își dădu seama că-i purta pică aproape pentru că nu încercase s-o convingă. Nici măcar nu părea atât de contrariat!

Casa era altfel în absența proprietarului. Îi lipsea căldura și sufletul și s-ar fi spus că aștepta cu nerăbdare ca noii ocupanți să-și înceapă viața în ea. Fereastra care-i punea probleme se afla în salonul mare. Laura uitase că această fereastră era foarte înaltă și ar fi avut nevoie de o scară pentru a măsura cu exactitate. Începu să-și vâre nasul peste tot, în cel mai mic dulap sau debara, dar totul era gol și ajunse la concluzia că probabil un muncitor o pusese în altă parte, poate afară din casă. Dacă nu o va găsi, va descoperi undeva la îndemână un taburet sau un scaun de bucătărie pe care se va putea cățăra.

Începuse să plouă și nori groși negri întunecaseră orizontul, mânați de un vânt rece ca gheața, care nu anunța nimic bun. După multe căutări, Laura zări scara mult dorită prin geamul murdar al unei cabane mici, a cărei ușă era, din nefericire, încuiată cu un lacăt. De ciudă, îi dădu un picior, sperând că lemnul ros de cari va ceda, dar uitase de entorsă și gestul de furie o făcu să scoată un strigăt, urmat de o înjurătură.

– N-a fost cu adevărat elegant, dar aș fi spus și mai rău!

Laura se întoarse, știind deja cine o urmărise.

– Mike, ți-am spus că mă voi descurca singură.

– S-ar spune că te-ai înșelat, nu?

Obrajii Laurei se îmbujorară. Iar avea dreptate!

– Nu prevăzusem că scara va dispărea.

– Evident, de aceea mi-am adus cheile.

Descuie lacătul și scoase scara din cabană.

– M-am gândit că vei putea avea nevoie de ea, dar era o asemenea circulație când am plecat de acasă, încât nu te-am putut ajunge din urmă.

Se întoarseră în casă fără o vorbă și, în salonul mare, Laura îi arată unde să pună scara. Până la urmă, era mai degrabă fericită că Mike este acolo. Imaginea și parfumul său o tulburară în asemenea măsură încât ameți; dorea să închidă ochii, să cedeze atracției irezistibile pe care o exercita asupra ei, Dumnezeu știa cum. Dar nici vorbă să-l lase să bănuiască ceva. "Nu uita că se va căsători curând... și tu la fel", își spuse, dar nu era nimic de făcut, inima îi bătea atât de puternic încât nici măcar ploaia care lovea în geamuri nu-i putea acoperi zgomotul, cel puțin așa își închipuia, deoarece Mike nu părea să fi remarcat agitația căreia îi căzuse pradă.

– S-ar spune că se pregătește o frumoasă furtună, făcu Mike observația, cu un aer posomorât. Ți-e frică de trăsnet?

– Nu, deloc.

Dar în clipa în care spunea asta, bubuitul sinistru al unui trăsnet o făcu să tresară.

– Păcat, aș fi apreciat enorm o mică slăbiciune din partea ta, spuse Mike, amuzat.

– Tăria mea te sperie, domnule Brady?

– Nu, chiar îmi place, până la urmă.

Se apropie de scara pe care Laura se cocoțase, foarte atentă ca de data aceasta să nu greșească.

– Totuși, ar trebui să te gândești la ce vei rata. Te-aș fi putut strânge în brațe pentru a te liniști....

– Ia te uită! Mi s-a părut că remarc faptul că nu te sinchisești de asemenea pretexte meteorologice pentru a lua o femeie în brațe!

Mike începu să râdă sincer, întâlni privirea mulțumită a Laurei și întinse brațele, dar ea se feri.

– Îți amintesc că am venit aici pentru a lucra și cu siguranță nu pentru a-ți oferi un mic divertisment galant.

– Ah! Așa crezi, că asta caut?

Laura îi remarcă privirea furioasă și mânia sa o amuză puțin.

– Nu știu, n-are importanță ce cauți, răspunse cu o voce nesigură.

"Iată că iar îmi pierd capul!"

– În locul tău, aș rezerva acest gen de atenții delicate logodnicei, de teamă să nu meargă să se distreze în altă parte...

Oare ce-i venise? De ce naiba dăduse frâu liber geloziei prin această ultimă înțepătură complet inutilă?

Mike pâli brusc și Laura, roșie de rușine, își duse mâna la gură.

– Ce înseamnă asta? o întrebă pe un ton glacial.

Tânăra femeie coborî și-și puse carnetelul în poșetă.

– Nimic, îmi pare rău, mă amestec în ceea ce nu mă privește.

– După toate aparențele, nu poți să te stăpânești.

O luă brusc de bărbie, obligând-o să-l privească în față.

– Te supără că mă căsătoresc cu Marina, nu-i așa?

– Haide, este ridicol, nu văd de ce m-ar putea supăra asta!

– Suntem într-un tot de acord.

Zâmbetul ușor zeflemitor cu care o gratifică în acea clipă, o exasperă la culme. Cu o mișcare bruscă, se eliberă, incapabilă să-i susțină mai mult privirea ironică.

– În tot cazul, nu-mi vei îndepărta ideea că nu aveai intenția de a-mi da o mână de ajutor, urmărindu-mă până aici. În sfârșit, nu are importanță, am făcut ceea ce aveam de făcut la fereastră. Nu trebuie să mă conduci, cunosc drumul.

Se îndreptă spre ușă, dar Mike o reținu de braț.

– Laura, oare când vei înceta să te minți? Când te vei hotărî să privești realitatea în față?

– Realitatea? Vrei să spui, realitatea cum o vezi tu?

– Da, dar este și a ta, recunoaște.

Se aplecă să o sărute, dar Laura se eliberă și făcu un pas într-o parte.

– Toate astea nu sunt decât un joc pentru tine, nu-i așa, domnule Brady?

– Chiar crezi ceea ce spui?

Avea în adâncul ochilor o licărire ciudată, subtilă și greu de definit care, în ciuda furiei, îi încălzi Laurei sufletul și o făcu să se îndoiască de ea însăși.

– Altfel, de ce ai face toate astea? Nu încerci oare nici un sentiment de fidelitate față de femeia cu care te vei căsători?

– Marina, vrei să spui?

Pe buze îi apăru un zâmbet larg.

– Nu-ți face griji pentru ea, știe să se mulțumească în general cu puțin.

Laura îl privi, cu ochii mari de uimire, în fața unei atât de mari nerușinări. Hotărât lucru, toți erau la fel! Oare cum puteau fi lipsiți în asemenea măsură de corectitudine?

Mike o întrerupse din gânduri luând-o ferm de umeri.

– Și dacă n-o voi lua de soție? Ce spui în acest caz?

– Știi bine că te vei căsători, iar eu mă voi căsători cu Hubert.

Mike își afundă fața în părul Laurei, ca un copil care caută mângâiere în brațele mamei.

Tânăra femeie dori să-l mângâie, să oprească timpul, să nu mai vorbească niciodată. Dar Mike se îndreptă și exclamă:

– De ce faci o asemenea prostie, Laura?

– Singura prostie pe care am făcut-o până acum, a fost să accept să lucrez pentru tine. Nu poți ști cât regret...

– Accept să te cred... Laura, privește-mă! De ce te încapățânezi să vrei să-l iei de soț pe acest tip care nu te iubește, ba mai mult pe care nu-l iubești.

– Dar ce tupeu! Cum poți afirma asemenea lucruri?

– Nu trebuie să fii vrăjitor pentru a vedea că Laine nu este bărbatul care-ți trebuie, ca de altfel, nici cel care-i trebuie lui Tommy.

– Asta este culmea! Îți interzic să-l amesteci pe Tommy în toate astea. Este fiul meu, lasă-mă să judec singură ceea ce este bun pentru el!

– Nu se poate spune că ai dovedit asta până acum. Și în cazul acesta, ești gata să cazi din lac în puț. Numai dacă nu-ți este teamă...

– Nu mă interesează părerea ta. Sunt convinsă că Hubert se va obișnui treptat cu el... și reciproc.

– Nu cred nimic. Nici tu nu te vei obișnui cu el. Oricum, mă întreb dacă știi ce înseamnă dragostea, dacă ai fi capabilă s-o recunoști, imaginându-ți de pildă că o ai sub nas...

Laura se simți slabă sub privirea pătrunzătoare și ceea ce tocmai îi spusese o umplu de mânie și de îndoieli. Oare cu ce drept își permitea să-i dea lecții?

– Dă-mi drumul, vrei?

– Nu, nu vreau și nici tu nu vrei, Laura.

Își aplecă fața spre ea și o sărută. Cum nu mai avea destulă putere și nici voință pentru a protesta și a se apăra, tânăra femeie cedă și, după câteva clipe, simți chiar dorința de a se agăța de el, pentru a nu mai fi niciodată singură. Mike păru că-i simte descumpănirea și o strânse mai puternic în brațe. Așa că Laura pierdu orice noțiune de timp și de spațiu și alese să se lase transportată într-un univers în care nimic nu mai conta, în afară de bucuria de a face ceea ce aștepta Mike de la ea. În acea clipă, imaginea Marinei se impuse în urma de conștiință a Laurei.

"Dumnezeule, dar oare ce sunt pe cale să fac? Îmi pierd complet mintea!"

– Dă-mi drumul! exclamă lovind cu amândoi pumnii în pieptul lui Mike Brady.

– Calmează-te, n-are rost să intri în panică.

Laura avu satisfacția să constate că respira la fel de greu ca ea și că probabil cunoscuse aceeași stare sufletească în timpul sărutului lung pe care îl schimbaseră.

– Sunt perfect calmă, îi răspunse cât de liniștită putu; de fapt, tocmai mi-am venit în fire.

– Păcat!

Scutură din cap, cu un aer întristat.

– Greșești să judeci ceea ce este irațional.

– Lasă-mă să hotărăsc clipele în care trebuie să judec sau nu.

Bun, acum plec.

– Așteaptă, te voi scoate eu de aici, în nici un caz nu vei pleca singură pe o vreme ca asta.

– Glumești. Știu să conduc și pe ploaie.

– Nu fi încăpățânată.

– Mi-ar plăcea să știu care dintre noi doi este mai încăpățânat!

Mike o privi câteva secunde care-i părură Laurei interminabile, apoi încheie:

– Vom vedea...

Afară, era potop. În ciuda ștergătoarelor de parbriz, Laurei îi fu greu să distingă ceva. Era îngrozită, dar n-ar fi recunoscut-o pentru nimic în lume. Știa în mod sigur că greșea să continue acest drum îngust, pe care nu-l cunoștea, deoarece în orice moment putea apărea o mașină pe care nu va reuși s-o evite. Dar ce să facă? Cu siguranță, nu era mai indicat să se oprească pentru a aștepta sfârșitul furtunii. De fapt, cerul aproape negru din loc în loc, dovedea că nimic nu se va ameliora pentru moment. Regreta că-i spusese nu lui Mike când îi propusese să o conducă. Atunci nu-și dăduse seama de violența furtunii. Poate, continuând să meargă foarte încet câțiva kilometri, va reuși să ajungă la autostradă. Datorită unui fulger, zări deodată girofarul unei mașini de poliție, ceea ce o făcu să frâneze brusc. Lăsă geamul jos.

– Nu puteți merge mai departe, doamnă, îi spuse un polițist aplecându-se spre portieră. Este o alunecare de teren și trebuie să faceți cale-ntoarsă.

– De fapt, nu sunt de aici și încercam să mă întorc la Londra.

– Dacă veți continua să mergeți pe aici, puteți avea un accident, de altfel, sunt deja numeroase pe autostradă.

Îi arătă partea dreaptă a drumului.

– Există un hotel acolo. Ar fi mai bine să vă petreceți noaptea în acel loc și să așteptați până mâine pentru a vă întoarce acasă, este mai sigur.

– Mulțumesc, așa voi face.

Laura se îndreptă foarte încet spre hotelul care era într-adevăr doar la câteva sute de metri.

Era vorba despre un local mic, dar de un anumit rang totuși, după cum demonstra angajatul în uniformă care stătea la intrarea în parcaj. Sub umbrela sa mare, o întâmpină pe Laura cu un zâmbet seducător, ca și când intemperiiile făceau parte din viața sa de zi cu zi. Cu o anumită ușurare, aceasta își spuse că, înaintea ei, și alți automobiliști aleseseră această oprire forțată.

– N-are rost să vă udați, doamnă. Dacă binevoiți să-mi lăsați cheile de contact, mă voi ocupa eu de mașină. Permiteți-mi să vă conduc până la recepție.

Ajunsă în hotel, Laura se simți brusc foarte obosită.

– O cameră pentru o persoană, vă rog. În sfârșit, poate era mai bine să vă întreb dacă v-a mai rămas vreo cameră?

– Da, aveți noroc. Doriți să cinați, doamnă?

– Da, dar deocamdată aș avea mai curând nevoie de o baie.

– Ah! Singura cameră cu baie care ne-a rămas este pentru două persoane. Dacă rămâneți la o cameră pentru o persoană, aceasta va fi doar cu duș...

– Iau camera pentru doi.

În timp ce apa curgea în baie, Laura o sună pe Florence pentru a o anunța.

– Nu te neliniști mamă, mâine totul va reintra în normal.

Vorbi puțin cu Tommy și simți o ușoară strângere de inimă auzindu-i vocea subțire povestindu-i ce făcuse în acea zi. De fapt, nu era încă decât un bebeluș și își dorea deseori să-l strângă la piept și să-l dezmierde ca pe un prunc.

Ajunsă în baie, se gândi din nou la ceea ce se petrecuse la Galdstone House. Își luase revanșa! Dar cum să facă abstracție pe

viitor de emoțiile pe care le cunoscuse în brațele lui Mike, de mai multe ori? Și apoi, acesta îi confirmase involuntar propriile temeri referitoare la Hubert. Ultima seară pe care o petrecuse în compania logodnicului său scosese în evidență o anumită incompatibilitate de care, până acum, nu făcuse mare caz. Se întreba din ce în ce mai des dacă făcuse bine acceptându-l de soț.

Grijile o împiedică să se relaxeze complet în baie. Se hotărî să cineze repede, pentru a profita de o noapte bună de somn. Când coborî, observă că hotelul era confortabil și plăcut. În ciuda aglomerației, reuși să găsească o masă doar pentru ea, în sala de mese. După o cină foarte simplă pe care o măncă fără poftă, ajunse căscând în cameră. Dar acolo o aștepta o surpriză. În clipa în care vârâse cheia în broască, ușa se deschise din interior.

— Bună seara, Laura!

Cu respirația tăiată, Laura își duse mâna la buze. Se afla nas în nas cu Mike Brady, înfășurat într-un prosop de baie, la fel de degajat ca și când îl surprinsese la el.

— Te rog, intră repede și închide ușa, nu mi-ar plăcea să fiu văzut atât de sumar îmbrăcat!

Laura îl privea cu gura căscată, fără să înțeleagă.

— Dar ce faci în camera mea?

— Am făcut o baie, atâta tot. Nu mai aveau camere, hotelul este complet.

Făcu câțiva pași în direcția unei mese pe rotile, pe care îi fusese adusă cina.

— Mi-e o foame de lup, îmi dai voie?

— Așteaptă! Cine ți-a deschis?

– Tânăra fată de la recepție. Am remarcat în registru că ai luat o cameră de două persoane, așa că am adăugat doar numele meu, alături de al tău.

– Ce?

În fața aerului său consternat, Mike începu să râdă.

– Da, în sfârșit, l-am modificat puțin pe al meu.

– Dar îți dai seama? Nu aveai dreptul să faci asta! Oare cum ai îndrăznit?

– Cine nu riscă nu câștigă. Eram tot ud, îmi era frig și foame și nu rămăsese decât această jumătate de cameră. Ce vrei? Nu mi-am imaginat nici o clipă că mă vei da afară!

– Ascultă, n-aș vrea să-ți stric chef, dar nu se pune problema să rămâi aici nici un minut în plus! Sunt aproape căsătorită și...

– Aproape... Intenționez să împart cu tine camera, nu patul. Nu te voi atinge, promit. Jur!

– Ca și când aș putea să-ți acord încredere! Oare ce ai spus la recepție?

– Le-am spus că ești soția mea și că ne-am înțeles să ne întâlnim în această seară, aici. Și cum îți este greu să-ți amintești numele de soție, pentru că ne-am căsătorit de curând, n-ai scris în registru decât numele de fată. Așa că le-am cerut permisiunea să corectez...

– Să corectezi? Asta este culmea!

– Haide, Laura, nu te înfură. Este suficient să ne amintim că suntem domnul și doamna Maxwell-Brady, atâta tot.

– Toate astea sunt ridicole, spuse Laura, îndreptându-se cu pași mari spre telefon. Voi suna recepția și le voi cere să vină să te ia.

– În ținuta aceasta?

În clipa în care spunea asta, își desfăcu prosopul pe care-l avea înnodat pe șolduri și-l lăsă să cadă la picioare. Laura închise instinctiv ochii, dar când îl auzi râzând, îi deschise furioasă, pentru a constata că era îmbrăcat cu niște chiloți albi.

– Foarte amuzant, făcu remarca. Să știi totuși că și dacă ai fi rămas gol pușcă, tot așa fi sunat să te dea afară.

– Recepția. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea feminină aștepta la capătul firului.

– Aici camera...

În acea clipă, o mână se așează ferm pe gura Laurei în timp ce cealaltă lua receptorul.

– Camera 227. Domnul și doamna Maxwell-Brady. Ați putea să puneți să ni se aducă o sticlă de șampanie, domnișoară, cea mai bună pe care o aveți, vă rog?

Mike închise și profitând de faptul că Laura se afla lângă el, îi înăbuși cu un sărut protestele pe care se pregătea să le lanseze. Nu se întrerupse decât când aceasta fu complet roșie și cu respirația tăiată.

– N-am găsit alt mijloc să te împiedic să spui lucruri pe care le-ai putea regreta mai târziu.

Se duse să deschidă ușa chelnerului de pe etaj, îi luă tava din mâini, o puse pe o măsuță joasă rotundă și umplu cele două pahare subțiri cu picior. Apoi îi întinse unul Laurei.

– Ți-am spus că nu te voi atinge și îmi voi ține cuvântul, evident, dacă nu faci tu primul pas.

– În acest caz, n-ai de ce te teme.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de rece ca tine acum.

– Vrei un șiretlic? Încearcă să-ți amintești că ești logodit și eu la fel.

Mike izbucni în râs și Laura, care acceptase șampania, bău câteva înghițituri pentru a-și ascunde plăcerea pe care o simțea numai ascultându-i vocea.

– Dacă nu vrei să împărțim mâncarea, vino măcar și te așază lângă mine. Există un mic amănunt pe care mi-ar plăcea să-l lămuresc cu tine.

Împotriva voinței sale, Laura se așază în fața lui, lângă fereastră. Înțelesese din inflexiunile vocii că sub glumă se ascundea ceva serios.

– Este vorba oare de Gladstone House? îl întreabă, brusc neliniștită.

– Indirect, da. Spune, Laura, ce te-a făcut să crezi că mă voi căsători cu Marina?

Complet dezorientată de o astfel de întrebare neașteptată, Laura strânse din ochi înainte de a găsi un răspuns adecvat.

– Ei bine, cred că îmi amintesc că tu mi-ai spus...

Se întrerupse, pentru că-l văzu ridicând din sprâncene.

– Nu mi-ai spus tu oare că ești pe punctul de a te căsători?

– Asta este foarte posibil. Dar am menționat vreodată numele Marinei?

– Hm...

Laura se agită pe scaun, puțin jenată.

– Pentru că era cu tine în acea seară, am crezut că....

– Și te-ai înșelat.

Laura începu să se simtă stânjenită. Mike vorbea cu voce scăzută și o obliga să-l privească astfel încât fu obligată să întoarcă ochii, atât de agitată îi era inima. În cele din urmă, îndrăzni să pună întrebarea care-i ardea buzele:

– Vrei să spui că ți-ai anulat nunta?

– Nu asta am spus... răspunse Mike, lăsând să planeze îndoiala.

– În acest caz, ea a anulat-o? Dar atunci, de ce alegea mobile cu tine la Design Select, într-o zi? adăugă tânăra femeie, gânditoare.

Pentru a înlătura orice neînțelegere, preferă să explice:

– V-am văzut pe amândoi. Era vizibil că Marina tocmai discuta despre decorațiune cu tine și alegea ceva.

– Este exact, își alegea cadoul de nuntă. Se va căsători cu Brian Huxley.

Izbucni în râs descoperind mina descumpănită a Laurei. Îl privea stupefiată. "Desigur, la restaurant erau împreună... Oare cum am putut să fiu atât de oarbă?"

– Știi, nu o cunosc decât de puțin timp.

– Așadar, nu este Marina... dar în acest caz cine...

– Îți voi spune destul de curând.

– Nu-ți da osteneala, nu mă privește câtuși de puțin.

Laura ridică din umeri, luă un aer de ducesă ofensată, se ridică și se duse să-și pună paharul pe măsuță. Apoi se postă lângă fereastră și privi o clipă aversele puternice care curgeau peste arborii mari din parcul hotelului. Păreau că se leagănă sub rafale. Un fulger extrem de impresionant o făcu să se dea înapoi.

– N-am văzut niciodată o furtună atât de violentă, spuse Laura cu voce nesigură.

– Dacă îți este frică, încă ne putem cuibări unul în brațele celuilalt.

Se ridicase și tocmai îi șoptise aceste cuvinte la ureche. Laura se întoarse surprinsă și se pierdu în adâncul superbilor ochi albaștri ațintiți asupra sa.

– Nu renunți niciodată, nu-i așa?

Se îndepărtă câțiva pași.

– Nu, nu chiar.

Mike se apropie și Laura se văzu iar ca un puișor prins în cursă. Își plimbă descumpănită privirea prin cameră, pentru a găsi un mijloc de a scăpa și, spontan, nu se putu stăpâni să spună cu voce tare ceea ce tocmai gândise:

– Dar... Nu este decât un pat!

– Ce-ai spune să tragem la sorti?

– Nici vorbă! Am fost aici prima, este patul meu!

Aruncă o privire pe furiș celor două fotolii. "În nici un caz nu va putea să se instaleze într-unul, sau în acest caz, nu va închide ochii toată noaptea!"

– Va trebui să dormi în cadă, n-ai decât să pui niște prosoape pe fund. Cred că este destul de mare.

– Perfect, atâta timp cât nu te mai gândești să mă alungi de aici!

– Acum, că am putut constata gravitatea situației de afară, nici nu-mi mai trece prin minte. Singurul lucru pe care-l doresc este ca mama să nu afle nimic de toate astea.

– În tot cazul, nu va afla de la mine. Am impresia că nu mă apreciază deloc.

– Frumos eufemism.

– Păcat, pentru că tatăl tău mă place.

Laura se încruntă, deoarece această remarcă banală o făcu să-și repete ceea ce-i spusese tatăl, în ziua în care stătuseră în grădină. Nu dori să știe mai mult. Găsea deja situația destul de caraghioasă, fără s-o mai complice prin elemente noi, pe care se pare că era singura care le ignora.

– Sunt obosită și mâine dimineată mi-ar plăcea să pot pleca foarte devreme. Mă duc să mă culc.

Luă o pătură și o pernă de pe pat și i le puse în brațe.

– În două minute, vei putea dispune de baie.

– Mulțumesc. Dacă promit că țin mâinile la spate, voi avea dreptul la un mic sărut?

– Nu.

Laura se grăbi în baie, înainte să-și schimbe părerea.

Capitolul 7

Vântul urla și trosnetele lugubre din încăpere deveneau tot mai îngrijorătoare, până când, brusc, pereții camerei se crăpară și se prăbușiră într-un vacarm asurzitor. Laura scoase un strigăt sfâșietor și încercă fără îndemânare să se ridice, pentru a scăpa de o moarte îngrozitoare, în timp ce o masă uriașă și grea se prăbuși la câțiva centimetri de ea. Dar nu se putea mișca, picioarele și mâinile fiindu-i prinse de ceva de care nu reușea să se elibereze. Urlă de furie și de frică.

— Laura! Liniștește-te, totul va fi bine.

Aceasta deschise ochii.

— De ce am fost legată? Dă-mi drumul!

— Calmează-te și te voi elibera.

Mike o privea ca și când era o copilă care se trezise dintr-un vis urât, cu un amestec de iritare și de amabilitate.

— Ai avut un coșmar și te-ai înfășurat în cearșafuri, privește.

— Dar a fost zgomotul acela îngrozitor și apoi pereții s-au prăbușit spre mine...

– Da, știu.

O ținea lângă umărul său, îi mângâia părul și îi vorbea cât mai blând și cât mai calm posibil pentru a o liniști.

– A căzut un arbore afară, dar acum nu ni se mai poate întâmpla nimic.

O eliberă din cearșafurile care o împiedicau și o ajută să se așeze pe marginea patului.

– Nu te mișca de aici, mă voi duce să văd amplasarea pagubelor.

– Oh! Mike, te rog, nu mă lăsa singură.

Complet trezită acum, Laura începu să tremure ca o frunză.

– Te rog, mai rămâi puțin, cât timp îmi revin în fire.

– Atâta timp cât vei vrea.

Se așeză lângă ea și-i înconjură umerii cu brațele, atrăgându-i capul la pieptul său. Datorită acestui gest, Laura îi percepu bătăile inimii, care nu păreau la fel de calme pe cât pretindea Mike.

– Dar spune-mi, se pare că și tu ai fost surprins, îl întrebă pe un ton zeflemitor.

Această mică slăbiciune o umplu de bucurie. Așadar, și lui i se întâmpla uneori să-i fie teamă!

– Surprins este puțin spus! Vacarmul m-a trezit brusc, am crezut că era cutremur. Nu știu care ar trebui să fie prima dintre grijile mele actuale, cucuiul din cap, sau gaura pe care am făcut-o în cadă!

Laura zâmbi ușor, prefăcându-se indignată.

– De vreme ce nu mă fac răspunzător de defrișări!

Mike o privi cu atenție.

– Mi se pare că acum te simți mai bine, nu?

Laura dădu din cap.

O respinse foarte ușor, se ridică și se duse să privească pe fereastră. Laura i se alătură și ceea ce văzură îi ului pe amândoi. Toate luminile erau aprinse și luminau foarte clar doi arbori care se prăbușiseră peste parcare hotelului, strivind în cădere un mare număr de mașini. Era un spectacol dezolant. În ciuda ploii torențiale, siluete grăbite alergau de colo-colo.

– Oh! Nu! Asta îmi lipsea! Măcar dacă mașina mea n-ar avea nimic! exclamă Laura.

– Nici a mea!

Mike se îmbrăca deja.

– Mă voi duce să verific imediat.

– Merg cu tine.

– N-are rost să ne udăm amândoi. Așa că rămâi aici. Voi urca imediat ce voi avea vești.

Laura protestă și îl însoți îmbufnată până la ușă, dar Mike o împinse destul de brutal în cameră.

– Haide, nu vei vrea să fii văzută într-o ținută atât de ușoară.

Laura uitase complet că era în combinezon.

Mike închise aproape în întregime ușa. Se auzeau strigătele isterice ale unei femei din camera alăturată.

– Soția... mea este puțin nervoasă, spuse o voce neliniștită. Ce se întâmplă?

Vocea aceea stridentă ce străbătea prin ușa întredeschisă îi amintea vag ceva Laurei, dar se întrebă dacă împrejurările n-o făcuseră și pe ea puțin nervoasă.

– Au căzut niște arbori peste parcare hotelului, mă duc să văd dacă...

Vocea lui Mike se întrerupse brusc și trânti ușa în urma lui tocmai când Laurei i-ar fi plăcut să afle ceva mai mult și să asculte ce se spunea pe culoar. Se repezi spre haine și își încheia rochia când Mike reapăru, cu fața uimitor de întunecată și de posomorâtă.

– Ce faci? o întrebă cu bruschete.

– Cobor, mă duc să văd ce se întâmplă.

Își încălță pantofii și se îndreptă, gata să-l înfrunte.

– Furtuna nu s-a oprit, Laura, și există zeci de arbori care pot să cadă încă oriunde. Nu doresc câtuși de puțin să-mi petrec restul nopții pe drumuri necunoscute pentru a te duce la spital.

O împinse cu un gest enervat spre pat.

– Ia loc și așteaptă-mă liniștită, altfel, de data aceasta chiar te leg.

Din nou singură, Laura era furioasă la culme. Ce mascul arogant și foarte atașat de superioritatea sa! Oare cu ce drept îi dădea ordine? Totuși, nu mai era o copilă! În prima clipă în care-i dispăruse mânia, se gândi și își dădu seama că există o anumită doză de bun-simț în ceea ce-i spusese. Îi fu suficient să-și imagineze reacția Florencei dacă afla că fiica sa, după ce petrecuse noaptea în aceeași cameră cu Mike Brady, se afla la serviciul de urgențe al spitalului, deoarece căzuse un ulm peste ea... Își regăsi calmul. Până la urmă, Mike avea dreptate, era mai prudent să rămână în cameră.

Se întoarse, se așeză în fața ferestrei și observă agitația de afară. S-ar fi spus că mașina aflată la rădăcina unuiu din arborii prăbușiți avea aceeași culoare ca a sa, dar în ciuda oricărui efort, nu reuși să descifreze plăcuța de înmatriculare, atât de tare ploua. Se făcuseră douăzeci de minute de când plecase Mike. Începuse să se neliștească serios, când acesta intră în cameră.

– Vești proaste! Îi spuse. Mașina ta este bună de fier vechi, iar a mea este scoasă din uz.

– Oh! Nu! De asta aveam nevoie acum!

– Totuși, nu este sfârșitul lumii, ești asigurată, nu?

Tocmai o certa pe un ton atât de brutal, încât Laura fu surprinsă. Oare de ce părea atât de preocupat, dacă toate acestea puteau fi rezolvate de compania de asigurări?

– Ai putea totuși să mă înțelegi puțin, Dumnezeu știe când mă vor despăgubi asigurările și-mi este imposibil să muncesc fără mașină.

– Presupun că singura ta muncă acum, este Gladstone House, așa că îți voi servi de șofer dacă ai nevoie să circuli.

– În epava ta?

– Am și o altă mașină.

– Ei bine! Măcar tu ai noroc! Nu ți-ai imaginat oare niciodată că se întâmplă să trăiesc și în afara muncii și că poate nu doresc să mă urmărești fără încetare, cu sau fără șapca de șofer?

– Iartă-mă.

Îi luă mâna și-i mângâie degetele, cu un aer puțin absent.

– Încerc pentru moment să rezolv problemele imediate. Dacă amândouă mașinile noastre sunt imobilizate, suntem pur și simplu blocați aici.

Se așază într-un fotoliu și își trecu mâna peste ochi, după toate aparențele epuizat și deprimat. Laura începu să se neliniștească văzându-l atât de trist. Câteva clipe mai înainte, se bucurase să constate că putea avea slăbiciuni, dar acum i-ar fi plăcut să-l vadă mai combativ.

– De ce blocați? După câte știu nu suntem pe o insulă pustie!
– Să știi că seamănă. Previziunile meteorologice spun că situația nu se va ameliora încă mult timp.

Mike se ridică, se întinse și adăugă cu un aer resemnat.

– În sfârșit, deocamdată nu este nimic de făcut, exceptând să așteptăm ziua și să ne odihnim cât mai bine posibil. Capul în cadă!

Își frecă, strâmbându-se, cucuiul.

– Mâine, torticolis garantat!

Laura luă un aer vinovat.

– Chiar așa? Mi se părea cada mai mare...

– Poate pentru tine.

Mike aruncă o privire invidioasă spre pat.

– Ce-ai spune să schimbi locul cu mine, pentru că te vei întinde mai ușor în cadă...

– Nu! N-aveai decât să sosești primul!

Mike ridică din umeri.

– Nu insist, dar... am încercat. Îți dai seama că dacă m-ai fi dat afară aseară, m-aș fi dus fără îndoială să dorm în mașină și că, la ora asta, nu m-aș fi plâns doar de un torticolis...

– Oh! Dumnezeu! Încetează! Prefer să nu mă gândesc la asta.

Mike o observa cu interes și cu o ușoară strâmbătură aprobatoare.

– Așadar, te interesează puțin sănătatea mea? Dar cu asemenea descoperiri, aproape îmi voi recăpăta plăcerea de a trăi!

– Bineînțeles că mă interesează! Ești totuși o ființă omenească!

– Nu exagerăm deloc...

Zâmbi ușor ironic, înainte de a adăuga:

– Mulțumesc, interesul tău îmi merge drept la inimă. Spune, ești sigură că nu se poate împărți patul ăsta în două cu perne? Amintește-ți promisiunea mea, mi-o voi ține, desigur, dacă nu mă atingi tu.

– Liniștește-te, cu mine virtutea nu-ți stă în pericol.

– Păcat, păcat, într-adevăr regret asta, spuse Mike prefăcându-se trist. Probabil mi-am pierdut toată carisma fără să-mi dau seama.

Laura fu obligată să se întoarcă pentru ca bărbatul să nu-i vadă fața, altfel și-ar fi dat repede seama că avea carisma intactă și încă la fel de eficientă.

A doua zi dimineată, se trezi înaintea lui și, când se duse în baie să se spele pe dinți, Mike dormea încă buștean, complet ghemuit în cadă, așa încât Laurei îi fu puțin rușine de confortul de care putuse beneficia. Va avea crampe musculare timp de o săptămână! Îi privi chipul, conturul gurii, curba de la ceafă și simți o dorință necugetată să-l atingă, să-l sărute. "Dumnezeule, dar ce am? Oare cum se face că mă atrage atât de mult?"

Se întoarse în pat așteptându-l să se trezească și profită de asta pentru a încerca să analizeze schimbarea subtilă ce avea loc în ea. De când știa că Marina nu-i era logodnică, se simțea mai bine și totuși, nu numele tinerei femei era cel care ar fi trebuit să conteze, ci însuși faptul că era logodit. Telefonul sună, scoțând-o din gânduri.

– Bună ziua, doamnă, spuse o voce feminină. Vă rugăm să ne iertați pentru noaptea agitată pe care a trebuit s-o petreceți. Domnul Maxwell-Brady și dumneavoastră sunteți bine?

– Eu... da, suntem bine, mulțumesc.

Numele lui Mike alăturat la al său o șocase atât de mult, încât era gata să răspundă că era o greșeală.

– Cu atât mai bine. Am un bilet care-mi spune că vehiculele dumneavoastră au fost deteriorate de căderea arborilor din această noapte. Referitor la asta, veți avea amabilitatea să treceți pe la recepție când veți găsi cu cale, pentru a vă putea da câteva indicații referitoare la despăgubiri?

– De acord, vă mulțumesc, răspunse Laura înainte de a închide.

În aceeași clipă, foarte somnoros, Mike ieșea din baie pentru a se prăbuși pe pat.

– Era recepția, vor să ne vadă pentru mașini.

Laura nu se simțea foarte în largul său cu Mike atât de aproape, pe pat. Acesta mormăi și se lăsă pe spate, pe pernă.

– Deduc din asta că nu am visat.

– Din păcate, nu!

Întinzându-se ca o pisică, Mike îi atinse neintenționat pieptul și Laura crezu că leșină la arsura pe care tocmai i-o provocase un gest atât de banal din partea sa.

– Trebuie să mă ridic, spuse brusc, pentru a scăpa.

– Așteaptă, nu ne grăbește nimeni.

– Ba da, ba da, vreau să rezolv această problemă cu mașina cât mai curând.

– Poate să aștepte.

Se aruncă brusc spre ea și o sărută repede pe obraz. Laura sări înapoi și îl aduse imediat la ordine.

– Nu-ți uita promisiunea.

– Aia era pentru noapte. Acum, totul este altfel.

– Mike, nu, te rog...

Când se auzi rugându-l, îi fu rușine de ea însăși.

– Dar, spune-mi, Laura, ieri după-amiază la Gladstone House, erai în cea mai bună dispoziție?

Așadar, nu-i scăpase tulburarea sa! Ce naivitate să fi putut crede că nu va simți cât își dorise să-i răspundă la mângâieri, să i se ofere, să uite de orice în brațele sale! Părea șireată acum, cu mutrele sale speriate și virtuose. Încercă să scape printr-o schimbare bruscă de atitudine.

– Tu însuși ai spus-o, astăzi este cu totul altceva.

Nici un mijloc de a se elibera, Mike o reținea cu fermitate. Reluă, considerând oportun să continue să vorbească.

– Și apoi, tu ești cel care a pus capăt sărutului nostru ieri, nu?

Mike ridică mirat o sprânceană.

– Și pentru ce motiv, după părerea ta?

– Presupun că nu doreai să-ți dezonzorezi casa de familie cu câteva rapide îmbrățișări clandestine. Probabil asta te jena din punct de vedere intelectual, pentru că moral...

Laura se întrerupse, gata să plângă. În loc să-i dea drumul, Mike o atrase spre el și o obligă să se așeze.

– Recunoști așadar că arăta a îmbrățișare?

– Pentru nimic în lume. Tu ești cel care simțea dorință, nu eu.

În totală contradicție cu ceea ce tocmai spusese, își dădu seama că-și dorea la nebunie să i se cuibărească în brațe și să-i cedeze complet. Dar îi mai rămânea încă un lucru de pus la punct.

– De fapt, dacă nu Marina este cea cu care te căsătorești, în acest caz, pentru cine păstrezi locuința ta castă și pură?

– Ce vervă poetică! Ai talent.

Îi mușcă lobul urechii, ceea ce avu ca efect răspândirea a mii de descărcări electrice în tot trupul Laurei.

– Am pus capăt aceluia sărut, Laura, din stimă pentru tine. Nu doream să încep o frumoasă poveste de dragoste pe parchetul plin de praf al unei încăperi goale, într-o casă nelocuită. Visam un loc mai confortabil, care să-mi permită să mă consacru în întregime ție, aici de exemplu.

La aceste cuvinte, Laura începu să gesticuleze pentru a se elibera, dar o ținea bine. Îi sărută din nou urechea și tânăra femeie se simți atrasă inevitabil spre o greșeală pe care o bănuia fatală pentru întreaga sa viață. O clipă, se întoarse spre el, dar prizonieră a celor două brațe, își dădu seama imediat că nu ar fi trebuit să facă acea mișcare.

– Știi că ar trebui să aștept, dar destinul îmi șoptește că aceasta este clipa, sau niciodată.

Și, înainte ca Laura să aibă timp să-i ceară explicații, buzele puseră stăpânire pe gura sa, iar mâinile îi mângâiau delicat trupul, îndepărtându-i orice voință de a rezista. Tresări și, incapabilă să se controleze, se prinse până la urmă de umerii lui, răspunzând la sărutări și mângâieri cu pasiune și înflăcărare.

– Laura, există ceva ce trebuie să știi, îi șopti Mike.

Înterupând îmbrățișarea, o privi cu insistență.

– Hubert și cu tine, vreau să spun... ați făcut deja dragoste împreună?

Laura făcu ochii mari de uimire, cuprinsă brusc de indispoziție la ideea a ceea ce tocmai evocase Mike și îi reproșă că stinsese instantaneu focul care mocnea în ea.

– Asta nu te privește. S-ar spune că ești foarte priceput în a-mi întrerupe intențiile!

Folosindu-se de această întrerupere, Laura începu din nou să se zbată pentru a se elibera, dar Mike îi luă bărbia în mâini și o obligă să-l privească.

– Te rog, Laura, pentru mine este important, trebuie să știi.

– Nu văd în ce măsură te privește asta, dar... nu, n-a fost nimic. Iată, ești mulțumit?

Mike scoase un geamăt ușor și o strânse din nou lângă el, sărutând-o cu și mai multă pasiune ca înainte. Mângâierile deveniră mai deosebite, mai insistente și Laura nu protestă când îi scoase hainele. Dimpotrivă, se cambră adânc spre el, lăsându-l să-i deseneze cu degetele conturul sânilor, pânțele, coapsele. Zâmbi de plăcere la aceste atingeri subtile. Știa că în câteva secunde va fi prea târziu, că nu va mai putea da înapoi. Într-un suprem efort, se îndepărtă de buzele lui. Mike o privi fără să înțeleagă.

– Mike, nu pot, îmi pare rău.

– Nu poți, sau nu vrei?

Laura scutură din cap și exclamă pe un ton fără replică:

– Oricum, rezultatul este același!

Mike se ridică într-un cot și, la vederea trupului său splendid și musculos, Laura începu să regrete decizia de a nu merge mai departe.

El păru deodată iritat și ridică brațele spre cer într-un gest de disperare.

– Măcar dacă tipul acesta ar merita!

Laura se așează calmă în pat și își ridică repede cearșaful peste piept.

– Nu te-ai întrebat niciodată dacă tu meriți?

– Acum, din nefericire, răspunsul mi se pare evident, replică Mike, aruncându-i o privire de gheață.

Tânăra femeie ar fi dorit să-i spună că se înșală, dar Mike tocmai dispăruse în baie după ce trântise ușa. Simți un mare gol în ea. Își afundă capul în pernă și începu să plângă. "Totul este distrus și din vina mea! Nu-l voi mai putea face niciodată să înțeleagă ceea ce simt cu adevărat! Este prea complicat, nu mai știu ce este cu mine..." Datorită plânsului și faptului că-și compătimise soarta, adormi. Când se trezi, Mike era îmbrăcat și privea pe fereastră. Cu siguranță, acum se încerca degajarea arborilor și a mașinilor strivite. Dar ce importanță avea mașina acum! Nu avea ochi decât pentru silueta care se contura contra luminii. Cum oare își va putea șterge vreodată din memorie senzațiile incredibile pe care începuse să le simtă în brațele sale? Oftă, ceea ce-l făcu să se întoarcă.

– Ah! Te-ai trezit?

Intonația rece o răni până în adâncul sufletului.

– Aproape.

Mike o privi cu ochii săi frumoși și luminoși și s-ar fi spus că aștepta un răspuns la o întrebare pe care n-o formulase. Tânăra femeie nu știa ce să facă.

– Cât este ceasul?

– Este timpul să căutăm să ieșim din acest impas.

În timp ce Mike continua să observe ce se petrecea afară, Laura își recuperează hainele și se închise în baie pentru a face un duș. Când ieși, Mike nu mai era acolo, dar apărură din nou câteva clipe mai târziu, părând mai hotărât și mai entuziasmat decât înainte.

– Ai găsit vreo soluție? îl întrebă, calmă.

– Da și nu, depinde...

– De ce?

Era nerăbdătoare să știe ce avea în minte.

– Depinde de capacitatea mea de a combina câteva detalii.

O enerva cu toate aceste enigme!

– Sunt convinsă că te vei descurca. Eu te aștept aici, singurătatea îmi va face foarte bine. Oricum, în această dimineață ar trebui să se gândească la un oarecare mijloc de transport pentru clienții hotelului, este cel mai mic lucru după ceea ce li s-a întâmplat mașinilor noastre...

– În locul tău nu m-aș bizui prea mult pe asta, toate drumurile din jur sunt blocate. În plus, nu suntem în siguranță aici, sunt prea mulți arbori și unii amenință încă să cadă.

– În acest caz, ce putem face?

– Ia-ți lucrurile, îi ordonă brusc. În câteva clipe, va exista un mijloc de transport acolo jos.

– Tocmai mi-ai spus că drumurile sunt blocate!

– Nu vom merge departe...

– Îmi pot suna părinții înainte de a pleca? Crezi că vom fi la Londra diseară?

Mike ridică din umeri.

– N-am idee, nimic nu este mai puțin sigur. Haide, dă telefon, mă întorc să te iau într-un minut.

– Să știi că pot să cobor singură.

Mike nu răspunse nimic, ieși din cameră și se întoarse exact în clipa în care închidea telefonul.

– Este în ordine? o întrebă fără să aștepte răspuns.

O luă de braț, își trecu capul prin ușa întredeschisă ca pentru a supraveghea forfota de pe culoar, îi făcu semn să meargă și toate acestea cu cea mai mare seriozitate din lume. Laura, care găsea acest comportament pueril, îl întrebă:

– Calea este liberă?

Mike nu se schimbă, o făcu să pornească spre scara pe care o coborâra cu toată viteza, refuză să se oprească la recepție, cum intenționase tânăra femeie înainte de a părăsi hotelul, și tăie brusc orice protest:

– M-am ocupat de tot, nu te neliniști. Vino.

– Dar unde mergem?

– Ia te uită! Măcar a stat ploaia, remarcă el, cu un aer mulțumit, privind cerul. Asta ne va ușura sarcina.

La picioarele scării de la intrarea hotelului, doi cai înșeuau așteptau, ținuți de un tânăr băiat în livrea.

– Am uitat să te întreb dacă știi să călărești, Laura...

Capitolul 8

Cerul era încă foarte amenințător și vântul alunga nori mari spre orizont. De o parte și de alta a drumului, se putea evalua violența furtunii, după pagubele pe care le provocase zonei înconjurătoare. Pe câmpurile inundate zăceau arbori doborâți de trăsnet. Solul era încă instabil sub copitele cailor, ceea ce o făcea pe Laura foarte prudentă și atentă la cel mai mic semn de pericol. Și când te gândești că nici măcar nu știa unde o ducea Mike!

– Poate îmi vei putea spune unde mergem?

– La unul din colaboratorii mei apropiați. Dar nu va fi nimeni acasă, deoarece acum se află cu soția sa la Paris. Totuși, dacă într-adevăr furtuna a trecut, fapt de care mă îndoiesc văzând cerul, se pot întoarce cu elicopterul în această după-amiază.

Situația nu părea să-l supere din cale afară și s-ar fi spus că trăise deja așa ceva de sute de ori. Ce schimbare față de graba de adineaori!

– Ah! Și de ce nu mi-ai spus toate astea când te-am întrebat?

– Mi-a fost teamă că vei refuza să mă urmezi pentru că va fi casa goală...

– Într-adevăr, acum mi-ar fi greu să mă întorc din drum. Ai uneltit bine.

Continuară să înainteze în tăcere. Deocamdată, drumul era atât de anevoios, încât Mike îi luă frâiele din mâini și o ajută să-și conducă animalul pe care-l călărea. O jumătate de oră mai târziu, Mike făcu semn spre un acoperiș din țiglă roșie care se vedea în fundul unei văi.

– Am ajuns! Este acolo jos!

– Aș face orice pentru o ceașcă de ceai!

– Mie mi-ar trebui totuși în plus ceva asemănător cu un prânz...

Casa era mult mai mică decât Gladstone House, dar avea totuși mult farmec, iar grădinile care o înconjurau păreau splendide și perfect conturate, deși muiate de ploaie. Mike coborî de pe cal și făcu un gest pentru a o ajuta pe Laura, dar aceasta îl făcu să înțeleagă că se va descurca singură.

– Călăresc de ani de zile, s-ar putea spune că astăzi mi-a folosit.

Mike o privi amuzat, în timp ce descăleca încercând să-și păstreze demnitatea și fără să se împiedice prea mult în cutele fustei.

– Evident, n-ai o ținută cât se poate de adecvată, nu se putu stăpâni să remarce.

Laura, care nu voia să audă mai mult pe acest subiect, întrebă în acea clipă:

– Oare știi unde este bucătăria?

Mike avea cheia casei, ceea ce reuși s-o mire.

– Oamenii care lucrează pentru tine socotesc să-ți împrumute cheile?

Se aflau într-un antreu vast și înconjură casa scării pentru a pătrunde în bucătărie.

– Nu, liniștește-te. Gerard îmi este și cumnat, este căsătorit cu sora mea, Charlotte.

– Ai o soră?

– Ei da! Este de domeniul posibilului, nu?

– Cu atitudinea ta arogantă și automulțumită, am tras concluzia că nu te-ai măsurat niciodată cu cineva.

Mike tocmai brânșa ceainicul.

– Aici ai dreptate. Nu m-am măsurat niciodată cu sora mea, întotdeauna m-a adorat.

Această remarcă o înfurie și mai mult pe Laura. Ce îngâmfare! Evident, chiar și propria soră fusese fermecată de fratele mai mic. Oare cum ar fi putut fi altfel? Preferă să vorbească despre altceva.

– Oare cât timp va trebui să rămânem aici?

– Cu puțin noroc, nu prea mult. Dacă solul reușește să absoarbă surplusul de apă destul de repede, Gerard va reuși cu siguranță să aducă elicopterul până aici.

Laura nu fu decât pe jumătate liniștită.

– În plus, nu-mi spune mare lucru să urc în acest gen de aparat...

– Ce vorbești! Te credeam mai curajoasă.

– N-am nici o plăcere pentru riscurile prostești.

– Ce riscuri? Ai încredere în mine, mă voi ocupa de tot.

- Pentru că, bineînțeles, știi să pilotezi un elicopter.
Indiana Jones nu s-ar fi descurcat mai bine până la urmă.
- Da, am de mult timp brevet de pilotaj.
- Oare cum am putut să mă îndoiesc? Mă gândesc de ce te-am mai întrebat.
- Fără îndoială pentru că mă găsești pasionant.
- Nu te-aș fi calificat realmente astfel.
- Ah? În acest caz, ce cuvânt ai alege?
- Nu te privește și apoi, s-ar putea să fii decepționat.
- Întoarse privirea, deoarece se simțea incapabilă să abordeze cu indiferență acest subiect cu el. Deja nu prea știa care erau relațiile lor... Așa că nici vorbă să le exprime în mod coerent! Aruncă o privire distrată pe fereastră.
- Oh, nu! Privește, începe iar să plouă.
- Mike se ridică brusc, cu un aer foarte preocupat.
- Trebuie să duc caii în grajd, în spatele casei. Ai putea în acest timp să cauți ceva asemănător cu mâncarea?
- Bine, domnule, mormăi Laura, schițând o mică reverență, ceea ce îl făcu să râdă.
- Văd că faci progrese.
- Când se întoarse, ud tot, Laura tocmai făcea o omletă. Îi găsi un prosop cu care Mike se frecă energic. Părea un tânăr animal care se scutura după baie și fața frumoasă, ușor colorată în roz, îi tulbură inima. Dar îi remarcă și aerul contrariat și presupuse că asta avea legătură cu vremea.
- A început să bată vântul și s-ar spune că va fi încă o furtună.
- Așadar, iată-ne realmente blocați aici...

– Mi-e teamă de asta. Laura, știu că nu ai decât o dorință, să te întorci la Londra. Dar să știi că aici suntem cel puțin la adăpost, indiferent ce se întâmplă.

Tocmai păru să remarce că pregătise de mâncare și spuse frecându-și mâinile:

– Mmm... totul pare atât de bun.

Laura, care descoperise vesela într-un dulap, începu să aranjeze masa pentru doi. Apoi îl invită să se așeze și îi servi jumătate din omletă.

După ce terminară masa, Mike aprinse focul în șemineul din salon. Apoi se hotărî să se ducă să facă o baie, în timp ce Laura se întinse pe canapea, încălzindu-se la căldura flăcărilor.

"Greu de găsit un adăpost mai plăcut!" se gândi. Lumina scăzută, amestecată cu lucirea roșiatică a jeraticului dădeau în încăpere o atmosferă liniștitoare. Dintr-o privire aruncată împrejur, Laura aprecie bunul gust cu care fusese decorat salonul. Cercetă cu atenție pendula din secolul al XVIII-lea care împodobește placa de deasupra șemineului. Crezu că-și amintește că văzuse una asemănătoare la muzeul Carnavalet pe care-l văzuse, ca tânără fată, într-o călătorie la Paris. Apoi, gândurile i se duseră înapoi, la această dimineață. Oare de ce insistase Mike să părăsească hotelul ca niște hoți? Erau realmente în pericol de moarte? Sau în acea clipă își dorea numai să se afle singur cu ea, în această casă izolată, cât mai repede posibil? Cadru de vis pentru seducătorul perfect... Avea interesul să păstreze distanța.

După baie, Mike veni să se alăture Laurei în salon și se instalează alături de ea pe canapea, astfel încât tânăra femeie se ridică în mod

fățis pentru a merge să se așeze pe un scaun. Ca și când nimic nu se întâmplase, Mike profită pentru a se întinde cât era de lung și Laura începu să-și regrete gestul nervos, deoarece până la urmă nu i-ar fi displicut să fie foarte aproape de el. Începu conversația, ca pentru a-și face iertată latura înverșunată.

– Crezi că Gerard va putea ateriza?

– Dat fiind timpul, nu cred. Am încercat să sun la Paris adineaori, dar rețeaua internațională este întreruptă. Voi mai încerca puțin mai târziu.

Laura oftă.

– Îmi reproșez teribil asta. Dacă n-aș fi făcut acea greșeală când am făcut măsurătorile, n-am fi fost aici.

– Este adevărat, dar cum nu putem schimba nimic, de ce să nu profităm pur și simplu de această casă plăcută, cât timp va fi necesar. Sunt convins că Charlotte ar fi de acord cu mine.

– În acest caz, îmi pot permite să folosesc telefonul?

– Fă-o, te rog.

Laura îl sună pe Tommy, care-i povesti că tocmai se jucase cu zmeul cu bunicul, dar că ploaia îi obligase să se întoarcă în grabă. Tânăra femeie fu ușurată să vadă că nu era prea neliniștit de absența sa și îi spuse că va face tot posibilul pentru a fi acolo a doua zi.

Mike încercă din nou să ia legătura cu Franța, dar în zadar. Așa că hotărârea să pregătească cina, biftă și salată, pe care o împărțiră în fața focului din șemineu. Mike nu încercase nici o clipă să depășească limitele impuse tacit de Laura și părea că remarcase că aceasta era mai destinsă. Tot ea rupse din nou tăcerea.

– Oare Gerard și Charlotte sunt la Paris pentru o călătorie de plăcere?

– Nu, nu, pentru afaceri, amândoi. Gerard a plecat să încheie o afacere importantă pentru mine și Charlotte are la Paris un magazin, unde merge o dată pe lună.

– Casa lor este absolut superbă.

– Este adevărat, din păcate n-au foarte mult timp să profite de ea, deoarece sunt mereu în călătorie undeva. De altfel, poate au greșit.

– De ce? Am crezut mai degrabă că apreciezi acest gen de viață.

– Da, la urma urmei, le convine această existență...

Se adânci îndelung în contemplarea flăcărilor.

– Uneori mă întreb dacă nu există alte lucruri în viață, decât banii și afacerile.

Laurei i-ar fi plăcut să-și precizeze puțin gândul dar, intuitiv, știa că acest subiect de conversație s-ar putea dovedi primejdios și stânjenitor. Așa că îl invită să-i vorbească din nou despre Gladstone House, oferindu-i chiar câteva idei despre ceea ce avea în minte pentru diferite încăperi, iar acest schimb de puncte de vedere îi antrenă până târziu în noapte. Urcară să se culce și Laura, care-și însușise camera de oaspeți, petrecu mult timp ascultând așezată în pat, vuietul vântului și rafalele de ploaie care băteau în geam. Se simțea mai bine, dar trebuia să rămână atentă. Motivele lui Mike Brady nu erau încă foarte clare. Desigur, până acum nu încercase să profite de situație, dar în mai multe rânduri o privise ciudat. Așa că mai bine să continue să nu se încreadă în el.

Și când te gândești că prevăzuse să nu-l revadă decât dacă era necesar! Se găsea singură cu el, închisă într-o casă străină, fără nici o șansă de scăpare, decât așteptarea. Totul i se învârtea în cap, ajungând mereu la aceleași idei, incapabilă să găsească ceva constructiv. Era mai bine să încerce să doarmă. Dacă furtuna înceta, Gerard va putea să vină cu elicopterul... Faptul de a ști că Mike dormea în camera vecină îi aduse în memorie senzațiile încântătoare pe care le încercase chiar în acea dimineață. Oare cum să doarmă după asta? Aprinse lampa de pe noptieră și răsfoi distrată o revistă.

Furtuna vuia încă și un fulger neașteptat o făcu să tresară pe Laura. Lampa clipi o clipă, apoi se stinse brusc. Laura se convinse să rămână calmă, în ciuda întunericului care tocmai cuprinsese încăperea.

Când al doilea, apoi al treilea fulger brăzdară cerul, regretă că-i afirmase lui Mike că nu se temea de furtuni. Acum, când văzuse arbori centenari scoși din pământ cu rădăcini cu tot și smulși ca niște simple paie, își dădea seama de violența elementelor dezlănțuite. Imposibil să rămână singură în acea cameră, fără lumină! Va coborî, ferm hotărâtă să descopere contorul, pentru a vedea dacă nu sărise o siguranță. Coborî din pat, traversă încăperea și... auzi bătându-se la ușă. Era Mike, cu o lanternă în mână.

– Totul este în ordine? o întreabă îndreptând fasciculul spre fața Laurei.

Complet orbită, aceasta se protejă cu brațul.

– Voi mărturisi totul, inspectore, jur.

Mike izbucni în râs, ceea ce destinase puțin atmosfera și îi făcu să uite pe amândoi bubuitul sinistru al tunetelor care zguduiau casa.

– Din moment ce-ți păstrezi simțul umorului, deduc că totul este în ordine.

Laura simți subito dorința de a-l atinge și-i întinse mâna fără o vorbă, sigură că o va înțelege.

– Crezi că au sărit siguranțele?

Căldura sa o îmbărbătă pe Laura.

– Nu. Este mai grav, cu siguranță o pană de curent în zonă, trăsnetul a căzut probabil pe un transformator. Și telefonul este întrerupt, tocmai am observat asta.

– Din bine în bine. Acum chiar suntem izolați de lume.

O trase lângă el.

– Să coborâm. Totuși, ne putem face o ciocolată, bucătăria funcționează cu gaz. Să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor.

Mike aprinse niște lumânări pe masa din bucătărie. Laura se așează, îl privi punând laptele la încălzit și amestecând pudra de cacao. El se întoarse.

– Romantic, nu-i așa?

– Chiar nu mă simt în stare să apreciez. Ceea ce mă neliniștește, este să știu dacă mă voi putea întoarce într-o zi acasă.

Mike o observă cu atenție și privirea sa umbră de pălpăirea lumânărilor o străpuse pe Laura dintr-o parte în alta.

– Acasă, este acolo unde ți se află inima. Inima ta oare unde este, Laura?

Zicala o irită pe Laura.

– În tot cazul, nu cu tine! Și asta, în ciuda eforturilor tale pentru...

Nu-și termină fraza. "Toate astea sunt un bluf. Nu te lăsa prinsă în jocul său, sfesnicele fac parte din el..." Jenată de insistența privirii sale, Laura clipi din ochi și începu să tremure. Părea că Mike avea o plăcere s-o facă să se simtă stânjenită.

– Ți-e frig?

Întinse mâna pentru a o atinge, dar Laura nu se lăsa prinsă și se rezemă de spătarul scaunului.

– Nu.

– Laura, de ce sari de fiecare dată când te ating? De ce te temi?

– Nu de tine, în orice caz, nu-ți voi face această plăcere.

Mințea cu nerușinare și totuși el nu trebuia să-și dea seama.

– Urc să mă culc, adăugă ridicându-se. N-are rost să-mi petrec noaptea în bucătărie.

Mike scutură încet din cap și-și încrucișă brațele pe masă.

– Vise plăcute... Vrei o lumânare?

Laura făcu nu din cap și părăsi imediat încăperea.

În casa scării, exista puțină lumină provenind de la o impostă mare, dar sus pe culoar nu se vedea nimic și Laura regretă că nu luase lumânarea. Ajunse cu mare greutate la baie și se pregătea să iasă când îl auzi pe Mike urcând. Prea mândră pentru a recunoaște că avea nevoie de lumină, tăcu mâlc și așteptă. Totul redeveni liniștit.

Laura se hazardă pe palier, căută pe pipăite ușa camerei sale, deoarece ochii nu avuseseră timp să se obișnuiască în întuneric și scoase un suspin de ușurare închizând-o în urma sa. Încăperea era

întunecată, dar se vedea vag conturându-se cuvertura de culoare deschisă de pe patul dintr-un colț. Înaintă spre el, dădu cuvertura la o parte și se sui pentru a observa, îngrozită de greșeala sa, că cele două brațe ale lui Mike se închiseră asupra ei.

– Draga mea!

Vocea puțin răgușită și parfumul masculin răspândiră deja valuri de căldură împotriva cărora Laura se simțea neputincioasă.

– Nu mai credeam asta.

– Mike, exclamă tânăra femeie, cuprinsă de panică, n-aveam intenția... am greșit camera, trebuie să mă crezi!

– Este întâmplarea sau o situație nereușită, oare vom ști vreodată? îi murmură la ureche. Oricum, ești aici, unde trebuie să fii, în brațele mele.

– N-ai dreptul!

– Haide, Laura...

Îi mângâie fața și o sărută cu tandrețe. Tânăra femeie gemu când acel trup zvelt și suplu se atinse de al său și încercă să reziste dorinței de a se contopi imediat cu el. Nu se putea dezice, trebuia să se gândească la Tommy. Se strădui să stingă focul care ardea în ea gândindu-se la altceva și ciulind urechea la mica voce familiară... "Nu ceda, sub nici un pretext". Dar trupul n-o mai asculta și plăcerile dragostei o duseră dincolo de limitele rațiunii.

– Te rog, Mike, găsi forța de a spune, într-o tresărire de

luciditate.

– Ssst! Nu te împotrivi.

Degetele abile desenau figuri indescifrabile pe pielea catifelată a Laurei, pe care o copleșea dorința. Scoase un ușor geamăt de plăcere și articulă cu greutate:

– Nu, nu trebuie!

Mike înălță capul, cu fața întunecată și ochii cenușii în penumbră.

– Singurul lucru care contează este că te doresc, Laura.

Îi scoase cămașa de noapte cu nenumărate precauții, fără ca tânăra femeie să se gândească să-i reziste și, când Mike o prinse în brațe, fu pentru a o acoperi cu sărutări înflăcărâte care o tulburară și o făcură să piardă complet contactul cu realitatea.

– Și tu mă dorești. Ceea ce ni se întâmplă era scris.

"Are dreptate", se gândi Laura. Orice idee de bine sau de rău o părăsi și i se oferă cu o generozitate și o bucurie de care nu se credea în stare.

Trecu un secol înainte să redevină conștienți, epuizați, unul în brațele celuilalt. Apoi adormiră. Laura visă frumos și, toată noaptea, văzu învârtindu-se pe pielea sa mătăsoasă, fluturi multicolori.

La un moment dat, o adiere caldă o ridică pentru a o lăsa imediat pe apele reci ale unei mări care o legănă până se trezi.

Dimineață, se afla în camera de oaspeți, goală între cearșafuri, ceea ce-i confirmă că nu visase. Când își aminti că-i cedase lui Mike cu un anume entuziasm, obrații i se îmbujorară, dar ce fericire! Cum oare să-și imagineze acum acest gen de relații cu oricine altcineva?

"Te cam ambalezi... Nu te întrebi de ce te afli în patul tău și nu în al său, în această dimineață?" Oare Mike nu căutase pur și simplu să se distreze, pentru a o duce apoi în camera sa, ca pe o amantă vulgară? Și nu-i mai rămânea decât s-o ducă acasă pentru a scăpa de ea și a o părăsi pentru totdeauna.

Capitolul 9

Când Laura coborî, Mike tocmai prăjea ouă și bacon.

– Bună ziua, îi spuse, fără să se întoarcă.

– Bună ziua, îi răspunse tânăra femeie.

Imposibil să ghicească în ce stare de spirit se găsea! Umerii lați și șoldurile înguste pe care le puneau direct în valoare un ușor halat de baie, nu-i puteau da nici o informație Laurei, doar despre fizicul său ireproșabil la coborârea din pat.

– Vrei micul dejun?

Se întoarce și o privi cu un aer întrebător. Calmul său o exasperă pe Laura, care își auzea propria inimă bătând să-i spargă pieptul. Fu pe punctul să refuze, dar se lăsă tentată de mirosul delicios care se răspândea în bucătărie.

– Da, cu plăcere. Te pot ajuta?

– Nu, mulțumesc. Ia loc.

Lipsa de combativitate a Laurei păru să-l surprindă, dar termină de pregătit mâncarea în tăcere. După un timp, îi aduse o farfurie pe care aranjase două ouă și două felii de bacon. Laura făcu ochii mari.

– Dar este prea mult! De fapt, nu obișnuiesc să iau micul dejun.

– După părerea mea, ar fi de preferat ca în această dimineață să faci o excepție.

Laura îl privi intrigată.

– Și cu ce intenție? Este vreo noutate? Furtuna pare să se oprească și ne putem gândi să ne mișcăm puțin?

Mike veni să se așeze în fața ei și-și puse liniștit farfuria în față. Păru că nu observă că-i atinsese ușor picioarele pe sub masă.

– Nu. Drumurile nu s-au degajat ca prin farmec. Va trebui să-l așteptăm pe Gerard și elicopterul său. Este singurul mijloc de transport pentru a ieși la liman în aceste împrejurări.

Laura se simți puțin dezorientată.

– Oare cât timp va mai trebui să așteptăm?

Mike ridică din umeri.

– În cel mai bun caz, ar trebui să sosească la sfârșitul după-amiezii, în sfârșit, dacă poate decola.

Laura tuna și fulgera în sinea sa împotriva sortii. O zi, o noapte încă în compania lui Mike și știa că va fi incapabilă să-i reziste. Nu mai departe de a-l vedea așezat de cealaltă parte a mesei și simțea deja o dorință nesăbuită de a-l atinge, simțind în același timp că era exact ceea ce trebuia să evite. În realitate, probabil că Mike era foarte mulțumit în această dimineață și nu voia în nici un caz să ajute la acest sentiment. Încercă să-i descifreze expresia, dar nu

putu să citească decât indiferență și îndepărtare. Părea că într-adevăr se dezinteresa de ea.

– Laura, referitor la aseară, n-aș vrea să crezi...

În fața mâniei pe care o zări, gata să explodeze, pe chipul Laurei, se întrerupse fără să înțeleagă.

– Să nu mai vorbim de aseară, Mike. Înțeleg ce se întâmplă.

– Ai noroc, pentru că eu nu înțeleg.

– Nu te neliniști, nu mai are nici o importanță.

Avea o plăcere răutăcioasă să-i vadă mina descumpănită și cu câteva cuvinte să-l priveze de sentimentul de plenitudine a cărei urmă crezuse c-o recunoaște în zâmbetele sale.

– Continui să joci acest mic joc, Laura. Te minți pe tine însăși.

– Oare nu ești mai degrabă tu specialistul în minciuni? Îi răspunse, făcând eforturi supraomenești să își stăpânească vocea. Dacă am vorbi despre altceva, Mike?

– Cum vrei.

Își vârără amândoi nasul în farfurie. Laura nu mai putu înghiți nimic, deoarece i se formase un nod în gât.

– Chiar nu mai poți suporta ideea de a rămâne aici o zi în plus?

Laura se simți prinsă cu mâța-n sac, deoarece tocmai ghicise la ce se gândea. Alese să-i răspundă printr-o întrebare.

– Telefonul este încă întrerupt?

– Da, după câte știu.

– Păcat, mi-ar fi plăcut să-l sun pe Tommy.

Trăsăturile lui Mike se destinseră puțin la evocarea băiețelului.

– Dacă zeii sunt de partea noastră, poate vei putea să-l vezi diseară. În așteptarea intervenției divine, am face bine să ne găsim o ocupație, nu găsești?

– Ce propui ca divertisment?

– Ce-ai spune dacă am merge până la Gladstone House, călare, pentru a vedea pagubele?

– Este o idee excelentă. Crezi că sunt în formă caii?

– Casa nu este foarte departe, de fapt de cealaltă parte a colinei.

– Când vrei să plecăm?

– Îndată ce vei fi gata, răspunse Mike, împingând farfuria, așa încât Laura constată cu plăcere că nici lui nu-i mai era foame.

Conștiința îi tăiase pofta de mâncare, dar, măcar avea o conștiință?

Dimineța era plăcută și însorită, cerul degajat nu mai amintea deloc de cel din ajun. Laura, tot neîncrezătoare, se întrebă dacă Mike nu voia altceva decât să constate eventualele pagube la Gladstone House, de exemplu s-o seducă din nou. Dar nu, circumstanțele nu se pretau la asta. În plus, chipul grav și încordat pe care-l aborda arăta că avea altceva în minte. Nu deschise gura decât pentru a o avertiza pe Laura de dificultățile apărute pe drum. Ajunseră pe o creastă de unde se deschidea o vedere de sus în jos a câmpiei înconjurătoare și zăriră acoperișurile și coșurile de la Gladstone House, deasupra unei perdele de copaci, la stânga unui râu.

– Crezi că s-o fi inundat casa?

– Nu, nu cred. Se află totuși destul de departe de râu și pe o mică ridicătură. În schimb, mă tem mai degrabă de copaci.

Când ajunseră în curte, era cineva și Laura îl auzi pe Mike oftând de ușurare înainte de a-l saluta pe bărbatul care înainta spre ei, cu zâmbetul pe buze.

– Bună ziua, Ted. Ce faci? Nu știam dacă vei putea urca până aici. Îți mulțumesc că ai venit. Ai remarcat pagube?

– Bună ziua, doamnă, domnule. La prima vedere, nu este nimic. Mike descălecă și întinse mâna s-o ajute pe Laura care, de data aceasta, nu refuză.

– Acum, dacă se privește mai de aproape, n-aș fi mirat să se descopere câteva lucruri care nu sunt în regulă.

Laura îi urmă, puțin exclusă din conversația lor, dar recunoscătoare lui Mike pentru că n-o lăsase singură, să se plictisească așteptând la Gerard și Charlotte.

Câțiva copaci căzuseră într-adevăr peste o seră din care nu rămăsese mare lucru și peste o șură mică, demolată complet. Acoperișul unei magazii dezafectate dispăruse și câteva ardezii lipseau de pe acoperișul corpului principal al construcției, dar pe ansamblu, totul era lipsit de gravitate.

– Am scăpat cu bine, spuse Mike Laurei dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre. Casele vechi sunt foarte solide, mai mult decât se crede de obicei.

– Este de netăgăduit, întări tânăra femeie.

Amândoi erau ușurați, dar din motive diferite. Mike pentru că nu va trebui să se gândească la lucrări mari, iar Laura pentru că

putea continua proiectul pe care-l începuse. Dar chiar dacă realizarea lucrărilor sale ar fi fost amânată, îl putea face, deoarece între timp hotărâse să anuleze nunta. Cât despre a lui Mike, data se părea că nu fusese stabilită încă. De acum, se simțea mai liberă. Cu toate că nu era în stare să-și dea seama în ce clipă decisese să se despartă de Hubert, știa că făcuse alegerea bună și că singurul lucru penibil care-i mai rămânea de îndeplinit era să-i anunțe pe principalul interesat și pe mama sa, desigur. O dată ce va scăpa de asta...

Gândindu-se bine, luase decizia fără să țin cont deloc de evoluția relațiilor cu Mike Brady, pentru că știa că nimic cu adevărat serios nu putea rezulta de aici. N-avea rost să-și facă iluzii.

Îl urmă pe Mike într-o trecere rapidă prin încăperile mari de la Gladstone House și-și dădu treptat seama cât îi plăcea atmosfera acestei case. După ce își va termina munca, nu va mai avea acces acolo, ceea ce îi va lipsi. Ajunseră în salonul mare pătrat și Mike oftă mulțumit.

– Acum, pentru că suntem siguri că totul este în ordine, ce-ai spune să mâncăm de prânz? Dacă ne-am întoarce la același motel mic?

Așadar, ceea ce-i tăiase pofta de mâncare nu avea nimic de-a face cu noaptea lor! Oare cum și-l putea imagina frământat de remușcări? Dar uită totul când își dădu seama că plimbarea călare îi făcuse și ei foame și se grăbi să accepte invitația.

Când fură instalați la o masă în restaurant și făcură comanda, Mike se aplecă spre Laura și o privi o clipă în tăcere.

– Laura, am să-ți fac o ofertă, îi spuse.

Părea un adolescent capricios și nerăbdător, așa că Laura avu tendința de a fi atentă.

– Spune totuși.

– Iată. M-am gândit la altă treabă pentru tine, când vei termina Gladstone House, dacă accepți. Îți va trebui mult timp și disponibilitate.

Laura simți o ușoară înțepătură în inimă, deoarece nu se aștepta deloc la o propunere de acest fel.

– Te ascult.

Înainte de a începe, Mike îi zâmbi și asta păru că-i dă curaj pentru a continua.

– Ție ar trebui să-ți placă, dar viitorul tău... soț poate va fi nemulțumit să călătorești din când în când.

– Rezolv eu asta cu el.

Mike se opri, cercetându-i privirea pentru a găsi vreun mesaj ascuns sau vreo cheie a ceea ce tocmai spusese, dar nu descifră nimic special. Laura nu voia încă să-i spună că, de acum, părerea lui Hubert nu-i va mai influența deciziile.

– Explică-mi despre ce este vorba.

– Ei bine, iată.

Se așază confortabil în fotoliu.

– Anul trecut, am fost cu Gerard în Franța și am petrecut noaptea în Marais, într-un mic hotel de patru stele, care în acea perioadă m-a impresionat puternic. Decorarea era puțin desuetă, culoarea aurie și catifelele puțin decolorate dar, cum să-ți explic, avea suflet și am simțit că se poate face un loc rar și superb, cu bani și cu gust. Pe scurt, a fost o adevărată dragoste la prima vedere. Vrei să continuu?

– Desigur.

Laura își rezemă bărbia în mână și-l privi cu intensitate.

– Lucrurile au rămas așa și apoi, la începutul acestui an, am contactat direcția acestui hotel pentru a afla dacă îi interesează să se aprovizioneze de la mine, în cazul în care intenționează să-și refacă decorarea. Dar mi-au răspuns că aveau intenția să-l pună în vânzare și că vor transmite oferta mea noului proprietar.

Laura nu știa dacă ghicise exact. Îndrăzni:

– Și l-ai cumpărat tu, nu-i așa?

– Nu ți se poate ascunde nimic! N-a mers totul atât de repede cum ți-am spus, dar asta este rezultatul.

Se apleacă unul spre celălalt, peste masă. O idee de necrezut tocmai încolțise în mintea Laurei.

– Și... vrei ca eu... să mă ocup de...? Chiar înainte de a vedea rezultatul pentru Gladstone House?

– N-am nevoie să constat ceea ce știu deja.

Laura făcu ochii mari de uimire.

– Îmi acorzi încrederea de a-mi încredința o afacere de această anvergură?

Mike îi zâmbi, ca un adult unei copile căreia tocmai i-a făcut o promisiune fantastică.

– Ce părere ai?

Laura trebui să se controleze pentru a nu-i sări de gât.

– Oh! Mike, spuse cu vocea încărcată de emoție, nu poți să știi ce înseamnă asta pentru mine.

Acesta îi luă mâna.

– În acest caz, este da?

– Cum să refuz o asemenea ofertă?

Exact la timpul potrivit! Un contract pasionant care-i va permite să se afle la distanță față de o căsătorie anulată și de decepția previzibilă a Florencei. Poate îl va putea lua cu ea și pe Tommy la Paris, sau măcar o dată, înainte de întoarcere. Nu călătorise prea des, sărmanul micuț!

– Când vrei să încep?

Mike o privi cu atenție înainte de a răspunde:

– De fapt, îndată ce este posibil. Imediat ce vei termina Gladstone House. Cu cât hotelul va fi redeschis mai curând, cu atât mai repede voi fi despăgubit pentru lucrările de amenajare. Dar dacă dorești cu adevărat această muncă, poate va trebui să se amâne data nunții.

– A ta, sau a mea?

– Amândouă! îi răspunse cu o licărire ciudată în ochi. Nu ne putem petrece timpul căutându-ne între două ceremonii... și două luni de miere!

Laura redeveni gravă și fu brusc prada unei oribile bănuieli. Era oare de imaginat ca să fie încă obsedat de acea idee de răzbunare? Și ca pentru asta să vrea să distrugă căsătoria cu Hubert? Cu cât mai mult învăța să-l cunoască, cu atât i se părea mai neverosimil. Totuși...

– Iartă-mă, dar am impresia că propunându-mi asta, ai o mică idee în minte. De fapt, oare singura ta preocupare nu este să faci imposibilă căsătoria mea?

Toată bucuria dispăru de pe chipul lui Mike.

– Vrei să-ți spun? Nu cred că Hubert Laine este bărbatul care-ți trebuie.

– Și cine ești tu pentru a-ți da părerea? Am vorbit deja despre toate astea, în ce măsură te privește viața mea particulară?

– Îndrăznești să mă întrebi, după... aseară?

– Aseară? repetă Laura. Aseară, ai constatat pur și simplu că eram în stare să simt dorință. Asta căutai să știi, nu?

Cum voia să-i facă rău, Laura crezu oportun să adauge:

– Fii liniștit, ești un amant foarte bun.

Reacția lui Mike nu se lăsă așteptată. Îi strânse brusc mâna atât de puternic, încât tânăra femeie scoase un strigăt de durere care-i făcu să se întoarcă pe consumatorii de la masa vecină. Părea scos din sărite.

– Ajunge, să mergem!

Îl chemă pe șeful de sală, plăti nota și, luând-o de încheietura mâinii, aproape o trase afară din sala de mese, apoi afară până la șura unde puseseră să fie duși caii. O împinse cu violență lângă perete, într-un colț întunecat.

– Așadar, în această noapte, n-a fost vorba decât de sex? Asta ai vrut să spui? Ești logodită, mi-ai repetat asta destul și te arunci în brațele primului venit care-ți place? Frumos! Oare ce fel de femeie ești?

Laura se simți încovoiindu-se sub privirea dură și glacială cu care o străpungea. Incapabilă să-i suporte disprețul, făcu tot posibilul să-i susțină privirea.

– În tot cazul, nu sunt mai rea decât tine. Poate te consideri ireproșabil? Oare cum îndrăznești să-mi dai lecții de morală?

– Nu știu despre ce vorbești! În schimb, cunosc unul care s-ar putea simți vizat...

– Ce vrei să spui?

Laura își aminti în mod foarte neclar un amănunt care ar fi trebuit deja s-o facă bănuitoare, dar nu fu în stare să-l precizeze.

– Gândește-te, îi spuse Mike pe un ton tăios.

Tânăra femeie încercă să pună toată dușmănia posibilă în privire, atât de mult îi purta pică pentru că o învinovățise. Niciodată până atunci nu-i fusese cătuși de puțin rușine și iată că era considerată egoistă că nu se gândise la logodnicul său. Dacă era o persoană atât de îngrozitoare cum părea că gândește Mike, se putea consola cel puțin spunându-și că-i făcea un serviciu lui Hubert neobligându-l să se căsătorească.

– Hubert nu este ca tine! exclamă mânioasă.

Dar se opri brusc văzând zâmbetul fin care tocmai luminase fața lui Mike.

– Vrei să spui că nu este amantul ideal? Că pentru asta ai nevoie de mine?

Izbucni în râs.

– Din când în când, ar trebui să vă vorbiți amândoi puțin. Aveți multe de învățat unul de la celălalt. Și veți aprecia să jucați același joc, fiecare de partea sa...

– Nu-l amesteca pe Hubert în toate astea!

Exasperată, îl lovi brusc în piept.

– Despre tine și despre mine este vorba.

– Mă vei învăța, scumpo.

O trase brusc spre el și în chip de pedeapsă, cel puțin astfel interpretă Laura, o sărută cu brutalitate și nu-i dădu drumul decât când o simți gata să se sufocă.

– Așa, este destul de bine pentru tine? Acum, fără îndoială, vrei să te rostogolești cu mine în fân?

– Ajunge!

Laura era scandalizată de ceea ce se întâmpla. Înmarmă cu puțină rezistență care-i mai rămăsese, îl pălmui cu o forță pe care nu și-o cunoștea. Așteptându-se să fie lovită la rândul său, se îndepărtă consternată de urmele roșii care tocmai îi apăruseră pe obraz și se ghemui într-un colț al șurii, ca un mic animal speriat. Văzând-o înfricoșată, Mike ridică din umeri și orice expresie de mânie îi dispăru de pe chip. În acea clipă, Laura știu că totul se terminase, că pe viitor nu va mai fi nimic între ei, în afară de animozitate.

"Am stricat totul", se gândi observându-l aducând caii afară din șură. Se ridică și când Mike o ajută să încalece, remarcă faptul că nici măcar nu o privise. Va termina Gladstone House, dar nu mai spera la hotelul din Marais. Nu va ști niciodată dacă Mike vorbise serios, sau fusese un pretext pentru a o face, pentru Dumnezeu știe care motiv, să-și anuleze căsătoria. Mergea în trap alături de el, cu aerul de a fi pierdut în gânduri și doar privindul-l, Laura își simți ritmul inimii accelerându-se. Era îndrăgostită de Mike. La ce bun să persiste să nege, acum când nu mai folosea la nimic? Stânjenită că de fiecare dată când îl simțea contrariat, încercă să rupă tăcerea.

– Crezi că Gerard va fi acolo?

Mike o privi ca și când uitase complet cine era.

– N-am nici o idee.

"Oh! Măcar să fie acolo! Nu mai pot petrece încă o noapte în casa aceea!"

– Ia te uită, sunt acolo! Privește elicopterul!

De pe culmea crestei de unde văzuseră toată câmpia de jos, îi arătă cu degetul casa. Și el părea ușurat. Nimic uimitor, deoarece trebuia să fie la fel de nerăbdător să scape de ea, ca și ea de el. Se va putea întoarce acasă, să-și vadă băiețelul și, în același timp, această perspectivă avea o latură mai puțin îmbucurătoare, pentru că va trebui de asemenea să înfrunte reproșurile Florencei și... pe cele ale lui Hubert.

Capitolul 10

Când intrară în casă, un bărbat termina de mâncat în bucătărie. O femei blondă, foarte frumoasă, sosea din încăperea mică din spatele bucătăriei ducând un platou cu brânză, pe care fu gata să-l scape când îi văzu pe nou-sosiți.

— Mike! Așadar, tu erai!

Se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută, vizibil încântată să-l vadă.

— Am crezut că avem de-a face cu niște ocupanți ilegali.

— Nu v-ați înșelat în întregime, răspunse Mike zâmbind. Dar acum că sunteți aici, vom putea în sfârșit pleca, este mijlocul de transport care ne lipsea! Am fost blocați de furtună.

Charlotte păru să reacționeze la tonul puțin trist pe care tocmai vorbise Mike.

— Necazuri?

— Nimic grav, nu te neliniști. Se așeză la masă în fața cumnatului său. Laura care tresărise în sinea sa auzindu-l minimalizând în felul acela ceea ce se petrecuse între ei, întâlni privirea curioasă a Charlottei, care-i adresa semne disperate din spatele fratelui său, căutând bineînțeles să afle ceva mai mult. N-avea decât să-i explice însuși Mike!

— Vreți să mâncați ceva?

Charlotte nu se ofensase de faptul că Laura nu manifestase dorința de a-i vorbi. Părea mai simpatică decât copilul răsfățat de frate! În alte împrejurări, ar fi putut chiar să devină prietene.

– Nu, mulțumesc, spuse Mike. Tocmai am mâncat la motel, în schimb, mi-ar plăcea puțină cafea. Cred că doamna Maxwell preferă ceaiul.

– Nu neapărat. Îmi convine cafeaua, mulțumesc.

Mike îi făcu semn Laurei să se așeze alături. Aceasta nu spuse nimic, dar îl ascultă.

– Ai un mod curios de a face prezentările, Mike! spuse Gerard măsurând-o pe Laura cu un aer amuzat.

– Laura, iată-l pe cumnatul meu Gerard Deschamp. Gerard, ți-o prezint pe Laura Maxwell, care este decoratoare. Se ocupă de Gladstone House.

Prezentată într-o manieră atât de oficială și impersonală, Laura își regăsi puțin din siguranță.

– Încântată! spuse întinzându-i mâna lui Gerard.

– Foarte onorat, doamnă.

Se ridică ceremonios, îi luă mâna și o duse la buze cu o distincție rară. Laura trase concluzia că un asemenea rafinament, la care se adăuga acel accent ușor, trebuia să provină dintr-o educație franțuzească.

– I-am vorbit Laurei despre planurile noastre pentru hotel și i-am propus să lucreze pentru noi, dacă dorește, desigur.

Luată complet pe nepregătite, Laura se întoarse spre Mike. Așadar, nu era un vis? "Atenție, nu te lăsa dusă de entuziasmul tău obișnuit, ar putea exista o șansă pentru ca..." Mike părea că-și redescoperise buna dispoziție și se amuza s-o vadă încurcată și încolțită.

– Și ai spus da? întrebă Gerard cu amabilitate.

Laura ar fi dorit să răspundă "nu voi accepta, pentru nimic în lume", dar ceva în ea îi recomanda să-și asigure spatele și să se arate amabilă.

– Eu... Va trebui să mă gândesc la asta.

Charlotte o scuti de explicații, deoarece îi întrerupse punând tava cu cafea pe masă.

– O voi bea pe a mea în salon, vii cu mine Gerard? întrebă Mike. Povestește-mi ce ai făcut la Paris.

Bărbații plecară, iar Charlotte se așeză alături de Laura și începu conversația.

– Nu ne cunoaștem dar... v-ați certat?

Laura oftă, ceea ce spunea mai mult decât un lung discurs.

– Ei bine, să spunem că suntem în ușor dezacord asupra unui punct...

Fața Charlottei se luminează de un zâmbet larg.

– Ceartă de îndrăgostiți?

Laura se înroși ca para focului.

– Fratele dumitale îmi este client și se întâmplă să nu ne înțelegem asupra unui detaliu.

– Și dorești să vorbim despre asta?

– Nu, nu chiar, spuse Laura.

Și totuși, ar fi dat oricât pentru a-i împărtăși cuiva ceea ce-i stătea pe inimă.

– Asta te-ar putea ușura, să știi, o încurajă Charlotte. Îmi cunosc bine fratele, ne-am pierdut de foarte tineri părinții și suntem foarte apropiați. Știu ceea ce-l impresionează sau nu și cred că pot afirma că nu-i ești indiferentă.

– Poate n-ai dreptate. Este o poveste lungă.

– Am tot timpul și apoi, ador istoriile. Povestește-mi.

– Aceasta nu este pasionantă, îți jur, și apoi, nu mă simt în drept să vorbesc despre asta.

Charlotte o bătu ușor pe mână.

– Cum vrei, înțeleg.

Și Laurei i-ar fi plăcut să înțeleagă ceva din tot ceea ce se întâmplase, dar evenimentele se precipitaseră cu o viteză nebună și nu-și mai stăpânea nici sentimentele, nici reacțiile care-i slăbiseră.

În acea clipă, și ca pentru a o întrerupe scurt din reflecții, Mike se întoarce în bucătărie.

– Dacă ești gata, putem pleca, îi spuse cu răceală.

Părea nerăbdător să termine și să scape de ea. Laura se ridică și remarcă în trecere privirea înduioșată pe care tocmai i-o aruncase Charlotte...

– Când vrei...

În timp ce Mike punea elicopterul în funcțiune, Charlotte ieși din casă și-i întinse Laurei un bluzon din blană de oaie întoarsă.

– Ține-l, pune-l în timpul zborului. Crede-mă, în acest gen de mașinărie este mai degrabă răcoare.

– Dar... s-ar putea să ai nevoie de el, nu?

– Nu te neliniști. N-ai decât să mi-l aduci când vor fi degajate drumurile.

Se vedea că Charlotte dorea să-i ofere Laurei un pretext pentru a veni s-o vadă.

– Sau, voi trece să-l iau de la dumneata și vom mânca de prânz împreună. În mod normal, merg la Londra în fiecare zi.

Mike se încruntă, înțelegând că se pregătea o complicitate între sora sa și Laura, dar nu spuse o vorbă. Laura ezita încă.

– Eu... nu, păstrează-l.

– Bun, haide, pune-l și să nu mai discutăm. Îl voi lua eu, sau nu ai decât să-l lași în elicopter și-l va aduce Gerard. Ce discuție, pentru un bluzon!

Charlotte îl fulgeră cu privirea.

– Ah! Bărbații! Imbatabili când sunt de rezolvat probleme practice...

– Vrei să nu te amesteci în asta, surioară?

În acea clipă o împinse pe Laura în elicopter și-i ordonă să-și prindă centura. Cu un ultim semn din mână, Charlotte se dădu înapoi pentru a se feri de elice și nu i se mai văzu decât părul ciufulit de vânt. Laura îi răspunse semnului de rămas-bun și se întrebă dacă vor avea ocazia să se revadă într-o zi, independent de Mike.

Grădina părinților Laurei era destul de mare pentru ca elicopterul să se poată așeza nestânjenit și, chiar înainte de a ateriza, tânăra femeie îl văzu pe Tommy năvălind afară din casă și scoțând ceea ce erau probabil strigăte de bucurie. Florence și Arthur îl urmăreau îndeaproape, cu un aer complet stupefiat.

Mike opri motorul și ieși primul pentru a o ajuta pe Laura.

– Genial, Mike! strigă Tommy cu privirea plină de admirație. Mă iei să facem un tur?

Mike îl luă în brațe, ceea ce o înfurie pe Laura. "Totuși, i-am spus să nu caute să-l influențeze pe Tommy. Pe legea mea, o face intenționat!"

– Liniștește-te, tinere. Există un timp pentru fiecare lucru, iar acesta nu este bine ales pentru a primi botezul aerului.

– Oh! De ce? Vreau eu...

– Toți vrem ceva, Tommy, numai că, uneori, nu obținem ceea ce vrem, asta este tot.

Îl lăasă jos pe Tommy și-i ciufuli părul.

– Acum ești mare, va trebui să înveți să ai răbdare.

– Dar mă vei lua săptămâna viitoare?

Mike îl ciupi de nas, râzând.

– Dacă ești cuminte, poate.

Căută să prindă privirea Laurei, fără știrea lui Tommy, pentru a pândi o aprobare, dar aceasta refuza să-i dea această satisfacție.

– Nici vorbă, nu insista, Tommy. Intră în casă, este frig.

Mama și tatăl său se apropiară, intimidați de această intrare în forță în viața lor și Laura nu ținea să-i simtă indispoziția.

Seara, Laura acceptă să-și petreacă noaptea la părinți, deoarece nu putea suporta ideea de a se afla singură acasă.

În timp ce mama prepara masa, urcă în camera sa și văzu rochia de mireasă pe umeraș, protejată cu grijă de o husă din plastic. Fu pe punctul să coboare din nou pentru a o anunța pe Florence că se hotărâse să anuleze. Apoi se gândi o clipă și își spuse că nu ar fi corect față de Hubert. El trebuia să afle primul. Luă receptorul, ezită, apoi se hotărî să formeze numărul, pentru a-l întreba când se puteau vedea, dar Hubert nu era acasă. În timpul mesei, Laura răspunse cu prudență întrebărilor inevitabile ale mamei și încercă să dea cât mai puține detalii posibile, de teamă să nu se dea de gol. Cu prima ocazie, vorbi despre altceva.

– L-ați văzut pe Hubert în aceste ultime zile? Își întrebă părinții. Sper să știe că totul este în ordine.

– Nu.

Spre marea mirare a Laurei, și mama sa părea foarte încurcată. Chiar roșise răspunzându-i:

– N-am putut să-l găsim, se pare că acum nu este acasă. Fără îndoială este blocat undeva, ca tine.

– Da, poate.

Așadar, de asta nu răspundea la telefon! În definitiv, o mulțime de oameni fuseseră probabil blocați în cele mai neașteptate locuri, aproape peste tot în regiune. Florence trebuie să fi suferit să nu-și aibă principalul aliat prin împrejurimi, în aceste timpuri grele pentru toți. De fapt, oare Hubert avea aceleași îndoieli referitoare la cuplul lor? Pariez că nu s-a găsit în aceeași situație cu mine!"

– Și, nu s-a întors încă?

– După câte știu, nu, răspunse Florence cu o anume indispoziție. Am rugat-o pe proprietară să-i ceară să ne sune imediat ce se întoarce și, cum n-a dat nici un semn de viață...

"Și dacă este exact în aceeași situație ca mine! Și tocmai își frământă mintea să găsească o poveste care i-ar putea justifica absența! Ar fi foarte nostim".

Dar nici a doua zi Hubert nu era acasă și Laura începu să se întrebe dacă avea motive să se îngrijoreze de această dispariție. Desigur, se putea afla într-un loc izolat de unde îi era încă imposibil să se întoarcă folosind mașina. La radio, se auzea încă vorbindu-se de consecințele catastrofale ale furtunilor în anumite locuri. Dar ceea ce o miră pe Laura, era că nu sunase atunci când toate liniile telefonice fuseseră cu prioritate restabilite.

Două zile mai târziu, Hubert sună la sfârșitul după-amiezii. Părea agitat, el, de obicei atât de afectat.

– Laura, trebuie să te văd îndată ce este posibil.

– Bineînțeles, sunt trei zile de când încerc să te găsesc. Ești bine? Ai rămas blocat undeva?

– Bănuiam că știi... Lasă-mi cel puțin șansa să mă explic...

Laura, care nu înțelegea nimic din ce spunea, nici din tonul rugător, îl liniști.

– Și eu am ceva să-ți spun, Hubert.

– Așteaptă, nu spune o vorbă în plus, lasă-mă să-ți vorbesc. Voi fi la tine într-o jumătate de oră.

În loc de baia bună prevăzută, Laura făcu un duș rapid și era pe punctul de a se fricționa cu un prosop cald, când răsună soneria telefonului. Era Mike Brady! Laura încercase să-l uite, dar era greu când lucrai pentru cineva să nu te gândești niciodată la el!

– Cum merge, Laura?

Mereu aceeași voce vibrantă și caldă.

– Munca mea, vrei să spui?

– Da.

– Câteva zile încă și voi termina.

– Adevărat?

Părea în același timp mulțumit și preocupat.

– Probabil i-ai dat zor, nu?

– Este adevărat, recunosc Laura. Voiam să scap de asta.

De fapt, să lucreze cu îndârjire fusese singurul mod de a se gândi la altceva decât la chipul, gesturile și mângâierile sale, sau să se gândească la ele cât mai puțin posibil. Dar cum să-i mărturisească?

– Perfect.

Laura înțelese că vorbele "să scap" îi displăcuseră. Cu atât mai bine!

– Asta este tot ce voiai să știi?

Începuse brusc să tremure din toate încheieturile, fără să știe de ce și Mike nu trebuia să simtă asta.

– Nu chiar. Pentru că ești în acest stadiu cu lucrul, ar trebui să faci comenzile la Design Select.

– M-am gândit la asta. Îți amintești de mostrele pe care mi le-ai adus? Îmi sunt suficiente, am găsit ce căutam.

– Ai putea veni să faci o mică plimbare prin magazin, pentru asta nu ai decât să mă anunți, voi putea să te îndrum.

– Mi-ai dat mână liberă, îți amintești?

Mike tăcu o clipă, apoi reluă:

– Ar trebui să ne vedem, Laura, pentru a pune la punct ultimele detalii.

– Știu.

Tânăra femeie simți că i se pune un nod în gât.

– Încă nu sunt gata. Bun, acum trebuie să te las, aștept pe cineva.

– Cineva pe care-l cunosc?

Tonul i se înăspri brusc, ceea ce o tulbură pe Laura.

– Poate.

Cum nu mai auzea nimic, Laura crezu că închisese, dar în aceeași clipă Mike reluă cu voce prudentă.

– L-ai văzut pe Laine?

– Te privește?

– Voiam pur și simplu să știu dacă ai reglat anumite mici probleme cu el.

Iar voia s-o influențeze în legătură cu căsătoria! Laura aproape ar fi dorit să nu anuleze nimic doar pentru a-i dovedi că decidea singură, dar nu era chiar atât de proastă.

– Vezi-ți de treburile tale!

Și-i închise în nas, în clipa când se suna la ușa de intrare.

Ultimul lucru pe care și-l dorea, era ca Hubert s-o vadă pe jumătate goală. Se grăbi în cameră, îmbracă un halat de baie și se duse să deschidă.

– Intră, spuse, încă tulburată de apelul lui Mike. Iartă-mi această ținută, eram la telefon. Vrei să te duci în salon să bei un pahar, nu-mi trebuie decât un minut.

Se îmbracă în grabă și se machie ușor, deoarece simțea nevoia unui oarecare camuflaj pentru a-și face curaj. Ceea ce o aștepta nu-i plăcea deloc, chiar dacă știa că, după o gândire matură, Hubert își va da seama că avusese dreptate.

Acesta se întoarce spre ea când intră în salon; era foarte palid și nu-și servise de băut.

– Vrei o cafea? îi propuse Laura.

Refuzul său o ușură, pentru că nu dorea să piardă timpul. "Haide, trebuie să-i dai drumul!"

– Hubert!

Acesta făcu un gest cu mâna.

– Așteaptă, știu ce vrei să-mi spui și nu greșești. Nu pot invoca nici o scuză, în afară că toți bărbații au slăbiciuni.

Se întrerupse și își plecă privirea.

– Slăbiciuni? Dar despre ce vorbești oare?

În fața atitudinii Laurei, păru tulburat.

– Brady nu ți-a spus nimic?

Tânăra femeie se încruntă, încercând să pună la loc în minte diferitele piese de puzzle.

– Ce-ar fi trebuit să-mi spună?

– Oh! Dumnezeu! Eram convins că...

– Că ce?

Se întrerupse. Tocmai își amintise de vocea de pe culoarul hotelului, acea voce pe care atunci i se păruse că o recunoaște. Oamenii înspăimântați de căderea copacilor alergau în toate direcțiile și Mike ieșise să vadă și el. O femeie scotea strigăte isterice și bărbatul explicase că soția sa era foarte nervoasă. Mike o împiedicase să vadă și o împinsese înapoi în cameră. Acum, totul se explica! Vocea aceea era a lui Hubert, pe care Mike tocmai îl recunoscuse și nu voise ca Laura să-l vadă! Nu era de mirare că apoi aproape o închisese în cameră.

Mike! Dacă ar fi vrut să-i facă rău și să-i pună în pericol căsătoria, ar fi făcut orice pentru ca Laura să dea nas în nas cu Hubert. În schimb, el a vrut să evite șocul și alesese să nu spună nimic. Oare pentru a o lăsa liberă în alegere? Pentru a-i da lui Hubert ocazia să se justifice? Oricum, era atitudinea unui bărbat de onoare. Așa că Laura presupuse că se înșelase cu totul în privința lui, exceptând dorința de a o seduce, în timp ce el însuși era logodit. Toate astea nu aveau nici un sens, nu mai știa ce era cu ea.

Hubert făcu un ușor zgomot ciudat, ca și când tocmai își ținuse respirația prea mult timp. Laura fu din nou aruncată în prezent

și-și dădu seama că nu-i spusese încă nimic precis lui Hubert. El vorbi primul.

– Laura...Dar aceasta nu dorea să-i facă mărturisiri, nu mai mult decât își dorea să-i facă ea. Era de preferat să-și păstreze amorul-propriu și fiecare să aibă micile sale secrete.

– Hubert, înainte de a continua, am să-ți spun un lucru foarte important. M-am gândit bine. Nu vreau să mă mai căsătoresc cu tine, îmi pare rău.

– Dar... crezi oare că se impune o astfel de decizie irevocabilă? Am putea vorbi despre asta...

Laura se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe obraz.

– Pentru mine este singura soluție. Și crede-mă, n-ar fi mers, pentru amândoi.

Capitolul 11

— Alo? Laura? Mă recunoști?

Laurei îi trebuiră câteva clipe pentru a identifica vocea jovială și veselă.

— Charlotte! exclamă. Cum să te uit!

— Nu-i așa? Ce-ai spune să mănânci cu mine la prânz? Ai putea profita să-mi aduci bluzonul.

— Bluzonul? Oh! Dumnezeu! Am uitat complet că-l mai am încă. Ai avut nevoie de el?

— Glumești? Am magazinul plin. În sfârșit, exagerez puțin. De fapt, este un pretext pentru a te obliga să-mi accepți invitația.

— Bineînțeles, voi fi încântată să te văd. Când ești liberă?

— La ora douăsprezece. Cunoști Caesar?

— Da, merg des acolo.

Laura își dădu seama că restaurantul se afla primejdios de aproape de Design Select.

— Charlotte, spuse cu vocea intimidată, șoptită, Mike nu va fi acolo, nu-i așa?

— Bineînțeles, ce te-a putut face să crezi asta?

— Nu știu, situarea restaurantului față de biroul său, poate.

M-am gândit că l-ai invitat fără să mă anunți.

– Ah! Ți-ar fi dispăcut?

– Nu neapărat, dar nu-mi place să fiu luată pe nepregătite.

– Nu te neliniști. Nu este nici o șansă să dai peste el, acum este la Paris cu Gerard.

– Par să se înțeleagă bine, nu-i așa?

Laura era ușurată să afle că nu risca să-l vadă pe Mike, dar în același timp nu se putea împiedica să fie puțin dezamăgită.

– Este puțin spus, ca adevărați hoți la furat.

Laura începu să râdă. Dacă era cineva în stare s-o distreze acum, asta trebuia să fie Charlotte.

– La ce oră vei fi la Caesar?

– Pe la douăsprezece și treizeci. Ți convine?

– Perfect.

– Și dacă ești liberă în această după-amiază, mi-ar plăcea să-ți arăt micul meu regat, magazinul meu.

– Ei bine...

Laura era pe punctul de a pretexta obligațiile profesionale- care erau reale – dar dorința de a chiuli și de a merge să discute despre toalete o făcu să renunțe la restul de treburi.

– Am foarte mult de lucru, dar mi-ar face mare plăcere.

– Bun, ei bine, pe curând, Laura.

După ce Charlotte închise, Laura nu reuși să se concentreze. Faptul că se ducea să mănânce cu sora lui Mike o tulbură puțin. Făcu un efort pentru a-și aminti ce-și spusese ultima dată la telefon. Era evident că Mike încercase pur și simplu să afle pe căi ocolite dacă Hubert îi mărturisise aventura sa și cum reacționase ea.

Nespunându-i ceea ce știa, se comportase ca un bărbat drept și discret. Își aminti de reflecția pe care o făcuse în șura restaurantului, referitor la Hubert, când fusese vorba de înșelătorie. Atunci, nu înțelesese nimic. Retrospectiv, își reproșa că-l palmuise și că încercase să-l scoată din sărite în acea zi. Când va afla că anulasese nunta, va bănuî că s-a întâmplat ceva, ceea ce ea nici nu va confirma, nici nu va dezminți. Se gândi din nou la Charlotte. Dacă îi punea întrebări despre căsătorie, îi va răspunde sincer, dar nu va aborda subiectul ea însăși. Cât despre căsătoria lui Mike, poate în timpul prânzului va afla unele amănunte, ca de exemplu, numele fericitei alese... "Dar ce-ți mai pasă acum de asta?" îi șopti mica voce complice.

Charlotte alesese o masă lângă intrare, într-un colț al sălii și îi făcu un ușor semn Laurei care tocmai sosise, puțin în întârziere.

— Îmi pare rău, dar a fost exasperant de greu să parchez.

Se așeză și Charlotte o sărută în mod firesc.

— Am fi putut evita să luăm două mașini.

— Este adevărat și, de fapt, mă vei bombăni, Charlotte, iar ți-am uitat blazonul.

— Mă voi crede obligată să ți-l ofer!

Masa fu plăcută, conversația veselă și ușoară, nu se vorbi nici o clipă despre căsătorie. Din nefericire, subiectul fu abordat mai târziu, în magazin, când admirară împreună rochiile de mireasă.

— Ai într-adevăr un sortiment fantastic.

Toate acele rochii o deprimară puțin pe Laura, dar nu voi să-și strice ziua lamentându-se asupra sortii sale în brațele Charlottei.

– Este adevărat, unele sunt superbe. Dar așteaptă, n-ai văzut încă totul.

Și, la fel de solemnă ca un ministru care dezvelește o placă comemorativă, îndepărtă perdeaua unei cabine de probă și-i arată cu un gest amplu o rochie agățată pe perete. Laura nu văzuse niciodată nimic atât de frumos.

– Tocmai a sosit, n-am avut timp s-o pun încă în vitrină. Este frumoasă, nu-i așa?

Laura nu putu răspunde, atât de mult o fascina rochia. Linia din care fuseseră înlăturate cu pricepere orice elemente nepotrivite, finețea croielii, delicatetea nuanței – un amestec de sifid și crem – reflexele subtile ale corsajului, pe scurt, era cu mult peste de modelul conceput de Florence pentru Laura.

– Cu adevărat o minune!

Charlotte încuviință, cu zâmbetul pe buze.

– Ei da, ți-ai dori să îmbraci asta, chiar dacă doar din plăcerea de a purta o toaletă atât de frumoasă.

Zâmbetul îi dispăru când constată paloarea subită a Laurei și ochii încetoșați.

– Dumnezeuule, Laura, am făcut o gafă?

– Nu, nu chiar. Trebuia să mă recăsătoresc în câteva zile și tocmai am anulat totul.

– Oh! Îmi pare rău.

Îi înconjură afectuos umerii cu brațul.

– Nu te sinchisi de asta! continuă Laura. Oricum nu ar fi mers vreodată, mă mir chiar că m-am putut înșela asupra acestui punct și atât de mult timp.

Charlotte o privi atent, apoi întrebă:

– În acest caz, de ce faci mutre, ar trebui mai degrabă să sărbătorim evenimentul!

O sărută pe Laura pe obraz.

– Haide, zâmbește-mi larg. Făt-Frumos te așteaptă la colțul străzii, ai încredere în lunga mea experiență.

– Mi-e greu să te cred. De fapt, încep să mă întreb dacă profesiunea de decoratoare și cea de călugăriță se pot împăca.

– Ce brambureală ar fi!

Vocea gravă și caldă a lui Mike tocmai se amestecase pe neașteptate în conversația lor!

Laura făcu o piruetă în jurul ei însăși, năucită. Mike era acolo, rezemat de tocul ușii magazinului, cu brațele încrucișate și un zâmbet ușor, cinic, fluturându-i încă pe buze. Laura îi aruncă o privire indignată și furioasă, apoi se întoarse spre Charlotte, gata s-o acuze de complicitate.

– Nu mă privi așa, Laura. N-am nimic de-a face cu asta și îți garantez că nu este un renghii pregătit pe ascuns.

Își măsură fratele.

– Tu ce faci aici? Era de presupus că ești la Paris!

Mike se îndreptă și se apropie de Charlotte.

– Ce primire! Am fost la Paris. Nu mai sunt. Poate trebuia să-ți cer permisiunea să mă întorc? Data viitoare, îmi voi aminti de asta, surioară.

– Foarte spiritual! replică Charlotte, sărutându-l fără tragere de inimă. Unde este Gerard?

– Acasă. Mi-a cerut să-ți spun că are nevoie de o masă bună, caldă, și de o soție drăguță, nu neapărat în această ordine, de altfel.

Charlotte începu să râdă.

– Ei bine, va aștepta. Laura și cu mine n-am terminat încă.

Îi aruncă Laurei o privire care se voia liniștitoare, dar Laura, pradă celor mai contradictorii emoții, nu fu atentă.

– Nu, nu, nu vreau să te întârzii. Mă voi întoarce.

– Cel puțin, nu eu te fac să fugi? o întreabă Mike. De fapt, mai mult căsătoria?

Laura ar fi dorit să-i scoată ochii.

– Ah! Așadar, acum ascultă la uși? Din bine în mai bine....

– Nu se poate spune că amândouă ați fost foarte discrete, ar fi trebuit să-mi agăț un clopoțel la gât...

– După părerea mea ar fi fost mai indicat un laț, exclamă Laura furioasă.

Mike îi puse brusc mâinile pe umeri, ceea ce reînvie imediat toate senzațiile pe care Laura încercase fără rezultat să și le îndepărteze din minte și din trup, în aceste ultime zile.

– Dacă ai face o mică plimbare, Charlotte? Laura și cu mine trebuie să vorbim.

– Charlotte, rămâi aici, nu-l asculta!

Charlotte, prinsă între două focuri, își mușcă buzele, dar avea o mică licărire de amuzament în adâncul ochilor.

– S-ar spune că amândurora vă place mult să vă certați. Iartă-mă, Laura, dar nu-mi prea doresc să asist la luptă, doar rezultatul mă interesează, dar, după părerea mea, sunteți făcuți unul pentru celălalt. Pe curând!

– Charlotte!

Dar aceasta plecase deja. Crezându-se trădată din toate părțile, Laura o privi nemișcată, îndepărtându-se. Profitând de deznădejdea sa, Mike începu s-o sărute cu pasiune și, dacă la început tânăra femeie găsisese vechile reflexe de a se apăra, tandrețea sărutului îi veni de hac. După un timp, Mike o lăsă să-și recapete răsuflarea.

– Așadar, nu mai ai motiv să refuzi acum.

– Ce anume?

– Să te căsătorești cu mine.

Laura făcu ochii mari, neîncrezătoare, capul i se învârtea și inima îi bătea în piept, gata să explodeze.

– Dar este imposibil!

– De ce? Este suficient să vrei, atâta tot.

– Așteaptă, ești logodit, nu?

– Ce te-a putut face să crezi asta?

– Dar, chiar tu... Când ai venit la mine, prima dată, mi-ai spus că te vei căsători.

– Exact. Dar am precizat oare cu cine?

– Nu, și nu înțeleg de ce nu te-am întrebat.

Mike o sărută pe vârful nasului, făcând-o să tremure din cap până în picioare.

– Ar fi trebuit! Când m-am aflat în fața ușii tale, încă nu știam că mă voi căsători. Cinci minute mai târziu, cunoșteam numele viitoarei mele soții, visul devenise realitate...

– Am oroare de ghicitori, Mike.

– Păcat, uneori sunt foarte amuzante.

O sărută grăbit pentru a tăia scurt una din acele observații sfichiuitoare, al căror secret îl deținea.

– Erai tu, proasto! îi murmură la ureche. Credeam că ai înțeles de multă vreme, totul mi se părea atât de evident.

– Vrei să spui...

Laura îl privea cu atenție.

– Cu mine voiai să te căsătorești, încă de la început? Nu cred!

– Te subestimezi, Laura.

– Nu puteai să hotărăști așa, în cinci minute, să te căsătorești cu mine. Asemenea lucruri nu se întâmplă decât în romane.

– Totuși, este adevărat. Acum doi ani, am remarcat chipul frumos al unei femei în mijlocul unei mulțimi de studenți, o femeie cu ochii triști, care mă privea cu atenție și părea să-mi soarbă cuvintele, dar care nu mă voia în calitate de bărbat. Încă mă întreb de ce mi-a trebuit o oră și jumătate înainte de a mă hotărî să mă îndrăgostesc de tine.

– Și din cauza mea nu te-ai căsătorit niciodată?

– Da, sau mai degrabă pentru tine. La început, te voiam ca persoană, dar cum era imposibil, trecând timpul, ai devenit un fel de ideal.

– Dar este lipsit de sens. Nu știai nimic despre mine. Nici măcar nu erai sigur că te plac.

– Știu, și m-am convins până la urmă de asta. În stadiul acesta mă aflu când ai debarcat din nou în viața mea.

Începu să râdă.

– Cumpărasem Gladstone House pentru a trăi acolo cu cineva care să-ți semene puțin. Visasem destul și voiam să construiesc ceva solid, un cămin, o familie.

Ezită și Laura înțelese ceea ce simțea în sinea lui. Și pentru ea, cei doi ani trecuți păreau timp pierdut.

Mike reluă pe un ton mai vesel:

– Și apoi, miracol, iată-te! Am avut impresia că sosisem iar într-un moment prost, urma să te căsătorești, așteptasem tot acest timp degeaba, erai indisponibilă. Aproape îți purtam pică pentru că nu urmasei același drum ca mine. Ai idei ciudate când ești îndrăgostit, nu-i așa?

– Și te-ai hotărât să mă faci să mă despart de Hubert?

— În nici un caz. Acceptasem ironia sortii. Eram gata să-mi iau rămas-bun la serata aceea, îți amintești, când mi l-ai prezentat pe Hubert. Am înțeles imediat că nu era bărbatul care îți trebuia, că nu va ști niciodată să te iubească așa cum o meritați și în acea clipă mi-am spus că orice lovitură era permisă. În materie de lovituri, mai degrabă eu am primit, nu?

Zâmbi la amintirea certurilor lor.

— Oh! Mike! Și eu care credeam că făceai toate astea pentru că te-am refuzat la universitate! Nu reușeam să-mi explic altfel amabilitatea față de Tommy și de mine însămi. Nu uita că te credeam pe punctul de a te căsători cu Marina, în acea perioadă.

Mike o luă din nou în brațe și o strânse lângă el.

— Mică proastă! Credeam că ai înțeles încă de când ți-am arătat că te înșeli față de acest subiect.

Puse stăpânire pe buzele ei cu blândețe și atât de ușor, încât Laurei îi veniră lacrimi în ochi.

— Laura, te iubesc de mult, de foarte mult timp.

— Dacă măcar mi-ai fi spus mai devreme! Ne-ar fi scutit de multă suferință.

— Voiam să-ți las libertatea de a decide, voiam ca totul să-ți fie limpede în minte, referitor la Hubert.

Îi mângâie părul. În brațele sale, cu capul ascuns pentru ca Mike să nu poată vedea cât era de tulburată, cu ochii și inima plină de stele, Laura știu că venise clipa să-i mărturisească ceea ce simțea.

— Prima dată când te-am văzut, am știut că ești bărbatul vieții mele. Nu puteam rezista mult timp ochilor, zâmbetelor și gesturilor tale. Și eu am crezut că înțelesesei totul.

— Ei nu!

Laura se cuibări lângă el, mulțumind destinului pentru că-i acordase o a doua șansă.

– Spune-mi, Laura, trebuie s-o aud.

– Te iubesc, Mike și cum vocea i se muiase puțin, vru s-o repete iar și iar. Cât de mult te iubesc!

Se ridică pe vârful picioarelor și, pentru prima dată, ea fu cea care-l sărută cu toate dragostea, toată fericirea care deborda din inima sa înnebunită.

– Vei putea termina Galdstone House înainte de nunta noastră?

Laura izbucni în râs.

– Ai continuitate în idei. Dar, n-am acceptat încă să mă căsătoresc cu tine! Evident, dacă mi-o ceri din nou respectând regulile...

– De acord! Oare trebuie să mă prosternez la picioarele tale? Să te țin în brațe?

În loc de orice răspuns, tânăra femeie i se cuibări în brațe.

– Bun. Privește-mă. Laura, dragostea mea, singura mea dragoste, vrei să fii soția mea?

Cu ochii înecați în lacrimi, Laura răspunse:

– Da.

Sărutul său dură un secol. Apoi reveniră la realitate și Laura pufni în râs.

– Mă întreb ce va crede mama despre toate astea. De dimineață îi anunț despărțirea, iar diseară îi voi spune că mă căsătoresc! Două șocuri în aceeași zi, este foarte mult pentru o singură femeie!

– Cred că se va obișnui foarte repede cu noutățile!

– Ce noutăți?

– M-am gândit că ne-am putea căsători la Paris și să organizăm recepția timp de un weekend, într-un anumit hotel mic, pe care-l cunosc.

– Hotelul tău?

Laura nu-și credea urechilor. Basmul cu zâne continua.

– Este foarte confortabil și chiar luxos. Singura problemă, cum ți-am spus deja, este că tapiseriile sunt puțin demodate și catifelele puțin învechite, dar pentru nuntă, va fi perfect așa cum este. Ei bine, ce spui?

– Nu... nu știu.

Totul se întâmpla atât de repede, încât Laura nu mai știa ce era cu ea.

– Cu siguranță, mama va găsi totul vulgar și va refuza să vină.

– Până la urmă nu o cunoști atât de bine cum crezi. Dimpotrivă, pot să spun că va fi încântată.

– Cum asta? Ce vrei să spui?

Arbora încă expresia de băiețel zburdalnic care tocmai uneltise o farsă.

– Am un aliat puternic în tabăra mea.

– Tata? Ce ați complotat amândoi?

– Pur și simplu am pregătit terenul.

În acea clipă, Laura își aminti cât de calmă fusese mama sa când îi anunțase despărțirea de Hubert. De fapt, trebuia să fi fost la curent că se pregătea ceva.

– Povestește-mi, Mike. Am impresia că astăzi nu înțeleg nimic.

– Ei bine, tatăl tău nu-ți vedea căsătoria cu ochi buni.

– Și ai fost să-l vezi pentru...

– Așteaptă! M-a sunat el pentru a-mi mulțumi că l-am dus pe Tommy la grădina zoologică și, din vorbă în vorbă, am ajuns să discutăm despre asta. I-am mărturisit care erau intențiile mele și a fost de acord cu mine, ca să-ți hotărăști singură destinul. Chiar dacă te-ai fi încăpățânat să vrei să te căsătorești cu Hubert, nici el, nici eu nu te-am fi împiedicat.

– De aceea nu mi-ai spus nimic de întâlnirile galante ale lui Hubert?

– Ah! A mărturisit până la urmă?

– Da, în sfârșit, nu. Era gata să o facă, dar nu l-am lăsat să continue. Nu mă simțeam în măsură să-l critic.

– Situația ta nu era aceeași. Ceea ce ni s-a întâmplat a fost rodul întâmplării și al sentimentelor. Nimic nu fusese prevăzut, în timp ce el evident nu era la prima tentativă.

Într-adevăr, Laura își aminti de numeroasele dăți în care anulase întâlnirea, până în ziua în care făcuse entorsa și în care se scuzase că nu se putea elibera...

– Totuși nu te-ai putut stăpâni să faci aluzie la infidelitățile sale!

– Mă scosesei din sărite! Eram nerăbdător și trebuia să știi cât mai repede posibil cine era cu adevărat.

– Și dacă nu mi-ar fi spus nimic, ce ai fi făcut?

– Absolut nimic.

Îi susținu privirea și Laura văzu că era sincer, dar că bucuria lor de adineaori cedase locul unui fel de nostalgie, la evocarea drumului pe care trebuise să-l parcurgă pentru a se reîntâlni.

– Achiția din domeniul imobiliar parizian făcea oare parte din complot?

– Nu, nu chiar, dar apoi am început să construiesc anumite proiecte, nu pot să neg.

– Ești foarte sigur de tine, Mike Brady.

– Nu de mine, de dragostea mea, da. Te iubesc Laura, am nevoie de tine. Vreau să trăiesc cu tine la Gladstone House, să-mi împart viața cu tine și cu Tommy, vreau să avem copii.

Vocea i se frânse și adăugă, murmurând:

– Dacă mă vrei așa, fără gânduri ascunse, fără regrete.

Laura își simți obrajii acoperindu-se cu lacrimi, dacă nu credea că și ea îl iubea, inima i se va frânge. Incertitudinea sa era insuportabilă. În fața tăcerii sale, Mike vorbi din nou:

— Laura, te întreb din nou, dar de data aceasta, trebuie să fii absolut sigură. Îi sărută degetele, unul câte unul, și aceste sărutări îi redară imediat Laurei, care uitase temerile din clipa precedentă, viața și bucuria.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

Îi contemplă chipul frumos și grav, ochii luminoși și adânci și știu că nu putea trăi fără el.

— Da, Mike.

Apoi, intimidată, adăugă foarte încet:

— Acum, ai dreptul să mă săruți.

Se gândi că fața radioasă pe care o avea în fața ochilor trebuia să fie reflectarea propriului chip, exact în acea clipă.

— De mii de ori, dacă vrei.

Și o primi în brațe.

— Oare cine va ține socoteala? În materie de sărutări, știi unde ne aflăm?

— Hm... Cu siguranță, în al nouălea cer, răspunse Laura. Dacă am încerca un etaj mai sus?

— În acest caz, ne așteaptă paradisul, îi șopti Mike la ureche, înainte de a o săruta din nou.

Sfârșit